O LORD INCREASE MY KNOWLEDGE

THE NEW COLLEGE MAGAZINE

MADRAS

VOL. II. MARCH '53.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS
790
2-53

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

Editor :

J. FRANCO, M.A., L.T., O.B.E.
Dip. in Edn. & Econs. & Politics. (Oxon)

★

Associate Editor :

K. R. APPLACHARI, M.A., L.T.

★

Committee :

A. GOPALAKRISHNA, M.A.
T. M. DAWOOD KHAN, B. COM.
T. K. GOPALA IYER, B.A.
HAMID HUSSAIN SIDDIQUE, B.A.
A. K. A. ABDUS SAMAD *(Student Representative)*

PAGE

TAMIL SECTION

இறைவணக்கம் 49

இனியதமிழும் இஸ்லாமியர்களும்—வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் 50

தமிழ்நாட்டில் முஸ்லீம்கள்—ஆ. கா. அ. அப்துஸ்ஸமது II-வகுப்பு ... 53

பெண் மனம் —ஆ. கா. அ. ஆஹமத் இப்ராஹீம் II-வகுப்பு 57

மாலை—கே. கோபாலகிருஷ்ணன் I-வகுப்பு 58

மாணவர்களுக்கு செக்ஷன் 144—ஆர். கே. சுப்ரமணியன் II-வகுப்பு 61

தமிழர் நிலை—அன்றும் இன்றும்—கே. வி. சாரங்கபாணி II-வகுப்பு 63

உணவு பெருக்குவோம்—கே. வி. சாரங்கபாணி II-வகுப்பு 65

வெண்மதி வருகை—அ. அக்கையா II-வகுப்பு 65

அபாக்யவதி—ஜே. வெங்கடராமன் I-வகுப்பு 66

தங்கைக்கெழுதிய கடிதம்—பாலகிருஷ்ணன் I-வகுப்பு 68

விகடத் துணுக்குகள்—எஸ். வெங்கட்டராமன் I-வகுப்பு 71

தாயும் சேயும்—ஜி. தாமோதரன் II-வகுப்பு 72

வள்ளுவர் வாய்மொழி—மு. கமால்தீன் I-வகுப்பு 74

எந்த நாளோ?—தொ. பா. இராமசாமி I-வகுப்பு 75

என் தாய்—எம். எ. ஆர். ஷெரீப் II-வகுப்பு 78

எங்கும் இடநெருக்கடியா?—ஜி. ராமச்சந்திரன் II-வகுப்பு 79

எழில்—செல்வநடராசன் II-வகுப்பு 80

URDU SECTION

MUNAJAAT—Janab Ghulam Hussain Daleel Sahib. 1

JALVAI-SAHER—Janab Ghulam Hussain Daleel Sahib. 2

IQBAL OUR USKI SHAIRI—Md. Rahimuddini, II U. C. 4

ISTIQLAL—Mohiuddin Khan Faseh, I U. C. 7

KALAY OUR LALL JHANDAY—Syed Ahmed, II U. C. 8

HAM NEY BHEE FILM DEKHA—Md. Ishaque, I U. C. 10

MIRZA PER AK NAZAR—Mahmud Sait, II U. C. 13

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

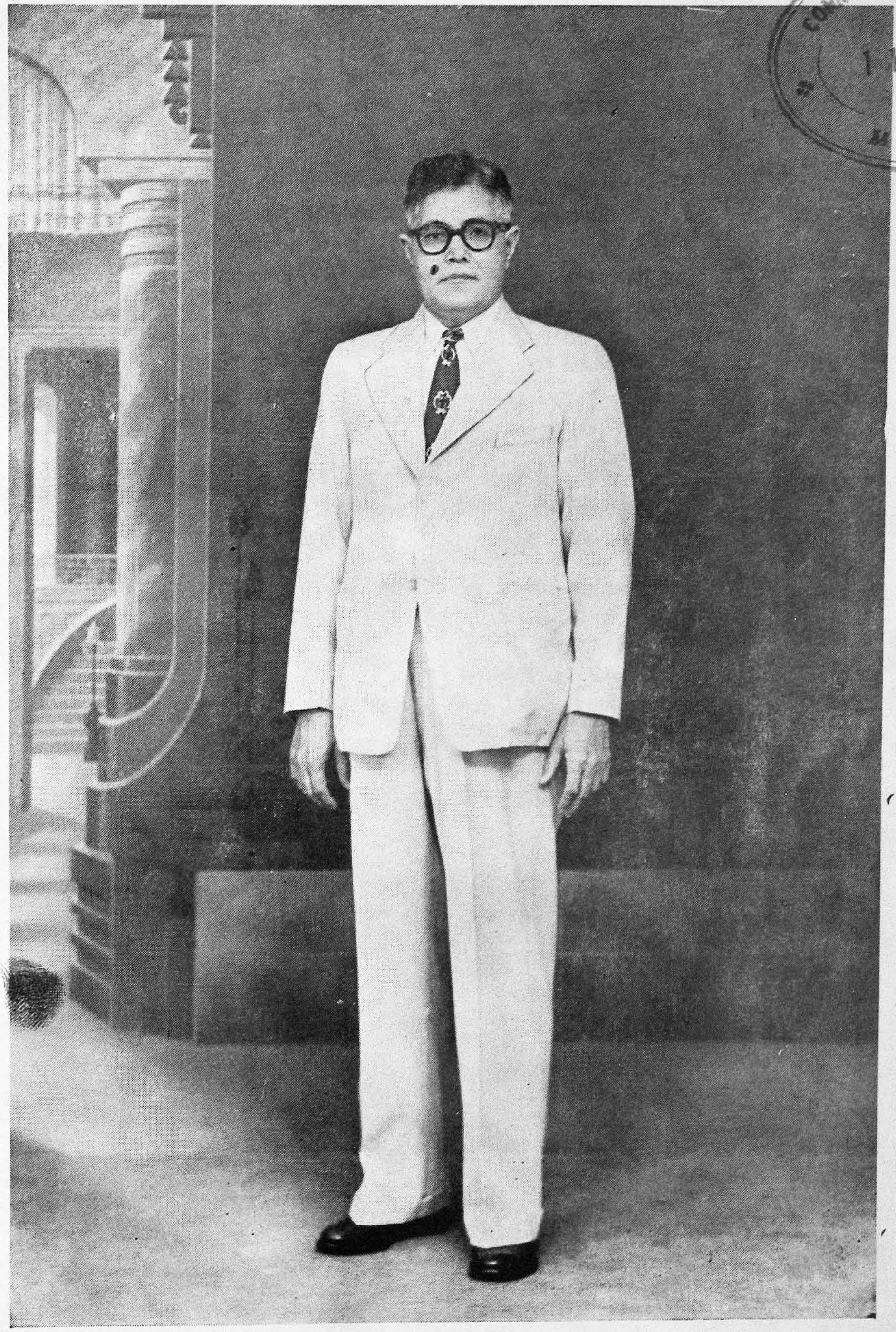

JANAB HAJI MOULVI M. NAZIR HUSAIN SAHIB
President

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

JANAB M. S. A. MAJID SAHIB, B.A.,
Hon. Secretary, Managing Committee

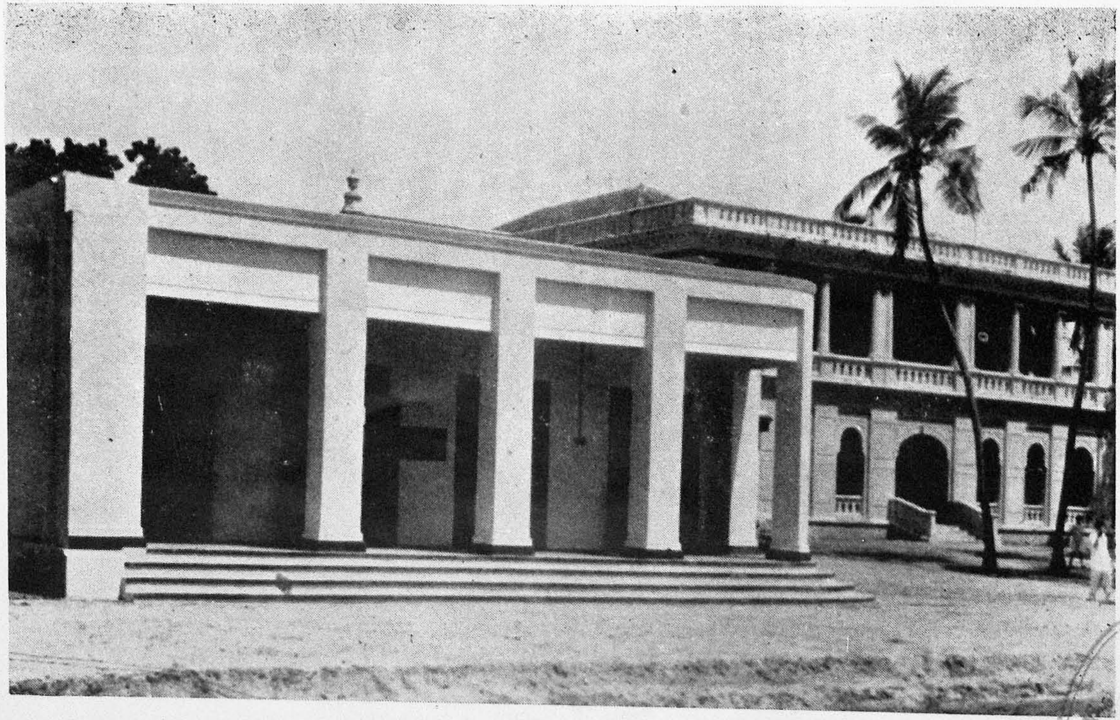

The College Buildings with the Nazir Husain Block in the foreground

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

President Welcoming the Hon'ble Sri S. B. P. Pattabhirama Rao, on the College Day

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

THE NEW COLLEGE MAGAZINE

MADRAS

Vol. II **MARCH 1953**

Haji Moulvi M. Nazir Husain Sahib's welcome speech to the Hon'ble Sri S. B. P. PATTABHIRAMA RAO, on the occasion of the College Day Celebrations.

LADIES AND GENTLEMEN,

On behalf of the Managing Committee, Principal, Staff and students of the New College, I extend to the Hon'ble Sri Pattabhirama Rao our hearty welcome and sincerely thank him for kindly consenting to preside over our College Day Celebrations. He is a lovable person, of kind and generous disposition. He is in charge of two important portfolios viz. Rural Development and Commercial Taxes. India is a land of villages and therefore rural development becomes a matter of vital and national importance. With regard to commercial taxes, I need not expatiate on their importance to the finances of the State. The administration of commercial taxes also gives the Hon'ble Minister an opportunity to help institutions like ours which are endeavouring to spread higher education to the largest number of students in the State. In this connection, I wish to avail, myself this opportunity to convey to him our gratefulness for exempting from entertainment tax all our benefit performances which we have arranged in connection with the Golden Jubilee Celebrations and which we have provisionally fixed to take place sometime during the second week of April, this year. The main object of benefit performances like the All-India Mushaira is to augment our finances with a view to develop the New College, started in 1951. It is only a Second Grade College, at present. We are anxious to see that it becomes a First Grade College, giving instruction in all subjects both in humanities and sciences, in as short a period as possible.

Nearly four hundred students are reading in the College. We are really indebted to the Principal of the College, Mr. J. Franco, who with his vast experience in the field of education and with his fatherly affection for the students who come under his care, is trying to make the College really useful and efficient. He is ably assisted by an enthusiastic staff of Professors and Lecturers. I do not like to single out any of the staff for special mention but I cannot help mentioning the name of Mr. Applachariar for his abiding love and

interest shown in the work and affairs of the College.

We have great hopes of our students. Some of them have already shown their capacity and calibre in the extra-curricular activities. I am also confident that they will all come out with flying colours in the fast approaching public examination.

Let me once again extend our hearty welcome to the Hon'ble Minister and also to all the ladies and gentlemen who have attended this function in large numbers and helped to make it a great success.

Principal's Report

Hon'ble Minister, ladies and gentlemen,

In continuation of the welcome by the President, I extend to you, Sir, and to you all, Ladies and Gentlemen, a most cordial welcome to our second College Day.

I am profoundly thankful to the enlightened Management of this Institution, the Muslim Educational Association of Southern India, which has successfully launched on this great enterprise of starting and maintaining a College which meets in a large measure, though not completely, the needs of hundreds of students for collegiate education, in the city of Madras. I say advisedly 'in a large measure though not completely', for we have not yet been able to provide the much-needed science subjects nor are we able to provide the degree courses to attract students for higher education. I may venture to state here that this College has served, is serving, and will continue to serve a useful purpose, in satisfying a real need for University education in this State; only, I wish it provides Science groups also and becomes a pucca first grade College soon. What with the closing of the Wesley College, some years ago, the shifting of the Pachaiyappa's and the Christian Colleges to the suburbs of the City and outside the city, the abolition of the Intermediate classes in the Presidency College, the conversion of the Government Muhammadan College into the Government Arts College and the ever-growing demand for higher education, as is evidenced by the 80,000 and more candidates appearing this year for the S. S. L. C. Public Examination, there has been a long felt and a real need for a College in this part of the City—a College, which will admit hundreds of Muslim and Non-Muslim students who experience great difficulty in securing admission into the Intermediate Classes, particularly in this part of the City which contains the major portion of the Muslim Community of Madras. Many a parent feels grateful to our far-sighted and generous Management which has not only started this institution but also really thrown it open to all communities, thus enabling many students to satisfy their aspirations for higher learning. We in this College take a legitimate pride in that we are a small edition of the New India, a symbol of the new friendship between all communities,

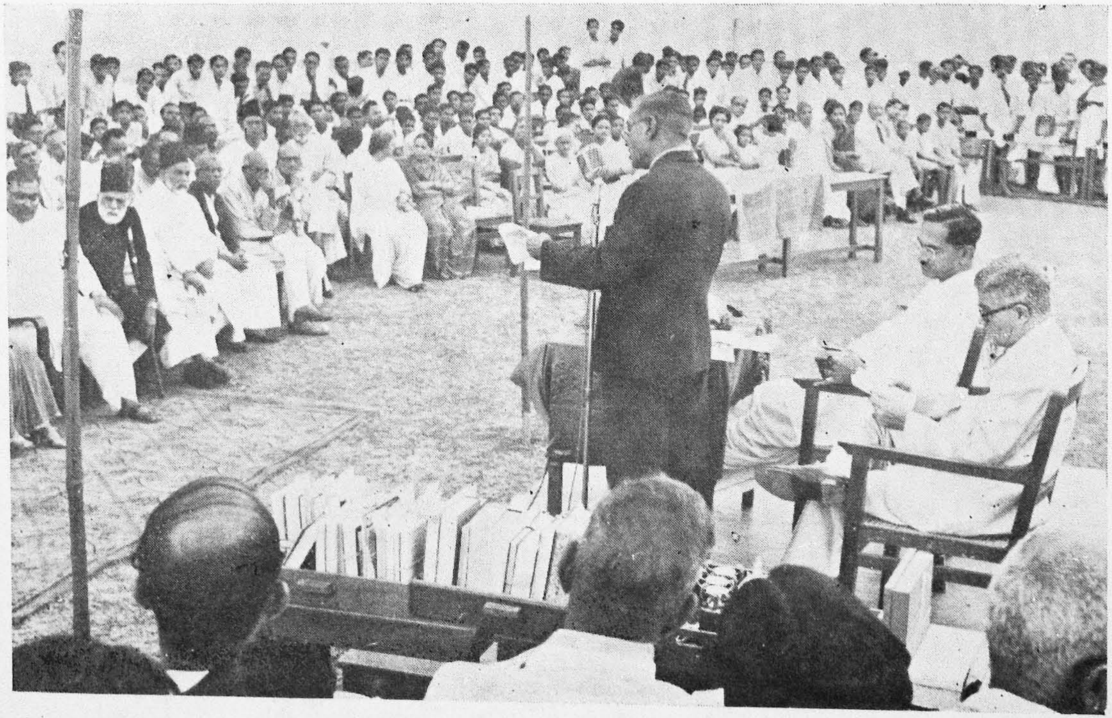

The Principal Reading the Report on the College Day

MADRAS 11 AUG 1955

a united India, which is so dear to Dr. Rajendraprasad, the distinguished President of our Republic, who blessed in April 1951 the idea of starting this College, to our Chief Minister Hon'ble Sri C. Rajagopalachari who inaugurated the College in July 1951 and to the Hon'ble Dr. M. V. Krishna Rao, our Education Minister, who opened the new block in July 1952.

It may not be out of place, if I refer to the unity that pervades life here. To mention just an instance or two: Abdul Samad, the student Chairman of the College Union, with his nice beard which you would not have missed to notice, is the friend, guide and philosopher to all his fellow-students. Santanam wins the first prize in the Hindustani Music competition, at the hands of a full panel of Muslim judges and Abdul Baree participated in the Carnatic Music competition and in the Tamil oratorical contest. There is great opportunity in this College, for the much-desired fusion of communities.

The hopes we entertained of opening Science classes have not materialised, since the University will take up the question of further affiliation in Sciences, only after the completion of the projected buildings. Out of the three blocks contemplated, only one could be completed, even that, thanks to the princely munificence of Janab Haji Moulvi Nazir Husain Sahib, our illustrious President.

Dr. M. V. Krishna Rao, the Hon'ble Minister for Education and Harijan Welfare, declared open this block on 28th July 1952, amidst auspicious rain, after a long drought, in the presence of a large and distinguished audience. This block barely meets the requirements of the College in the relevant subjects in the Humanities, consequent upon the Senior Intermediate Class coming into existence, this year.

The original plan envisaged Physics, and Chemistry and Natural Science Laboratories at either end with a connecting room on the ground floor and a first floor for the teaching of related subjects in the Humanities. But we were not enabled to go beyond the Physics and Chemistry block and the other Laboratory is still to come. Our gallant Secretary is making Herculean attempts to collect funds and has actually started the foundations for the rest of the building, I think, without funds in sight, but with ample trust in God and in his community, for help. I trust he will not be disappointed and that the noble example of our esteemed President will be followed by many others.

I am not unaware of the fact that this great community is supporting four Colleges in the mofussil. But I would respectfully submit that this College in the metropolis is entitled to priority and special consideration, since most of the great merchants of this community are residents of this city and may I say 'Charity begins at home', though it need not end here? I fervently appeal to the philanthropic Muslim Community to support, in a greater measure, this growing Institution unstintingly, so that we may be affiliated, ere long, in the Science subjects also, true to our original plan. An infant in the early stages, naturally craves lavish kindness. So also, this infant Institution solicits your continued and increased favour. My experience of other colleges tells me that put on proper lines once, this Institution will soon stand on its own legs and will not continue to crave further patronage.

Now, not a day passes here without an enquiry, oral or postal, asking when Science classes will be opened. You will, I trust, permit me to give more encouraging replies in the future.

Strength.

This year also the pressure for admissions continued. We admitted into the Junior Classes 200 students, (57 Muslims, 68 Non-Brahmins, 62 Brahmins, 6 Harijans, 4 Christians and 3 Jains.) I am sure the proportion of Muslims is bound to increase in the coming years.

Course of studies.

During the year under report, we have provided for instruction in Logic also and arranged for the following seven groups:—

1. Maths. Commerce and Geography.
2. Maths. Commerce and Psychology.
3. Maths. Geography and History.
4. Maths. Psychology and History.
5. Two Histories and Logic.
6. Two Histories and Commerce and
7. Group 'D'.

I have heard these groupings described as fanciful; but we take pride in having broken new ground and I trust that time will justify us.

Library and Reading Room.

There are over 1542 Volumes in our Library aud a revised Catalogue is being printed. The number of books and periodicals issued during the year is 2771.

The Reading Room has been popular and the following Journals & Magazines are being subscribed for:—

1. Times Educational Supplement.
2. Picture Post.
3. Times Weekly.
4. Sphere.
5. Fortnightly.
6. Health & Strength.
7. Moden Review.
8. Sports & Pastime.
9. Commerce.
10. The Spectator.
11. Deccan Times.
12. Shanker's Weekly.
13. Illustrated Weekly of India.
14. Indian Express.
15. The Hindu.
16. The Swatantra
17. Mail.
18. Life.
19. Readers Digest.
20. National Geographical Magazine.
21. United Nations in India.
22. The British Journal of Psychology.
23. Times of India.

Tamil

1. Kalaimagal.
2. Amuda Surabi.
3. Manjari.
4. Muslim Tamil (Daily).
5. Ananda Vikatan.
6. Muslim Murasu.

Hindi

1. The Dakshina Bharat.

Urdu

1. Urdu. Biswin Saddi.
2. Mioar-i-Adab.
3. The Pasban (Daily).

Union: Valedictory Meeting
Our Hony. Secretary and the Worshipful Mayor

★

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
23 AUG 1955
MADRAS

★

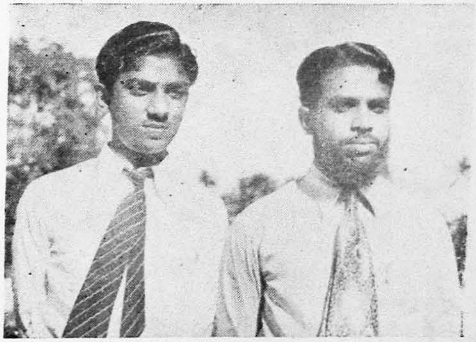

Secretary & Chairman of the College Union

I should like to take this opportunity to thank publicly various donors for the gift of books to our Library. We are indebted to the British Council for the free Educational Film Shows they gave us. Janab K. Abdullah gave us a set of Encyclopaedia Britannica (14th Edition) in memory of his mother Amina Kazi, wife of Al-haj Abdul Azeez Gafoor Kazi Sahib, Ex-M.L.A., Bombay, on the first of January 1953. On 15th of May 1952, Janab Haji Moulvi M. Nazir Husain Sahib, our enlightened President, was kind enough to make a present of 116 choice books in Urdu and English. His Holiness Kasivasi Arulnandi Tambiran of Tiruppanandal gave us 31 Volumes in Tamill. Sri S. Viswanathan of the Central Art Press, gave us 15 volumes. Haji A. G. Abdul Rahim Sahib, Proprietor, Sait Beedi Factory, presented 3 volumes of the Holy Quran in English. The British Council supplies freely the Sphere, Spectator and Nature. The United States Information Services also sent us some of their valuable publications. We were agreeably surprised, yesterday evening, to receive two lovely little cabinets each containing 101 interesting books, as gifts to the Hostel and College Libraries. We prize these Miniature Libraries very much and we are very very grateful to the United States Information Services for their kindness. The Dharmapuram Adeenam sends us regularly their magazine, Kumara Kurubaran. My grateful thanks go to one and all of these well-wishers of the College.

Staff.

With the Senior Class coming into existence this year and with some members of the last year staff leaving us, a few changes in the staff were made in consonance with University requirements.

Work of the College.

This is the second year of the existence of this College and we are presenting our first batch of 171 students for the ensuing Intermediate Examination. I am sure our students carry with them your good wishes for their success, as they do those of myself and my staff. The usual terminal and selection examinations were held and progress reports were duly sent to parents keeping them informed of the performance of their wards. I would earnestly appeal to all parents to take a greater interest in these reports and in the reports on the Medical Inspection of the students and do the needful.

The several Associations of the College continued to be active through-out the year. Special mention should, however, be made of the Tamil Association which has been arranging for debates frequently and training the members in effective public speaking. Oratorical competitions were arranged in Urdu, English, Tamil, Hindi and Malayalam and prizes will be awarded to the winners, as you will shortly see. There was keen interest evinced by the students who took part in the contests. Though music is not taught in this College, competitions were held in Hindustani Music and Carnatic Music. The Judges complimented the participants on the high level of their performance. Prizes will also he awarded, now, for proficiency in the various subjects of instruction in both the Intermediate classes.

I am glad to be able to state that Mr, A. K. A. Abdus Samad of the II Class won the first prize among

the city Colleges and II prize in the zone in the Tamil Oratorical competition, conducted by the Madras University.

Among those who visited the College, mention may be made of Begum Sultan Mir Amiruddin Sahiba, Miss. Helen Sexton, Mr. Humayun Kabir, Dewan Bahadur T. M. Narayanaswami Pillai, Mr. MacAlister Mr. Bach, Dr. Ehrenfels, Mr. Kapadia, Janab S. M. Fossil, Janab A. M. Yousuff, Karaikal Janab A. M. Ali, Janab Tirupur Mohideen, Prof. R. Bhaskaran, Mr. J. A. Borron, Sri T. P. Meenakshisundaranar, Sri T. N. Seshadri, Prof. P. Sankaranarayan and Prof. K. K. Pillai.

On the U. N. O. Day, I addressed the students and staff on the achievements of the U. N. O. Prof. V. Venkataraman gave an instructive and inspiring lecture on the Human Rights Day.

My grateful thanks go to all those ladies and gentlemen who were kind enough to address or preside at our Association Meetings or to judge in the various competitions.

The Indian Republic Day and the Independence Day were also celebrated duly.

Play Ground and Physical Education.

This year, we have added two more tennikoit courts and a Volley ball court. Cricket was vigorously played all the year round. The College Players took part in the Inter-Collegiate knock-out Tournaments in Hockey and Foot Ball. We won the first round in Hockey but in the Semi-finals we had to yield the palm to the Loyola Team with its veteran University players. In foot-ball, we were less lucky and were defeated by the Pachiyappa's College in the first round. In the Intra-mural tournaments at which the College was divided into 4 Houses, *A B C & D*, *A* House won in Hockey, Foot Ball and Cricket and the *B* House in Volley ball.

Contributions.

We contributed our mite to the Red Cross Society, Ex-Servicemen Flag Day Fund and the Independence Flag Day Fund.

Hostel and Health

A vegetarian section has been added this year to the Non-vegetarian section of the Hostel and there are today 40 inmates, in all, with Janab T. Md. Dawood Khan, as Deputy Warden.

I am deeply grateful to the Hon'ble the Minister for Rural Welfare and Commercial Taxes, who has so kindly spared this evening for us and inspired us by his presence.

My profound thanks are due to the Managing Committee with its energetic and enthusiastic Secretary, Janab M. S. Abdul Majid, for their unstinting help and willing co-operation and guidance. The Secretary has given so much of his time to the College this year, that outsiders have taken him to be a member of the staff; but I have laughingly told them that he is the boss. I have worked with many managing Committees, but I have yet to find a finer specimen of gentlemanliness and courtesy than the President of our College Committee. It has been a pleasure and privilege to work with him, As for the Members of the Governing Body, they are like a band of brothers, working for the good of the College, each trying to outstrip the others in meritorious service.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
23 AUG 1955
MADRAS

A critical moment—consultation on the conduct of Children's Race

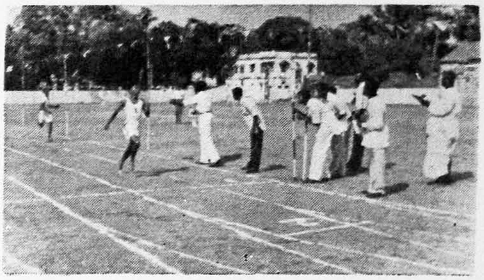

200 Metres Race

Visitors' children on their start

Our Star Announcer though a bit nervous made a very good job of it.

My thanks are also due to the University, the Director of Public Instruction, the District Educational Officer, the Director of Harijan Welfare for their kind help during the year. My staff, both teaching and office, have continued to stand by me cheerfully, carrying out their duties to the best of their ability, for another year. And I take this opportunity to thank them most heartily for their willing and unfailing co-operation.

I should also like to take this opportunity to mention that the Golden Jubilee Celebration of the M. E. A. is to come off shortly and to thank the staff & the students who have taken this Institution to their heart and cheerfully collected funds for the event, even by going at some inconvenience to several places outside Madras.

Finally, I beg to submit, Sir, this report for your kind acceptance.

MADRAS - 14.
21st Feb. '53.

PRINCIPAL.

Prize Winners, 1952-53

Academic :

ELOCUTION.

English.

I Prize.	Mr. A. K. A. Abdus Samad.	II U. C.
II „	Mr. S. S. Moorthy.	II U. C.

Hindi.

	Mr. Mohanlal Mutaliya	I U. C.

Malayalam.

	Mr. T. K. Muhammad.	II U. C.

Tamil.

I Prize.	Mr. V. Athmanathan.	II U. C.
II „	Mr. J. Balakrishnan	I U. C.

Urdu.

I Prize.	Mr. Abdul Azeez.	II U. C.
II „	Mr. Mahmud Sait.	II U. C.

MUSIC COMPETITION.

Carnatic Music.

I Prize	Mr. S. Varadarajan.	II U. C.
II „	Mr. L. P. Krishnaswamy.	II U. C.

Hindustani Music.

I Prize.	Mr. S. Santhanam.	II U. C.
II "	Mr. Mohiuddin Khan.	II U. C.

Quiz Competition in the College.

I Prize.	Mr. S. S. Moorthy.	II U. C.
II "	Mr. Abdul Azeez.	II U. C.

PROFICIENCY PRIZES

II U. C.

English.
Mr. S S. Moorthy.

Urdu.
Mr. Mohamed Ismail.

Tamil.
Mr. A. K. A. Abdus Samad.

Hindi.
Mr. K. Ramachandran.

Malayalam.
Mr. R. Raghavan Nair.

Mathematics.
Mr. S. S Moorthy.

Geographfi.
Mr. S. S. Moorthy.

Commerce.
Mr. Abdul Azeez.

Psychology.
Mr. C. S. Ramachandra Rao.

Islamic History.
Mr. A. K. A. Abdus Samad.

Modern History.
Mr. Mohamed Ismail.

Indian History
Mr. S. Krishnamoorthy.

Ancient History.
Mr. M. Sundararaman.

Group 'D'
Mr. Syed Rafiuddin Ahmed.

PROFICIENCY PRIZES

I U. C.

English.
Mr. Md. Iqbal Sait Musvee.

Urdu.
Mr. Mohiuddin Khan.

Tamil.
Mr. J. Venkataraman.

Hindi.
Mr. Hasan Ali.

Malayalam.
Mr. P. I. Unni Krishna Nambiar.

Mathematics
Mr. Mohanlal Mutaliya.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

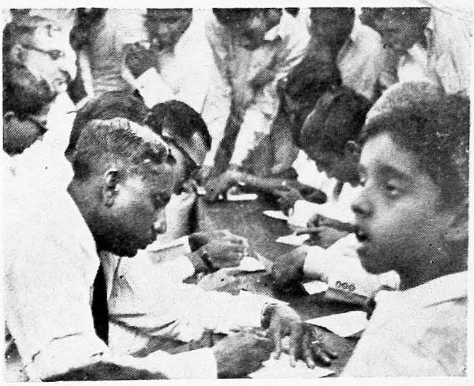

Gentlemen visitors at their contest

Direct from Arabia—
The Arab in full style

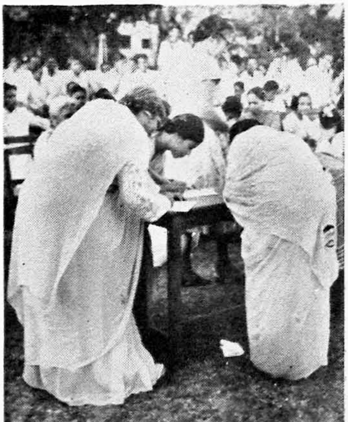

Lady visitors at their competition

Bench of Judges very busy deciding the
Fancy Dress Competition

Geography.
Mr. R. Narayanan.

Commerce.
Mr. R. Narayanan.

Islamic History.
Mr. Syed Mazheruddin Ahmed.

Modern History.
Mr. K. V. Venkatachalam.

Indian History.
Mr. R. Henry Peter.

Psychology.
Mr. Mohanlal Mutaliya.

Logic.
Mr. K. V. Venkatachalam.

Group 'D'
Mr. Syed Abdul Huq.

Athletic:

	First.	*Second.*
100 Metres.	Asan S. K.	G. Janardhanam.
200 Metres.	Asan S. K.	C. Nagendran.
400 Metres.	Md. Salahuddin. C.	Asan. S. K.
800 Metres.	Md. Salahuddin. C.	Abdul Azeem.
1,500 Metres.	Md. Salahuddin. C.	Mahmud Sait.
Broad Jump.	Abdul Baree. J.	T. D. Srinivasan.
High Jump.	Syed Ahamed.	T. N. Rangaswamy.
Hop Step Jump.	K. A. Kothandaraman.	Abdul Baree. J.
Pole vault.	David T. Raj.	B. Bakthavathsalam.
Shot-put.	T. N. Rangaswamy.	Md. Salahuddin. C.

RELAY (4 x 100)

First "C" House.

Second "D" House.

Championship Prize: Mr. Md. Salahuddin, C.

Results of the Intra-mural Tournaments.

	Winners.		Runners Up.
Hockey.	A. House.	(Capt. Md. Salahuddin. C.)	(Capt. Abdul Hannan Khan.
Foot Ball.	A. House.	(Capt. Abdul Baree J.)	D. House. (Capt. A. D. Subramany.)
Cricket.	A House.	(Capt. S. Muthuswamy)	B. House. (Capt. K. C. Srinivasan.)
Volley Ball.	B. House	(Capt. Md. Ismail)	C. House (Capt. G. Ramachandran.)

Fancy Dress	*First.*	*Second.*
	(Hindu Couple)	(Arab)
	Mr. R. Natarajan &	Md. Rizvanullah.
	Mr. K. R. Prithiviraj Singh	

Teaching Staff Competition.	Mr. S. J. Baynes, M.A., Mr. S. Deva Prasad, M.A.
Office Staff Competition.	Mr. M. A. Aziz. Md. Naziruddin. Mohd. Mohideen
Competition for Lady Invitees.	Miss. Meherunnissa Begum and Mrs. Khadri.
Competition for Gentlemen Invitees.	Mr. A. S. Md. Ali & Mr. Yusuf Zackaria Sait.
Children's Race (Boys)	Kamal Sheriff. & A. M. Gani.
Children's Race (Girls)	Shahzad Akhtar & M. A. Zuleka.
Peons' Race.	Abdul Karim Abdul Rashid Abdul Razack.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
11 AUG 1955
MADRAS

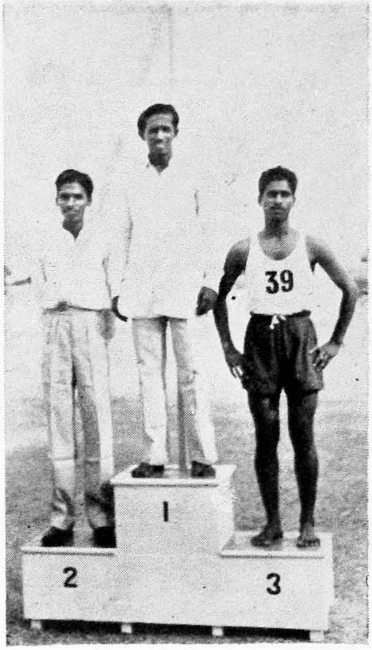

On the Victory Stand
Winners in 800 Metres Race

1. Md. Salahuddin (Our Champion)
2. Abdul Azeem
3. Mahmud Sait

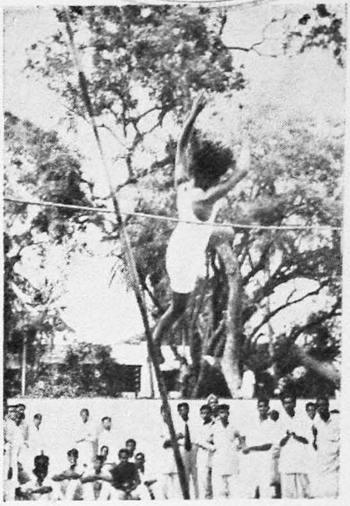

Pole Vault

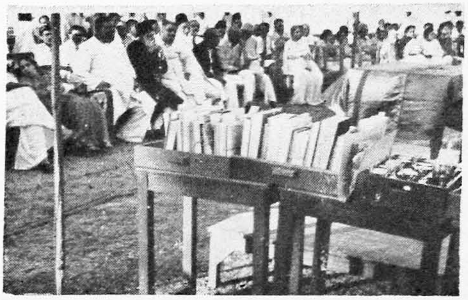

Prizes ready to be given away

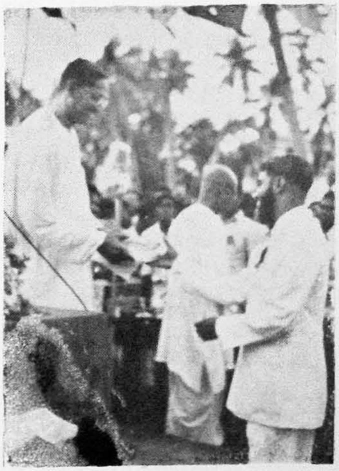

A. K. A. Samad
receiving one of his prizes

Our Chronicle

And so, we have been through the second year of life in the College. I don't say it with a sigh; though, indeed, I say it with a touch of high seriousness. Because, it is, to say the least, a momentous year. Not because, there have been any very exciting events occurring. As a matter of fact, I should say, the year has been an alarmingly placid one. But it is momentous, all the same, because the year under review is certainly a very important one, as this is the year we are presenting our first batch of students at the University Examinations.

Having been inaugurated by Rajaji, then Home Minister to the Government of India, the College has been functioning ever since with the blessings of the great man. More concretely it has been functioning under the guidance of Principal Franco, one of the most experienced educationists that Madras could boast of. No wonder, then, that we have been keeping ourselves level-headed and look forward to a glorious future for the College.

We began the activities of this academic year on June 25, 1952. The College Office was working at full steam even a fortnight earlier. Admissions for the Junior class were coming in; I won't say like a tidal bore, but they did keep streaming in. And by the end of June, our numbers in the Junior Inter. were full.

And now classes went on at full pressure, as though it were a matter of life and death. The English composition classes, especially. I must have my fling at them, if you don't mind. Right from the very first week, these composition classes go into swing. The poor blighters of the Junior Intermediate start their College life with the usual English essay, as though it were the fifty-fifth working day of the year. Now, that isn't cricket; or, is it?

* * *

Changes in the staff? Ah, yes. Mr. K. George of the English Department isn't there. For the first few days, it looked as if Gopalakrishna would do Prose, Poetry, Drama, Composition and what not. But soon it was clear that if one English lecturer goes away, two spring up in his place. So, Mr. S. J. C. Baynes and Mr. S. Devaprasad made their appearance in the place of Mr. George.

Mr. V. Rajamani, our young lecturer in Mathematics also left us at the commencement of the year, to take up a more lucrative job in the Accountant General's Office. So far, so good. But the gap he caused was difficult to fill. We needed one who was really experienced to take on and continue the work done in the Junior Inter-last year. Mathematics is a pivotal subject in our College and only a very experienced person will be able to manage it. Fortunately, we were able to get one. Mr. V. Thiruvenkatacharya had just retired from the Govt. Arts College, Anantapur, and he is now with us.

In the History Department Mr. Hussainy, the Islamic History Lecturer, left us also suddenly to take up a more lucrative job. (Surely, there is something rotten in the state of Denmark. The Salaries of College lecturers must be up-graded, if the best men are to remain in the ranks.) Mr. Hussainy's place was filld by Mr. Zackriah Badsha. Sometime in October, if I am not mistaken, our popular Modern History Lecturer, Mr. Mirza Abdul Majid also left us. This was disconcerting, indeed. But the fact had to be faced. The Principal looked out and thought. Why not invite his old colleague who had retired from the Presidency College? Supercilious critics may say that the place is being flooded with superannuated folk. But there is no real sense in the charge. Our old folk are really much younger than our young folk. What matters with age when you are bouncing with vitality? Mr. V. Venkataraman, erstwhile Professor of History in the Presidency College, was roped in to take the Modern History classes.

Then we have the Urdu department. Mr. Maali Sahib left us last year, and this year, two other learned men have been appointed, one for Urdu & the other for Group 'D'. They are Janab Siddique Sahib and Janab Daleel Sahib. The Tamil Department has been strengthened also. Mr. Kannappa Mudaliar is welcome among us.

* * *

The Library has now a trained Librarian, Mr. Balasubrahmanyam, in the place of Mr. Abu Sali, who, I imagine, from what I know of him, must now be Editor of some periodical somewhere. Our new Librarian is quite fresh from his special library training and is always busy cataloguing our books according to the approved colon classsification. I don't know what the advantanges of the new system are, but one of them definitely is that it keeps him busy. He consumes reams of paper during the process, which is re-assuring for the paper industry.

Our Physical Director, this year, similarly, is, a regular Y. M. C. A. trained graduate. Mr. Durairaj Chelliah is 6' 2" I don't know how he keeps his sturdy body in such excellent state, but I suspect he goes through some complicated system of physical jerks every day. Under his towering personality, our students will certainly learn to keep themselves fit, even in examination weeks.

* * *

I had occasion to remark in a former chronicle that extra-curricular activities are the spice of our life. The different Associations of the College have been contributing largely to it, by their various activities. We have had a good number of meetings under the auspices of these associations. In fact, sometimes there is a threat of one meeting clashing with another (I mean, the times); but the ever-vigilant Mr. Appalachariar sees to it with his wary eyes that the clash doesn't occur. A number of distinguished persons have addressed our gatherings, and have made us wiser without making us sadder. I won't go into the different names but shall content myself with referring you to the report of meetings. One point, however, is too tempting for me to omit. Whatever may be variable factors in these meetings, there are also invariable factors in them. One is our Principal. He attends - makes it a point to attend - every meeting. And what an encouragement it is

The Hon'ble Dr. M. V. Krishna Rao opening the Nazir Husain Hall

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
23 AUG 1955
MADRAS

for us all, the speaker as well as the audience, you cannot understand, reader, unless you have been the one or the other, at one of these meetings. The other is our Energetic Secretary, whose presence at most of the meetings was very heartening.

* * *

One of the notable additions this year is to the College Buildings. To the south-east of the main block has sprung up a lovely hall. It is the gift of Moulvi Haji M. Nazir Husain Sahib, President of the Association, and is appropriately called the Nazir Husain Hall. It is a beautiful place. We are proud of it and are thankful to the Moulvi Sahib. Actually it is to form part of a bigger building for the Science Laboratories. It is said that if all the promised donations had come in, this building would have materialized already. But there was an unprecedented slump, especially in the market for hides and skins, and our donors, naturally, could not fulfil their promises in time. Nobody is more sorry for it than the donors themselves. We know they feel very uneasy about it and that the money will be coming in very soon.

The Nazir Husain Hall was declared open with great eclat on 28th July 1952 by Dr. M. V. Krishna Rao, Minister for Education. We had made elaborate arrangements for an open air meeting that day for the Hon'ble Minister to address us. But no sooner had Mr. Krishna Rao, cut the tape to declare the hall open than a sharp shower of rain came pouring down. It was construed as a concrete sign of the blessings of Providence.

* * *

The American and the British Information Services have been vying with each other (at least, so it seemed to me) to be of some service to our College. I really cannot say which of them is the more obliging, the more courteous, the more over-flowing with human kindness. In between them, we have the delightful British Council. The officers of these organisations have paid us very memorable visits. Miss. Sexton and Mr. MacAlister of the American Information Services visited the College in August 1952 and Mr. MacAlister did us the favour of giving the inaugural address of the College Union. Mr. S. C. G. Bach of the British Council called on us in November 1952 and offered to send us a number of magazines and loan out films owned by them. Mr. Borron, the British Information Officer very kindly accepted our invitation to act as judge in our College Oratorical Contest and not only sat through the ordeal, but three days later also sent us three films with a projector to be shown to our students. Towards the end of the year, we received from the U.S.I.S two beautiful cases of 101 glittering books each as a present to the College & Hostel Libraries. We are much thankful to them for the kind help rendered by these different bodies.

* * *

Another body which has been especially tender towards the College is the Muslim Educational Association itself. Perhaps, it is preposterous to call it 'another body', for which the Chronicler begs your pardon. It is really the parent body of the College. The President, Haji Moulvi M. Nazir Husain Sahib and the Secretary, Janab M. S. Abdul Majid Sahib have been showing exceptional interest in us and have been guiding us at every turn. The other members of the Association have also been sponta-

neously helping us. We are very grateful to them all.

* * *

December 1952. Students get busy trying to guess what the questions for the Selection Examinations would be. No, Sir, papers don't leak out in the New College. The students have got to see their examinations through, preparing for them, honestly, doggedly and bravely. Midnight oil-or electric current—is burned. Why? Because the Principal is very definite and says he is determined to detain anyone who doesn't get the required minima. For once, he appears merciless. No examination fever, no grandmother's death, no brother's wedding would be of any avail; if you don't pass, you don't get selected. So, what can the poor fellows do, but work, work, work?

The Examinations were held, the papers valued, the marks tabulated. As desired by the Principal, the Secretary of the Staff Council, Mr. A. G. arranged for a meeting on January 3. The Members discussed with all the marks before them. The results were not brilliant, but they were much better than previons performances. Only six out of the one hundred and seventy eight students were detained. Every method was tried to push them up, but these six stalwarts stood firm; and refused to get selected by any of of the manoeuvres of the Staff Council. All the rest except one 171 in all, are proceeding to write the examination this March.

* * *

What are those meetings which the Staff have once a month in the Geography Lecture Room between 1-15 p.m. and 2-15 p.m.? Whenever these meetings are held, our students are very curious to know what business is being transacted there. Let me clear all doubts in connection with those meetings here and now. The Staff have come together to form a club of their own, and the Staff Club meets, usually once a month, in the interval between the forenoon and afternoon sessions of a working day. Refreshments are served and Prof. K. R. Appalachariar as Secretary of the club takes care to see that we have a very pleasant time. The Principal often takes the opportunity to discuss administrative and other matters of common interest to the members of the staff. Mr. Ghouse Mohideen, I believe, helps the Secretary in getting us the sumptuous dishes which all of us enjoy.

* * *

Simultaneously with the Selection Examinations, or, perhaps, slightly earlier, in the local branch of the Y.M.C.A. which is just opposite our College, were conducted a series of wrestling matches. The wrestlers came from all over the world and with their average weight at 400 lbs, Royapettah became definitely heavy. To see them wrestle came thousands of citizens of Madras, paying sums ranging from Rs. 21 to Rs. 5 for a seat. A brain-wave now occurred to our resourceful Secretary. He went to the Organisers of the Wrestling-Matches and asked for a benefit show, in aid of the Muslim Educational Association of Southern India. When Mr. Majid asks for a thing, we needn't add that he gets it. So the benefit performance was agreed to and all that remained to be done was to get as many tickets sold as possible. Our students and our staff did a good bit of help in buying the tickets themselves and in persuading others also to buy. I don't know what the actual profits were, but I am told that

OUR FOOTBALL ELEVEN

SITTING (*Left to Right*)—Syed Ahmed. Mr. J. Franco (Principal). Sekharan, K. R. (Captain) Mr. K. Durairaja Chelliah (Phy. Director), Asan, S. K.

STANDING (*1st Row*)—Nagendran, C. Ramdoss, M. Subramany, A. D. John Verghese. Victor John, Kothandaraman K. A.

STANDING (*2nd Row*)—Abdul Baree, J. (Substitute) Subramanian, P. C., Srinivasan, T. D.

MADRAS 11 AUG 1955

it certainly contributed towards increasing the coffers of the M.E.A.S.I.

* * *

January 3, 1953. College re-opened after Xmas. This third term meant grinding, grinding, grinding. Frankly, our material is not first-rate and unless we put in hard work, our results cannot be satisfactory. Members of the staff in every subject realized this and so they set to work, trying to do their utmost to help the students. In the matter of the technique adopted, there might be slight variations from Lecturer to Lecturer, but, in the main, the aim was the same *viz.* promotion of greater industry among the students.

The English department devised a number of tests, one every week, culminating in three *pucca* three hour model Tests in the last three weeks of February. Question papers were set on the model of the University Examinations and students were given the opportunity to answer them under model University conditions. This produced some amount of zest in the students and we must say it did provoke a desire to revise and study all their books before it was too late. The Professor of English is an incurable optimist. By this method, he hopes to achieve the miracle of producing at least 50% of successes in English. This is a conservative estimate.

The Mathematics Department, I gather, is following a different procedure, in the matter of training students for the examination. Our Mathematics Lecturer is old enough to be father of any of the students in his class. He, therefore, adopts a parental attitude. Now, parental attitude is a synonym for strictness (If Roget has not already put it down in his Dictionary of Synonyms, it will be done in the next edition). Mr. Thiruvenkatacharya doesn't spare any one. He will scold you in the open class. If you don't work out the problems, he gives for homework. Language is no bar, so far as he is concerned. If English doesn't contain a suitable word to express his dissatisfaction, he will switch on to Tamil. Our students prefer to do the wretched sums and satisfy him rather than get pilloried by him in the open class.

So far as the Histories are concerned, we are generally not worried. The reason is not far to seek. That Principal Franco is the head of the History Department is sufficient cause for confidence. He is the embodiment of all History. The dry-bones of Ancient History are made vitally interesting by the gripping method of his presentation. Prof. V. Venkataraman lends further weight to the History Department. Thoroughness, mastery of detail and a telling expression are writ in the wrinkles of his brow. The History Department has young blood, too. Mr. Zackriah Badsha is the life and soul of Islamic History in the college, this year. He does Indian History also in addition to Islamic History. And what pleasure he scatters in his classes to his students! I am afraid he is growing very popular.

There are Veterans in other Depart ments too. Good wine, they say, needs no bush. To the same category belongs Prof. Appalachariar. Logic was a subject in which the college got freshly affiliated this year and together with Psychology, it has been entrusted to the care of Prof. K.R. Appalachariar. No wonder our students have become so psychological and logical.

The Languages Department is not devoid of veterans either. We have

towering peaks there in. Mr. Gopala Iyer and Janab Daleel Sahib, together with Janab Safdar Hussain & Janab Siddique Sahib, our Urdu section is in good hands.

On the question of Geography, I hesitate to chronicle. That, I believe, is due to a long-imbibed dread of the subject. But modern methods of teaching have made Geography an interesting subject. That, at least, is the view of Mr. S. Manickam, our Geography Lecturer, There must be some truth in the view ; for, I find our students take much pleasure in monkeying with the costly apparatus that has been bought for the Geography Laboratory.

Last, but not least, let me say a word about Commerce and pass on. Though Commerce looks so simple in practice, it is certainly very complicated in theory. Janab Dawood Khan Sahib, the Lecturer in Commerce, however, makes it quite interesting. So, at least, the students say. To him, I can safely apply the tribute that Bellario paid to Portia—namely, that I have never known so young a body with so old a head.

* * *

February 1953. All portions were finished in all subjects. In many classes revision of the old lessons was done. Revision, re-revision, re-re-revision, that was the order of the day.

* * *

Outside the class room, after 4-15 in the evenings, we had an imposing series of competitions. Beginning with an elocution contest in English, we had them in every one of the other languages and ended up with competitions in Carnatic and Hindustani music. On the playgrounds, matches were played every evening between different sets of students, and the Physical Director was kept thoroughly busy.

All this meant prizes. And these were to be awarded on the College Day which was to come off very shortly. The casual observer does not realize how much of a head-ache the choosing and buying of these prizes involves. The head-ache was shared mainly by our Principal and Mr. Appalachariar. The logical and psychological acumen of Mr. A was brought to bear on the work, resulting in the purchase of books, cups and medals, amounting to five hundred rupees and more which gave much satisfaction.

* * *

The most enjoyable event in the month was the College Day on 21st February 1953. The Hon'ble S. B. P. Pattabhirama Rao presided and gave away the prizes. Sports commenced at 2 p.m. and were continued till 5 p. m. Two or three new items were introduced this year. Fancy Dress was a colourful item of interest. Two of our students dressed as a bride and bride-groom got the first prize. Another in the guise of an Arab secured the second prize. The staff had an Intelligence Test instead of the usual Running Race. A few brain crackers had been devised and the alertness and accuracy of the staff came in for sore trial. A similar test was arranged for our visitors too. Gentlemen were given parts of well-known phrases and asked to fill up the blanks; while ladies had a go at Kim's Game. The visitors' children too, had a race for themselves—one for little boys and one for little girls. Mrs. Franco helped us a good deal, both in the conduct of these competitions, as well as in the

OUR HOCKEY ELEVEN

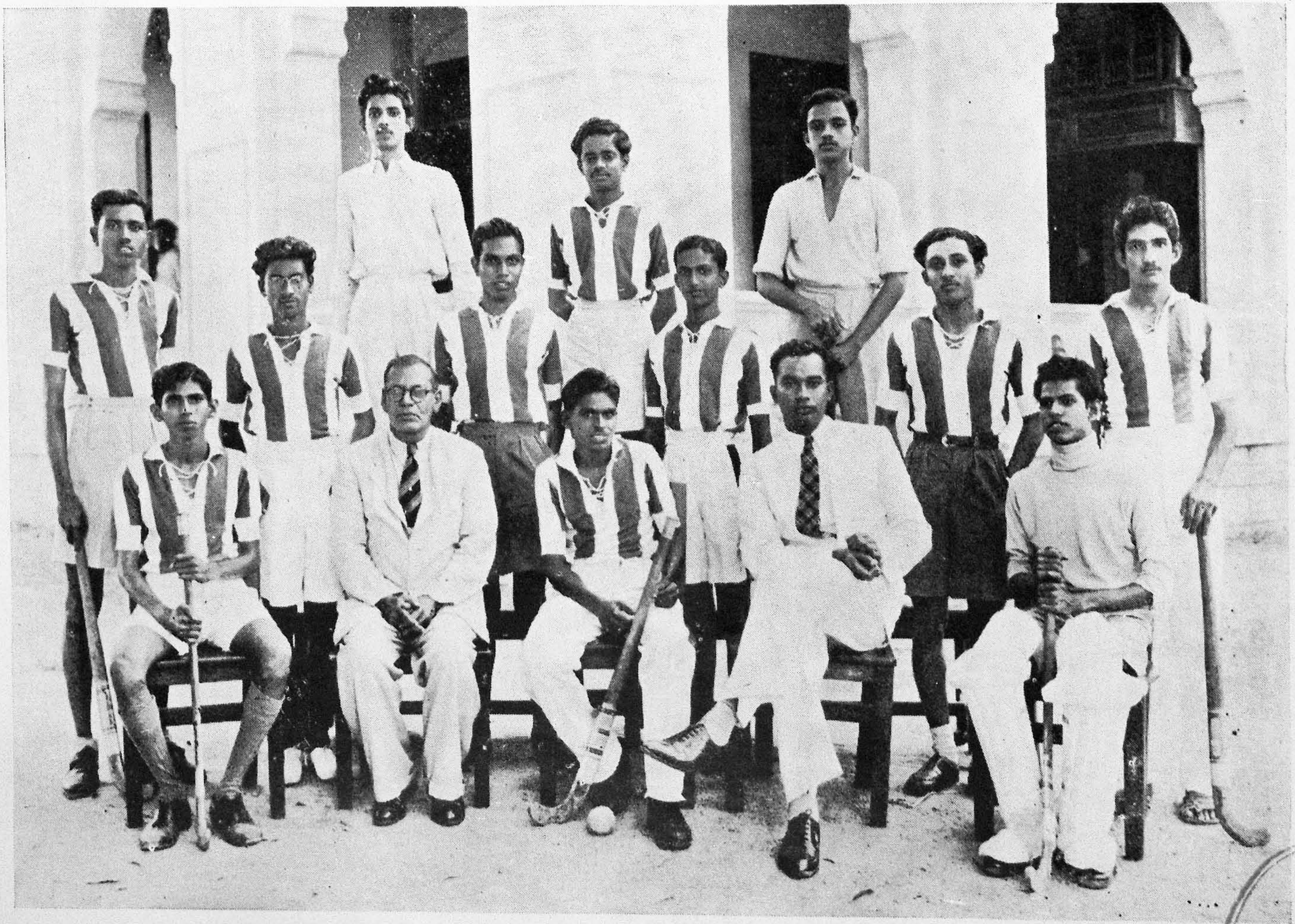

SITTING (*Left to Right*)—Md. Waheeduddin, Mr. J. Franco (Principal), Doss Daniel, E. (Captain), Mr. K. Durairaj Chelliah (Phy. Director) Mir Raza Ali.
STANDING 1st ROW—Syed Ahmed, Razvi, S. M. Abdul Hannan Khan, Nagendran, C. Asan, S. K. Ali Hussain,
STANDING 2nd ROW—Iqbal Nawaz Khan, U. Ahmed Basheer, D. Har Govind Rai (Substitute)

COMM... MADRAS 11 AUG 1955

choice of the prizes etc. for them. We are much indebted to her. Of the Sports Events conducted, special mention must be made of Mr. Md. Salahuddin II U. C. who won the Championship cup of the College. He is a wiry person with India rubber legs and flexible joints and no wonder he secured the prize.

The report of the Principal presented on the occasion is printed elsewhere in this issue. It speaks for itself. We have done two years of conscientious work and piously hope that it will be rewarded. After distributing prizes to the different prize-winners, the Hon'ble Minister congratulated the college on the good work it is turning out in this metropolis. The function came to a close with a pleasant tea arranged on the spacious lawns, in front of the College Buildings.

* * *

We had the good fortune of having Mr. T. Chengalvarayan, Mayor of Madras delivering the valedictory address of the College Union this year. In fact, we had desired to have him for other functions very much earlier; but the trouble is, he is too good a speaker and is too much in demand. Not until the end of the year could we succeed in getting him. Our desire was fulfilled on 26th February. His speech was truly a fitting culmination of the activities of the Union and the other Associations of the College. We gathered at 4 O' clock in the evening, under the pleasant shade of the greenwood tree opposite the College. The tea and the speech coming one after the other feasted the palate and the ear, and the few who unluckily missed the first were more than satisfied by the second. Mr. Chengalvaroyan exhorted the students to grow into patriotic and cultured citizens of India, capable of retaining the well-won freedom of the country and make the rest of the countries of the world to look up to India for sanity of outlook, clarity of thought and tenacity of will, for promoting the peace and prosperity of the people.

* * *

I have brought you in this chronicle to the end of the year and to the end of my story. We wish our Senior students all good luck in their examinations and hope that they will have a bright future before them. We hope our Junior students will have a happy time during their vacation and wish they will come back to us with added zest and vigor.

* * *

Dr. Rajendra Prasad on Discipline

There should be discipline in their (students') own hearts which would prevent them from doing anything which was harmful, ugly and not consist with dignity and honour.

DR. RAJENDRA PRASAD.

Sri Rajaji's advice to Old Students of Colleges

"The College is your mother. You are the children. When you start earning send part of your earnings to the College. It will do you good to see that your money has helped to expand the College in every way. Therefore, whatever it be, big or small, send your money to your own mother i.e. the College."

Tagore's Message to Mankind

In Rabindranath Tagore, poet, artist and cultural ambassador, we find India's message to mankind. He had imbibed the spirit of our scriptures. He did not build up a system of philosophy; still his works are full of the experiences of the ancient seers of our country and are of great value to us. Among his numerous works, to the student of philosophic enquiry, his Gitanjali, Religion of Man (his Hibbert lectures) and Sadhana (lectures at the Harward University) are of particular interest.

"God's creation is this universe, his sport, his leela. The world is a song which is never for a moment separated from its eternal singer or a dance never separated from the eternal Lord of Dancing. God, out of joy, has created all these beautiful forms around us, on the earth and in the sky. The things of the world are like the letters in a book. Children, when they begin to learn each separate letter, find no pleasure in it, because they miss the purpose of the lesson. When the separate letters claim their attention, they fatigue them; but they become a source of joy, when they combine them into words and sentences which convey ideas. They feel their unity. Similarly, as long as we see things in their separateness only, our knowledge is fragmentary. When we see them in their unity, in one divine harmony, we know the joy and love that lie behind them" The poet had a mystic vision, early in life, at 18, an experience of the unity of all things and under its influence, he wrote "The Awakening of the Waterfall". In this profound mystic experience, he says, "As the sun was rising, all of a sudden, a covering seemed to fall away from my eyes and I found the world bathed in a wonderfull radiance, with waves of beauty and joy, swelling on every side. This radiance pierced in a moment through the folds of sadness and despondency ..and flooded it with this universal light. No person or thing in the world seemed to me to be trivial or unpleasing." [My Reminiscences, p. 217]

Again, he compares man with the cells in the human body. The cell embodies a spirit of self-dedication to the purpose of the maintenance of life's wholeness i.e., health. The cell has an individual aspect and a universal aspect. An enlightened man would feel, he is not exclusively an individual; he is also one, in spirit, with the Universal. Such great souls can lay down their lives for the good of all men. It is they who can address the comprehensive spirit within and without and say "He is dearer than a son, dearer than wealth; dearer than all else, is this spirit who is in our inmost heart."

We are expected to live and work for the good of the world and the glory of God. *Jagat hitaya Krishnaya.*

Despise of fellowmen is unacceptable to God. In one of his poems, the poet narrates the story of a great Brahman teacher, who one morning

passed by, in scorn, a dirty village of tanners, on his way to the Ganges. Bathing, the teacher prayed for divine light but not feeling any purificatory touch, in his heart nor illumination, he went back to the village and embraced a tanner, to the consternation of the latter. The tanner cried "Master, why bring this pollution on thyself?". The teacher answered, "I avoided your village and my heart missed the blessings of the Ganges whose Mother's love is for all. Her own touch comes down at last, upon me; at the touch of your body, I am purified." Love of man is only the obverse of the Love of God.

In his 'Sadhana', the poet describes the relation between the indvidual and the universe. There is a fundamental unity between man and the universe. When a man does not realise his kinship with the world, he lives in a prison-house. When he meets the eternal spirit in all objects, he is emancipated, he finds his harmony with all. The poet contrasts the Eastern outlook with the Western and points out how western nations are extending man's power over his surroundings. They are disciplining themselves to fight Nature and other races. Their armaments, machines and appliances are mounting up stupendously. It is a wonderful manifestation of man's masterfulness, which knows no obstacles and has for its object, supremacy of himself over everything else. Such an individual, who aims at his own aggrandisement, under-rates all else. Compared with himself, the rest of the world is unreal. To be fully conscious of the reality of all, man has to free himself from the bonds of personal desires. This discipline, dharma sadhana, we have to go through, to prepare ourselves for our social duties, for sharing the burdens of our fellow beings. Every endeavour to attain a larger life requires man to gain by giving away and not to be greedy. Our Rishis never dreamt of conquering Nature but tried to live in harmony with her. They never aimed at power but at the perfection of their souls, atma sakti.

Freedom from the tangle of self-interest is necessary, if we are to realise ourselves, i.e., achieve our life's purpose. Any undue emphasis of 'me' and 'mine' falsifies the perspective of truth. The individual finds his meaning in a fundamental reality comprehending all individuals. The texts of daily worship and meditation are for training our mind to overcome the barrier of separateness from the rest of existence.

The poet prays:

Let the Righteous kingdom of Truth and Love dawn on earth,

Where one God, one Humanity, one citizenship, where freedom, equity and brotherhood will reign supreme.

Let the spirit of those rishis whose consciousness grew above this time-space-bound-world

Awake from the silent dust and show me the path to universality and world-embracing love

That will enable me to chant the canticle of the Universal Man.

The poet's conception of spiritual life is not one of passivity or quietism, but active service, assertion of sublime strength which should be differentiated, however,

from assertion of brute force. He follows the teachings of the Gita. His view is demonstrated in the well-known verses expressing the spirit of a *Karma Yogi*.

His is the philosophy of overcoming all forms of weakness.

"Let me not pray to be sheltered from dangers but to be fearless in facing them.

Let me not beg for the stilling of my pain, but for the heart to conquer it.

Let me not look for allies in life's battlefield but to my own strength.

Let me not crave in anxious fear to be served but hope for the patience to win my freedom.

Grant me that I may not be a coward, feeling Your mercy in my success alone; but let me find the grasp of Your hand in my failure."

Readers of the Gitanjali are familiar with the poet's remark that God himself is a worker and if we love him, we must work with Him.

"Leave this chanting and singing and telling of beads.

Whom dost thou worship in this lonely dark corner of a temple with doors all shut? Open thine eyes and see thy God is not before thee. He is there where the tiller is tilling the hard ground and where the path-maker is breaking stones. He is with them in sun and in shower and his garment is covered with dust. Put off thy holy mantle and, even like Him, come down on the dusty soil; Deliverance! where is this deliverance to be found? Our master himself has joyfully taken upon himself the bonds of creation; he is bound with us all for ever.

Come out of thy meditations and leave aside thy flowers and incense. What harm is there if thy clothes become tattered and stained? Meet him and stand by him in toil and in sweat of thy brow". He criticises the extreme inactitity and callousness of pseudo-ascetics.

By the discipline of desires, the poet does not mean repressing them. He does not extol poverty. There are persons in our country who are loud in their glorification of poverty, as the sign of spirituality. He calls them "the exalted order of the ragged". He hopes that God will take pity on them, for, in most cases, the poverty has not been a choice, but a necessity. The poet refuses to believe in the spiritual merit or special value of poverty, when it is a mere negation. The callousness of asceticism is as bad as that of luxury. Tagore's ideal is that of King Janaka, of the Upanishads, who with his unbounded wealth, lives unattached and lives to serve. Tagore knows, economic poverty hinders progress and, often, men and women as victims of poverty can not lift themselves beyond the sphere of fear of want which kills every semblance of genuine spirituality.

Our ancient teachers make a distinction between the essentials and non-essentials of life and they lay special emphasis on the life of the spirit, the life of finer qualities than on the life of grossness or the lower plane of existence. They place greater importance on the inner well-being of man than on material prosperity.

The poet expresses in a nutshell the purpose of creation and life.

"The Infinite for its self-expression comes down into the manifoldness of the Finite and the Finite for its *self-realisation* must rise into the unity of the Infinite. Then only is the cycle of truth complete."

There is then the question of sin evil, death, etc. According to the poet, man need not despair on account of his sin "O fool," says the poet, "to try to carry thyself upon thy own shoulders. Leave all thy burdens in His hands, who can bear all and never look behind in regret." We are like autumn clouds roaming in the sky. The touch of the glorious sun has not melted our vapour and so we count our months and years, separated from Him. When He touches us, we become one with His light. For the soul is essentially divine. Its dharma is to become one with the Infinite Spirit, as the dharma of the river is to join the sea. The poet rejects the doctrine that man is essentially sinful and cannot be saved except by a miracle from without. He writes, this is like saying that the nature of the seed is to remain unfolded within its shell and it is only by some special miracle it can cross into life. Nor need we be baffled by Death. Death is not the end of life. It is only the call of the Infinite to another sphere of life. It is ignorance to cry at the time of transition from one life to another as the ignorant baby cries when the suckling mother transfers it from one breast to another. We should realize that Death is a necessary step in our evolution. The poet asks, "Must I cling to this fear of death, as a miser clings to his treasure?"

Our Self has to go through endless lives before it learns that its so-called independence is only a delusion and a snare but that the harmony of *love* is the truth. If the self hugs its separateness and isolation, it is only hugging its chains and clinging to its imprisonment and finitude. "He whom I enclose with my name," says the poet, "is weeping in this dungeon." I am ever busy raising this wall all around, and, as this wall goes up into the sky, day by day, I lose sight of my true being in its dark shadow."

Evil, pain and death are inevitable, though they are not permanent. They are like the banks to a river which speeds on its course, pressing against its banks. So, man gains spiritual momentum by pressing against the limiting conditions of earthly life. Evil is like the fuel that our moral life has to burn to keep up its warmth. Pain is to be judged in the context of an evolving universe and should be viewed not within the narrow bounds of everyday human life but as an element in the harmony of everlasting life.

Good will be the final goal of ill. When the poet's hopes of the world-unity-ideal were shattered by the Second World War, he said, "I shall not lose faith in Man. I look forward to a new chapter in History: perhaps that dawn will come from this horizon, from the East where the sun rises." He entertained hopes for the happy wedding of the East with the West, of the West with the East, the ideal of a spiritual unity of all races, a centre of a new culture, a new consciousness of love and brotherhood among all races of mankind. His Visvabharati, International University, abounds in the spirit of our ancient asrams, a real abode of peace and in it, is also seen the best in modern India as also the true gifts of the West.

He concludes his "Sadhana" with the words:—" When can I meet thee

unless in this, my home, made Thine? Where can I join Thee, unless in this, my work transformed into Thy work? Thou dwellest in me and I in Thee. Thou without me or I without Thee are nothing."

How all this is resonant of the experiences of the Alwars!

Renunciation is not the negation of the self, but its dedication, self-surrender. Like the Alwars, the poet speaks of God as King, Master, Friend, Father, Poet, Bridegroom, Lover. In devotional mysticism, we see the sublimation of Love.

In conclusion, we may say, according to Tagore, the prophet of internationalism, the universe is a partial manifestation of the Infinite Spirit; Nature, Man and God are not disparate; Evil and Suffering are temporary expedients of the evolving Spirit. The Absolute Spirit is ineffable Joy and Love; true knowledge consists in perceiving the unity of all things in God. The spiritual life is not one of passivity or quietism but one of active service and the purpose of Life, viz., emancipation of man consists in his absolute self-surrender in service and love.

K. R. APPLACHARI.

M R A

There is enough in this world for everybody's need, but not for everybody's greed. If every one cared enough and shared enough, would not every one have enough?

Frank Buchman.

* * *

The aim of M R A is two fold: first to restore God to leadership as the directing force in the life of nations; and then to work for the strengthening of morale within a country and so build a healthful national life.

Frank Buchman.

A Report of The U.N.O. Day Celebration

24th October 1952.

Under the auspices of the the New College Union, the U.N.O. Day was celebrated at the New College, Royapettah, Madras. Prof. J. Franco M.A.,L.T., Principal of the College gave an address, with Mr. A. K. A. Abdus Samad, the Student Chairman, in the chair. The Vice-President of the College Union, Sri A. Gopalakrishna, explained at the outset the purpose of the meeting and pointed out the need for celebrating all the world over the U. N. O. day, in appreciation of the good work that had been done and is still being done by the United Nations Organization.

Principal Franco's address was deliciously refreshing as well as eminently instructive. The inimitable humour of the speaker enlivened some of the drybones of historical detail, which had to be mentioned in assessing the achievements of the U. N. O.

Principal Franco began with an explanation of the true significance

of the name U.N.O., and said that there was an emphasis laid on each of the three words: United, Nations, and Organization. When the organization was brought into existence President Roosevelt laid particular emphasis on the word 'United', because it was become increasingly clear that unless all the progressive nations of the world took *united* action, peace and happy living would become impossible in this world. The United Nations Organization was thus brought into existence. It may be said to have sprung out of the League of Nations, which had then become practically useless. The League of Nations had failed because the ground on which the League was built was unsound. The selfishness of the different nations was responsible for its failure. As Prof. Eddington has remarked, the reason of man had gone ahead of his heart. It was for this purpose that the U.N.O. came into existence.

It is now seven years, Principal Franco ontinued, since the inception of the U.N.O., and critics who said that the U.N.O. had not achieved anything were misjudging the Organization. Seven years is a short time in the life of a world organization of its kind, and to judge it purely on its achievements during this small period was not fair. Even so, there was so much that the U.N.O. had already done for the good of the world. But for the untiring efforts of the U.N.O., it could not be said that the trouble in Palestine would have been settled so amicably. If Indonesia was given freedom at the hands of the Dutch, the U.N.O. was certainly instrumental in getting it done. In the political unrest in Iraq, Greece and Bulgaria also, the U.N.O. had had its hand, in solving their problems to a great extent.

President Truman's Point Four Programme can be said to be the latest achievement of the U.N.O. Under this scheme, economically and socially backward countries of the world receive assistance in improving their standards of health, agriculture, education and industry. Technical experts are sent to the less fortunate of these countries to give them the benefits of the B.C.G. campaigns; free supplies of life-saving drugs like Penicellin are made available to the suffering millions; expert guidance and help is given in the matter of advanced and scientific methods of agriculture; and scholarships are offered to students to visit the more advanced countries of the world, so that they may return duly equipped with fresh knowledge which would be of help in their native countries.

Those who cry down the U.N.O. do not take a realistic view of the whole picture. They point to Kashmir or Ceylon or South Africa and attempt to deride the U.N.O. They point to the frequent bickerings among the important members of the U.N.O. themselves and ask what progress could be achieved with such stumbling blocks in the way. Well, that may be so to some extent, but only to a very slight extent. Principal Franco said, the Big Five were like brothers, when the U.N.O. was first started, and no one thought that they would quarrel. Individually, Stalin and Churchill and Truman esteem one another. But they have quarrelled over ideologies. Each would like his own ideology tospread as far as possible. But one feels that ideologies must be left to be voluntarily followed by other countries and not by persuasion or coercion or compulsion. Principal Franco said that the exercise of the Veto by Russia, of which much had been

made by unfriendly critics of the U. N. O., was really an invention of the Americans, who were isolationists to start with. They were afraid that they might be entangled in European troubles without their liking it, if they did not keep this power of Veto. But in actual practice, Russia has found it more to its advantage, and she has used this power on more occasions than any other of the Big Powers.

Principal Franco said that it was imperative for every country in the world to take note of these important incidents of recent world history. If all the nations of the world do not think of coming to some agreed settlement of affairs, the whole world will be wrapped up in flames. That is the reason why we must take interest in the U. N. O. The world has become small by the progress of communications. If there is a war in any part of the world, we would, perforce, be involved in it. For good or ill, we have become interlinked and interdependent, and passivity, or neutrality on the part of any country will land it in disaster.

Concluding, Principal Franco said that in the conflict of ideologies in the present day, we must choose one of two ways. We must find out for ourselves whether we would have freedom of opinion, free opportunity, and freedom to develop our personality or whether we should opt for a mechanical type of life with everything decreed for us by the State, with no scope for individual choice, with the iron curtain always in front of us. It is clear that if we have any respect for democracy we must back the U.N.O. very strongly for preserving that noble principle of Government. It is certain that the U.N.O. will last because it is a good organization with the good and peace of the world as its sole object.

Principal Franco referred to the principle of progressive taxation in capitalistic countries to show that the poor or Common man is not really down-trodden, as he is often represented to be, as opposed to the Communistic way of life in Russia.

Principal Franco's speech lasted for 45 minutes, and was highly appreciated and throughly enjoyed by the staff and students alike.

With a vote of thanks by the Secretary of the College Union, Mr. Kamaldheen, the function came to a close.

A. GOPALAKRISHNA.

Human Rights

The universal Declaration of human rights adopted on December 10, 1948, by the General Assembly of the United Nations is a proclamation of historic importance and should rightly rank as a land-mark in the struggle for human rights and fundamental freedoms. In the words of Carlos Romulo, the President of the fourth session of the General Assembly "To the role of historic declarations of the rights of man, the United Nations now adds the most comprehensive document of all, the first in history, to define from a truly universal standpoint the rights and fundamen-

tal freedoms to which all men everywhere are entitled". The rise of Fascism and Nazism and the conditions of life in the countries brought under their control had made the people of the world realise how ruthlessly and without any qualms of conscience the individual could be stripped of his civil rights and subjected to brutal oppression at the hands of the police and the army, on grounds of race and religion. During the period of the Second World War, this grim truth was further brought home by the systematic persecution of the Jews in Germany which almost assumed the dimensions of a regular hunt, which shocked the world and showed how easily human rights could be trampled and how millions could be dragged from heir homes, tortured and killed. The War also made clear that denial of these rights was a basic cause of war. Therefore, during the deliberations of the San Francisco Conference, it was strongly urged by the member-states that any international organisation for peace and prevention of war by removal of its fundamental causes must be built on a respect for human rights. President Roosevelt had in his "Four Freedoms" message to theCongress in 1941 expressed such an objective. Prime Minister Winston Churchill followed it up with a declaration that when the war was over with the enthronement of human rights, all racial persecution would cease. An important place was given to these rights in the pre-amble and six other clauses of the United Nations' Charter; but these provisions were not considered adequate safeguards and member-states during their deliberations at San Francisco were flooded with petitions urging for a clear enunciation of these rights and their inclusion in a document. Early in 1946, the Economic and Social Council set up an Eighteen-member Commission presided over by Mrs. Eleanor Roosevelt to incorporate the aims and aspirations of the people into an International Bill of Rights applicable to every one every where. The position was examined with particular reference to the constitutions of the different countries of the world. Suggestions were also invited from acknowleged jurists and lawyers of international fame. After two years of hard work, countless meetings of committees and commissions, early in 1948, a final draft was evolved and submitted to the United Nations. In its turn, the United Nations referred it to its Social and Political Committee. This committee held no less than 85 meetings and examined this draft, clause by clause and word by word. It was sent back to the member-states for consideration and in its final form, it was placed before the plenary session of the General Assembly of the United Nations Organization at Paris. Once again it was debated fully and was approved by 48 out of 58 member-states without a single dissenting voice, on the 10th of December 1948. The adoption of this resolution was widely held to be a major achievement of the Paris Assembly.

The Charter, a 31 clause document, contains nothing new. It merely puts in clear and simple language what the peoples of the world have been struggling against their governments for centuries. It is a composite of many political, economic and social ideas and differing systems of law and culture. It contains the traditional civil and political rights which have figured in the great documents of the past, such as freedom of thought and associ-

ation, freedom from arbitrary arrests, right to fair trial and the like. In addition, the declaration also incorporates the new economic and social right, such as the right to work, the right to decent living standards, the right to social security, education and health that have become characteristic of twentieth century constitutions. Articles 3 to 21 merely re-state the older recognised rights. Articles 22 to 26 emphasise the new social and economic rights. Article 29 is an important one reminding us of a not - much - appreciated fact that rights carry responsibilities and must be subordinated to the just requirements of morality, public order and general welfare. This declaration is not an American product. The economic and social rights included in it are perhaps alien to American basic law and are only those stressed by the Soviet bloc, time and again and the Latin-American and socialist countries. Indeed the Soviet objection to the declaration was not on merits. What the Soviet Government demanded was that the exercise of these rights must be subject to provisions of its national law which in practice meant a negation of these rights. Thus a blue-print of a new social order was provided, but it was one thing to build a blue-print, and quite another to put up a house. It was intended to be followed by a covenant on such rights as will lend themselves to binding legal obligations on governments and the working out of measures of implementation and enforcement. The declaration is no law capable of enforcement in courts of justice. It is only just a common standard which all nations and individuals try to achieve in order to promote a world in which all human beings will be reasonably happy and given justice. It acquires legal validity only when the declaration, in part or full, is incorporated into the Constitutions of the respective countries of the world, but on this ground the declaration should not be relegated "as a well-meaning piece of idealism on paper to be ignored or forgotten." Most countries have sought to protect them in some way or other, but no country has yet reached ideal conditions. Our Indian Government have not only provided for their inclusion in parts III and IV of the New Constitution, but have also provided remedies for the individual against violations of these rights. India has even taken up the cause of backward and foreign-dominated people to obtain freedom. Such great pronouncements as the declaration cannot be without their impact on the thought and actions of individuals and nations in the world. The authority of the declaration has been cited as a basis of action by the UNO and all its agencies when dealing with problems of human rights. It has been invoked in important diplomatic correspondence between several states. It has found a place in national constitutions and national legislation. It has been cited in judicial decisions and opinions of national courts in U. S. A., Holland and other countries. In 1950, the Council of Europe formulated and completed a draft convention with a view to ensure the securing of these rights to the subjects residing in their respective countries. It was duly signed at Rome by Belgium, Denmark, France, Luxembourg, Great Britain, Ireland, Iceland, Italy, Norway, Turkey, Greece and Sweden. Section 1 of the convention is almost a verbatim repetition of the clauses of the human rights declaration. In the Indonesian Consitution, there are two sections, incorporating many of the pro-

visions of the declaration of human rights. The Canadian Senate appointed a commission in 1950 which reported on the necessity of one grand and comprehensive affirmation or re-affirmation of human rights, some of which were repetitions of articles in the declaration. An Act of the Legislature of Ontario of April 1951 referred to this declaration in its preamble. In fact, the declaration is beginning to assume the characteristics of a source of law and it is already becoming clear that technical arguments about the moral or the legal force of the document are becoming academic. It is clear that public opinion will also have to assert itself. Many a good cause is withered on the vine, because of lack of public interest. Many a less worthy one has succeeded because of good advertisement. The declaration is not a document for one generation, but for all time. If you want to create a world worth living in, one must work for it. Are we giving these rights to members of our own family, to the people for whom we work and to the other members of the community? These are questions which we should have to address to ourselves and try to answer. We must study the document and see in what ways it can be implemented. Schools and Universities can also largely help in the matter by organisation of debates and discussions. The declaration is unique in some respects. In the first place, it represents the highest aspirations of the common people. The opening words of the Preamble which reflect the conditions from which it emerged are these: "Recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world." Disregard and contempt for these will result in bickerings, quarrels and, eventually, wars. Secondly, it affirms that these rights belong to people as human beings and not because they are the people of a state. While all earlier documents and constitutions were based on geography and nationality, this declaration is the first to assert the universality of human rights. They are all inalienable rights which belong to man as an individual. The rights are not conferred by the State. Further, they are affirmed to all people without reference to sex, race, language, religion or political status. Thirdly, it is the first occasion on which the organized community of nations has made such a declaration. It is a document not of one group or individual, but of the organized community of nations and all the people throughout the world. As the delegate from Lebanon observed, the declaration was the embodiment of "the conscience of organised responsible humanity." Studies of the declaration should be made in every country to show how far its own law and practice measure up to the standards set up by it.

V. VENKATARAMAN.

Extracts from a lecture delivered under the auspices of the College Union by Prof. V. Venkataraman on the occasion of celebration of the "Human Rights Day" on 10th Dec. 1952.

Our Food Problem

India's basic industry is agriculture. She leads the world in the production of sugar-cane and ground nuts. She stands second in the matter of rice and tea. But it is really an irony of fate that she fails to grow sufficient food for her people. She has been importing food grains for the last twenty years or so. It must be noted that the country has, on an average, imported about three million tons of food grains in recent years. The purchase of food grains imported since 1948 alone has drained the financial resources of the country by about Rs. 750 crores. Particularly, after devaluation, it has become very costly to import from the dollar area. Alarmed at this, the Government launched the "Grow-more-food campaign" and it emphatically declared that the country would stop all food imports by 1951. But it was a failure. Even during 1953, our Food Minister hopes to import "less than three million tons" of food grains to meet all emergencies.

What are the causes of this deficit? The causes are many and the most important are the growing population of the country without any appreciable increase in food production, the static nature of Indian agriculture and the partition of the country. The crying need of the hour is to tackle the agriculture of the country on a scientific basis and to take steps to restrict the growth of population. It may be pointed out that controls and rationing, food substitutes and the change of our food habits can touch only the fringe of the problem.

According to 1951 census, the population of India is 363 millions. Taking into consideration, the present area of India, the population in 1901 was 236 millions. So the population has increased by 52 per cent during the last half-century. If we look at the census, this alarming growth of population is due to a slow and gradual decline in the death rate rather than a considerable increase in the birth rate. As the public health and medical facilities improve, the death rate will still be cut down. Unless famines, wars and epidemics befall us, the death rate is bound to decline. So the population of the country will have a greater tendency to increase and consequently the gap between the supply and demand of food will be widened.

The prevalence of unemployment, dwindling standards of living, an excess of imports over exports, the occurrence of high birth and death rates, clearly bespeak of the fact of the over-population in India. The Planning Commission is rightly of the view that under present conditions an increase in man power 'resources' does not strengthen the economy but in fact, weakens it. It is high time that we adopt a rational population policy. We cannot afford to have an increase of population by five millions every year with the present agricultural economy and the low standard of production. We have to take steps to bring about a balance between population and the available food resources.

Intensive propaganda in favour of family planning is highly necessary today in India. Now there is the realisation on the part of the masses of the folly of large families. If proper facilities are provided, family planning is bound to make headway in our country. It is a fact that today young married couples regret that there is no proper help for them in family planning. There should be

clinics all over the country to give help and advice in birth control and the use of contraceptives. Steps must be taken to provide the contraceptives at very cheap rates, if possible, free of cost, so as to enable even the poor to take advantage of them. Another deplorable fact observed in our country is that the boys and girls are married at too early an age. So measures must be taken to raise the marriageable age of boys and girls. Late marriages and self-restraint in married life are highly desirable. Efforts should be made to popularise all these measures to check our growing population.

The second aspect of the problem is to tackle our agriculture on a scientific basis. The average yield of every crop per acre in India is the lowest in the world. The average rice yield per acre, for example, of India, U.S.A., Japan and Italy are respectively about 731 lbs., 1480 lbs.. 2307 lbs. and 3000 lbs. So the immediate problem to be solved to-day is not that of extensive cultivation but that of intensive cultivation. The "Krishi Pandits" had produced 70 maunds of wheat in an acre as against the average of eight or nine maunds and it will not be difficult to increase the average yield to 15 or 16 maunds. The fact is that the country is faced with a 10 per cent deficit. If we increase the average yield from 8 to 15 maunds, then, the food problem will be solved and we would have enough and to spare. The award of prizes by the Central Government to "Krishi Pandits" is a step in the right direction and also the proposal to institute in addition to the existing all-India prizes awarded to the individuals, all-India community prizes, is to be welcomed.

The charge levelled against the Indian farmer is that he is conservative and does not care to adopt improved methods of cultivation. The remarkable adaptability with which the Bihar peasant, for example, has taken to the cultivation of new varieties of sugar-cane to suit the requirement of sugar mills shows that the charge cannot stand scrutiny. If proper lead and help is given, the Indian farmer will adapt himself to the changed circumstances.

As our Prime Minister said, the greatest need of to-day is to co-ordinate the theory of agriculture with its practice and also there must be proper relationship between the peasant and the reasearch worker, as otherwise all research would become an utter waste. The research worker must freely mingle himself with the peasants and must work with them in a spirit of co-operative endeavour. There should be no tendency on his part merely to order the peasants, as he does now.

Among many things necessary for intensive cultivation, special emphasis has to be laid on the use of better seed, artificial manure, substitution of tractors for the ox plough and better irrigational facilities. The better seeds and chemical fertilisers can be supplied through the multi-purpose co-operative societies. In Madras State, these societies are playing a considerable part in the development of agriculture and the same societies may be established throughout the country. The greatest stumbling block in introducing tractors in the place of ox plough is the fragmentation of the land held by the peasants. Co-operative farming should be encouraged. Of course it is somewhat difficult in the beginning, but once the peasant understands its advantages, he will really give full co-operation. Irrigation is another factor for intensive

cultivation. Our agriculture has been described as a "Gamble in monsoon." The poor farmer is to be at the mercy of Nature. Luckily, India has immense resources in water and her widespread water ways. The Central Government have already launched such schemes as Damodar Valley Scheme, the Kosi Dam, The Hirakud and Bhakra Dams etc., and the community projects. The completion of these schemes will revolutionise the whole agricultural industry in India.

Next to intensive cultivation, comes the extensive cultivation. The net area which is considered as cultivable waste has been estimated to be about six crores of acres. Steps are being taken to bring this area under the plough by a steady policy of land reclamation.

Last but not the least, is the care which is necessary to prevent all wastage. It has been estimated that between the field and the consumer, there is a loss of nearly 30 per cent of the rice crop, nearly more than half of which could be prevented. The greater losses appear to be in the current milling practices which are out-moded. The remedy is an improvement in milling practice. Losses due to inefficient methods of storage also require our urgent attention. These are caused by moisture, insect infestation etc. There were occasions in the last few years when appreciable quantities of grains damaged on account of faulty storage had to be discarded as unfit for human consumption. Government no doubt, is taking steps to prevent such losses. But the private producer has also to be careful to reduce the storage losses to the minimum. Success in this direction alone will reduce the present cereal deficit by about 40 per cent which in itself is not a small gain.

In our National Five year Plan, agriculture including irrigation and power has topmost priority for the immediate five year period. Out of the total estimated out-lay of Rs. 2068 crores, 360 crores on agriculture and community development and 561 crores on irrigation and power would be spent. It has been estimated that the net increase in the food production over the period of plan would be about 6 million tons. The Planning Commission has rightly emphasised the need for co-operative farming and suggestions for promoting development on this basis are set out in the plan.

Recently, addressing the third convocation of the Council of Agricultural Research, our Prime Minister hoped that India would achieve self-sufficiency in food in the remaining three years of our first five-year plan. If we execute the plan successfully, there is no doubt that India would be self-sufficient in food grains. Till then there must be perfect co-ordination and co-operation between the centre and the different states, as it is reported that there is a tendency on the part of surplus states to under-rate their supplies and of deficit states to over-estimate their deficits. The people should also have to adjust themselves to the changed circumstances. There is the world shortage of rice and high price has to be paid for its imports. So a change in the food habits of the people is highly desirable. The short fall in the country's rice production is not more than 2 or 3 per cent of the total needs and this deficiency can be made good by substituting wheat or supplementary food to a moderate extent for rice.

—T. M. DAWOOD KHAN.

A Reverie

At about 3 o'clock in the afternoon, I happened to come home. It was a day in summer, when the sun was very hot. When I entered my room, after taking my meal, a friend of mine came to see me. As I was very tired, I rested in my easy chair by the side of the breezy window and my friend got himself seated in the chair close to me. I had a talk with him for a very short time, and felt inclined to sleep. He kept himself engaged with the news-paper and I fell asleep. The Bird of 'Sleep took me on her wings. She flew up in the sky with her drowsy wings, and I soon found myself welcomed in a strange new icy land. The moment I entered the land, I was gifted with the power of flight. The land was completely covered with ice. It was surrounded on all sides by the snow mountains. The sun was up in the sky and it was very hot. The inhabitants were living in houses built in air. They were making movements by flight. Hunger and thirst and sorrow were quite unknown to them. They were all happy with cheerful faces. They delighted themselves only in mere talking. As I was flying about with gifted wings, I was experiencing a strange weather. There was great heat above and bitter coldness below. The whole land was unbearably illuminated as the sun-flash was being reflected every where.

As I was wandering about aimlessly, I met a familiar face. It took no time for me to recognize him as he was my intimate friend and it was hardly a year since he departed from this perishable world. We both were happy at each other's companionship. As he was a man of a literary bent, he took me to the literary club. As I was quite new to the club, he introduced me to almost all the members of the club. I warmly shook hands with Bernard Shaw, Carlyle and Shakespeare, the leading great men that were then present irrespective of ages among the members assembled. Shaw was old and withered in appearance; Shakespeare was young with his well-trimmed beard. Carlyle appeared to be midway between youth and old age. The club seemed to be a debating one, as several discussions were taking place. All but Shaw were cheerful and were taking part in the discussions with all their vigour. Shaw was hardly making any utterance. Though he was listening to the discussions, he seemed to be in a some-what meditative mood. Shakespeare was keeping a smiling face with an air of pride. My presence caused some sort of intimacy in the eyes of Carlyle who came over and sat by my side.

When I entered the club, the question that was being discussed was "Does real wisdom lie in men?" When Carlyle got his turn, in the course of his discussion he gave expression to his own saying "Men are unwiser than Children; *they do not* know the hand that feeds them." He was held in great esteem for his wise saying by Shaw who, all the time gloomy and meditative, felt cheerful at it. Shakespeare blinded by his supposed superiority over others pretended to take no notice of Carlyle's bon-mot.

He neither uttered a word nor showed a sign of praise for it, while all the other members of the club praised it.

Another question was now raised by one of the members of the club. It demanded a clear-cut distinction between a madman and a fool. Shakespeare first made himself definite on the point that the fool referred to in the question was a "Small-letter fool." While answering the question, he laid emphasis on the fact that a fool and a madman belong to the same species and said,

> The lunatic, the lover, and the poet
> Are of imagination all
> compact...

His answer was not convincing, as it was not to the point.

All the time, I had been watching the procedure of the club. I now thought of participating in the discussions. I pondered over the current question and broke my mind by saying, "A madman is the greatest hero, as he ventures beyond the limits of intellect and attains what is unattainable. A fool is a living martyr that unconsciously sacrifices his intelligence to make others wiser in life." My utterances caused a good cheer of praise in the club. Shaw in his jovial mood had a favourable look at me, indicating that I was just and precise in my definitions. I was praised all the more by Carlyle for my wit. Shakespeare, thinking high of himself, objected to the validity of my definitions. His objection made me furious. In my fury, to the great astonishment of all, I gave him a harsh blow. There was a shriek. It was unpleasant to my ears. Suddenly, I woke up. The reverie vanished. To my great regret, I discovered that I had insulted my friend, seated close to me, by giving him the blow and found myself reflected, sweating in the mirror-stand before me.

ZACKRIAH BADSHA.

"If I were the Mayor of Madras"

(*Prize-winning Speech at the English Oratorical Contest*)

The mayoralty is a dignified honour conferred upon a person by the citizens of Madras. The Mayor is entrusted with the responsibilities and duties of bettering and beautifying the city and improving the sanitary, housing and watering facilities of not less than 18 lakhs of people, a population more numerous than the total population of the State of Israel. Considering the multifarious functions of a mayor, it must be admitted that the period of his duration in office is very short, as it is one year only. It is very clear that a large portion of this period is spent in activities other than those connected with the Corporation. The mayor attends any number of receptions, presiding over dances, dramas and musical performances. If I were to become the Mayor of Madras, I, for one, with due deference to all such invitations, would put a stop to this custom, and set an example to my

successors and devote my time to the affairs of the Corporation.

Sometime back, I had the opportunity to have a glimpse into the Red Fort at Delhi. Having seen the luxurious pattern of the building, colourful marbles and wonderful surroundings, I felt for a moment as if I were in a paradise. It was rightly written on one of the walls of the Red Fort, 'If there is a paradise on earth, it is here, it is here, it is here.'

Some months back, when it rained heavily in our city, the people living on the pavements suffered a lot for lack of shelter and they had not slept during that night. Next day, I found that a Corporation lorry came to the place and the authorities ordered their servants to gather all the vessels made of clay, for reasons best known to the authorities themselves. Those people on the pavements are born in poverty, live in poverty and die in poverty. We may also say that they are born in dirt, live in dirt and die in dirt. As Goldsmith put it 'their wretchedness excites horror rather than pity'. I was very much moved by the horrible picture of the life of a section of the citizens of our metropolis and naturally my lips murmured, if there is a hell on earth, it is here, it is here, it is here. If I were to be the Mayor of Madras, atleast some thatched sheds would be put up for them, if not mansions and big houses.

I am glad to say that our city is not second to London in this respect; that like river Thames, we have got the river Cooum running across the city. But the similarity stops there. For, no river in any country can beat our Cooum in stinking smell. Yet if the Cooum were to be properly flushed and deepened, there is every possibility to float jolly boats, as well as traffic boats. If I were to be the Mayor, this will attract my serious attention.

It is often alleged that the Corporation is a nursery of corruption and bribery, nepotism and favouritism. If I were to become the Mayor, to-morrow, I shall see that these nefarious anti-social practices are put down with an iron hand.

It is but natural that some of you will think all these are boasts 'all sound and fury, signifying nothing'. But I mean whatever I have said. I have one more thing to say before I conclude and that is as an inaugural measure of my mayoralty, I will exempt our College from taxes, since the tank in our compound serves as dumping ground for half the City's refuse!

A. K. A. ABDUS SAMAD.
II U. C.

The Truth about the Early Life of the "Light of the World."

The Mughal Dynasty produced a train of not only successful emperors but also excellent and most intelligent Begums of the age, such as Jawhar, Nur Jehan, Jehan Ara and Zai-lun-Nisa.

Nur Jehan has ceased to be merely a personality in Indian History with the present generation. She seems more a mythological figure surrounded, as she is, by fantastic stories which owe their origin both to contemporary literature and social circles. The celebrated lady stood forth as the most striking personality for full fifteen years in the Mughal Empire. Her real name was Mehr-un-Nisa.

The simple story of her early life according to modern researches, shorn of all romantic embellishments is as follows:—

Mehr-un-Nisa was the grand daughter of the Vazier of the Tartar Sultan of Khorasan. After the death of her grandfather, the family experienced an ebb in their fortune. Mirza Ghiyar Baig, the son of the Grand Vazier and the father of Mehr-un-Nisa, left Persia for India for good. It was on the way that at Qandhar, the celebrated heroine was born in 1577. The mother and the daughter owed much to the nursing and kindness of Malik Masood, the leader of their caravan. Reaching Agra, Ghiyas Baig entered the Imperial Service. A man of intrinsic ability, he had a penchant for administration which enabled him to rise from lower to higher ranks and he ultimately became the Dewan of Kabul in 1595. Mehr-un-Nisa grew up to be a charming maiden and when seventeen years of age, she was given in marriage to Ali Quli Khan (1594) an emigrant from Persia who had joined the Imperial Service in the same year of his marriage. Five years later in 1599, Ali Quli Khan was sent as a member of the staff of Prince Salim to conquer Mewar and under his service he gained the title of Sher-i-Afghan, by his bravery in killing a tiger. Sher-i-Afghan, the loyal subject of his Emperor, deserted Prince Salim, when the latter rebelled against his father in 1601. When Prince Salim became the Emperor, he pardoned Sher-i-Afghan and gave him the jagir of Burdwan in Bengal. Soon reports about Sher-i-Afghan made Jahangir suspect disloyalty, insubordination and association with the troublesome Afghans. The Emperor ordered his foster brôther Kutb-ud-din koka, the Governor of Bengal, to send Sher-i-Afghan to the Court. But Sher-i-Afghan resisted and in the resultant affray, both lost their lives. Later Mehr-un-Nisa and her daughter Ladili were sent to the court where the former was appointed lady-in-waiting to the dowager Queen Sultana Salima Begum. In 1611, Jahangir chanced to see her and, arrested by her extraordinary beauty and charm, married her at the end of May of that year. Jahangir, first gave her the title Nur

Mahal or "Light of the Palace and later Nur Jehan or "Light of the World."

Dr. Beni Prasad, the biographer of Jahangir, writes that, "The received version that Jahangir fell in love with her during the life time of Akbar, that the latter refused to gratify his wishes and induced Mirza Ghiyas to marry her to Sher-i-Afghan, that the disappointed lover immediately on his accession to power, basely contrived the death of his more successful rival, that the high-souled Mehr-un-Nisa indignantly rejected the overtures of her husband's murderer for four years but that she yielded at last, all this finds absolutely no support in the contemporary authorities" Dr. Beni Prasad further explains that the non-existence of any reference to Jahangir's guilt in the contemporary works shows that Jahangir was not responsible for the murder of Sher-i-Afghan. Even Dr. Iswari Prasad is forced to conclude that "A careful persual of contemporary chronicles leaves upon our minds the impression that the circumstances of Sher-i-Afghan's death are of a highly suspicious nature, although there is no conclusive evidence to prove that the Emperor was guilty of the crime"

Akbar would not have stood in the way of this alliance, as it would have been one between two noble and royal families. If there had been any rivalry between Prince Salim and Ali Quli, Akbar would not have placed the latter in the former's service and besides Prince Salim would not have given Ali Quli Khan the title of Sher-i-Afghan and again would not have pardoned him for deserting his cause at the time of his rebellion against his father and, above all, would not have given him the jagir of Burdwan. The noble Mehr-un-Nisa would have rather preferred death to the Imperial Service, if Jahangir had been the murderer of her husband and would have refused to marry her husband's murderer and, in any case, would not have become such a loving spouse as to be ranked with the fictional Juliet.

One may ask, why Nur Jehan was sent to the Imperial Court, after the death of her husband and not to her parents. It must be remembered that according to the practice in vogue in Mughal times, all that belonged to the deceased who had no legitimate heir lapsed to the State. Those were the feudal ages and hence it was the king's concern to look after the assets and liabilities of the deceased nobles. In short, there is not a single fact in history to indicate that Jahangir had met or even seen Nur Jehan earlier than 1611. In the light of these historical data the legendary story woven around the calf romance of Jahangir and Nur Jehan must appear only as a gross perversion of fact.

Whether Nur Jehan married Jahangir, to escape the memory of her abject widow-hood or because of a love for power, it is impossible to determine at this distance of three centuries. But whatever be the facts of the case, having assumed responssibility as the Mughal Queen, she proved herself an able administrator, an efficient excutive head and above all, a most regal Queen. While Jahangir drank wine, ate opiuim and made concessions, after drinking bouts to the Englishmen, Nur Jehan looked after the numerous detailed tasks of administration and thus carved out for herself a permanant 'niche' in history. Unlike most women of her time, Nur Jehan was

well educated and her education sharpened her native intelligence. Her intellectual accomplishments stood her in great stead, when the task of administering the country almost independently from 1622-1627 devolved on her. A fountain of fashion that she was, she nevertheless did not stop with setting standards for the upper strata in society but endeared herself to the poor by her practical capacity for introducing beneficial public measures. When Jahangir named her the "Light of the World," he could hardly have imagined that Nur Jehan would more than justify the 'nom de plume.'

MIR ASAD ALI.

From Chromepet to College

I have been asked often and again by my friends "what! you are coming all the way from Chromepet! Don't you find the journey tedious?" Far from tedious, I find the journey from Chromepet to our college rather pleasant. To tell the truth, I find the journey quite suitable to my taste. It takes little more than three quarters of an hour to reach our college. Of course, there are times when I find the journey rather trying, but, mostly, I like it. Perhaps people not accustomed to travel in suburban trains, might think this journey quite equivalent to a distant travel. Even though this journey takes a pretty long time, it is quite interesting.

"Travel in Comfort by Electric Trains," was the Slogan when first the electric trains were constructed. But now it has become a necessity to most of the travellers. Very few people travel for pleasure. This journey is certainly different when compared to the journey in a steam-drawn train. Electric trains are found in only two places in India Viz, Bombay and Madras. The Suburb of Madras is having electrified trains. The trains run very frequently and during peak hours, they run at an interval of six minutes. The automatic signal system helps to run the trains quickly. Every time the train passes the signal posts, the lights turn red and when the train reaches a certain distance from the post, the lights turn orange, indicating "Proceed with caution." Later on, it turns green. The train stops between 30 to 50 seconds in each station and the time taken to travel from one station to another comes to an average of three minutes. The line passes through busy streets and crosses over rivers. At one place, it cuts the tram line. It passes by the side of colleges and schools.

As I mentioned earlier, this journey is very pleasant. When the city limits are crossed, we come across many sights and much beautiful scenery. The Meenambakkam and the Pallavaram Hills look fine, with cows and sheep grazing on the slopes. When one sees especially the Pallavaram Hills, he is sure to think of "Michael", where Wordsworth describes the feelings of Michael towards the hills and valleys among which he lived, as follows:

"Those fields, those hills...had laid
Strong hold on his affections, were to him
A pleasurable feeling of blind love.

Fields are spread on the other side of the hills. Labourers cut the rocks and make pebbles to be used for the railway lines. Women workers with their uniform red sarees cutting stones at the bottom of the hill, look like red daisies grown here and there. There are many cottages at the bottom of the Pallavaram Hill, a sight which many of us wish to see. There is a certain boulder, a rock, situated half way to the top of the hill. The following giant-size block letters are painted on it, "The Rock of Excitement." The other day, being curious enough, I had been there. You get an impressive view of the whole village from that boulder. You will see the horizon touching the earth and the sinking red Sun giving its last rays to that tiny part of the globe. There is a building, probably the tomb of a Mohammedan, on top of the hill. This building, when the sun has set, and when the last red rays shine on it, looks like a stately mansion, serene and quiet, illumined by a dim pink light. And if you happen to be travelling at that part of the day, you will long to go and sit on 'The Rock of Excitement' and enjoy the beautiful view.

In Minambakkam, as we all know, there is the Civil Aerodrome. Some times, the time when a plane is landing or taking off coincides with the train passing by. At such times, you can get a close view of the plane flying over the Electric train. Unless you put up in Minambakkam, you cannot get such good view of a flying dakota. These are some of the impressive views that one gets when the train passes through the suburbs of Madras.

The journey through the city is uninteresting. As the train crosses through so many roads and tram lines, you hear the same thundering sound of a train or the same squeaking horn of an automobile. These oppressive noises make you feel very tired.

After going through the above paragraphs, one may well ask about my co-passengers. They are the usual sort of persons, consisting of high ranking officers, clerks and labourers. Usually well-to-do people choose to live in the outskirts of the town for the benefit of the air and so the majority of the passengers are decent people. You can see typical clerks, with their spectacles hanging over their nose and casting a piercing glance at you, over their spectacles. You will come across officers, with well pressed turbans, going through the columns of "The Hindu" or "The Mail." The jollity of the college and the school students, indeed, need not be discussed here. School students appear with their mirthful laugh, and college students, with a pair of books or a file in their hands, hotly discussing with their neighbours about chemistry or history. These young people, myself being one such, (though I do not go so far) having a temperament of always being active get up and get down from the trains, when the train is in motion; so much so, that at times, some break their back-bones, some their legs and some even lose their lives. These accidents. though they happen rarely, do take place. Well then, deviating from this unpleasant point, let me pass to the next.

Being a regular traveller, I can even foretell the destination of my fellow passengers. Their appearance

itself creates an atmosphere peculiar to their own stations. If I know that a particular person catches the train daily from the same station, then, of course, there is no point in my knowing his destination, for, evidently he puts up there. But what I mean is, that I can even guess (mostly, my guess has been right) the station of a particular person (an entire stranger to me). Once it happened, that my brother and I were returning home after our rambles in the city. Talking about the matter, and pointing to a person, I said that he would get down from the train at St. Thomas Mount.

"I bet he will be on the platform of Saidapet. Look! He does not look like a mountaineer, at all," replied my brother, using a new word 'Mountaineer' for a native of Mount. I watched the person from a distance, (certainly, without his attention being drawn towards us, for heaven forbid, he might have misunderstood us, if we were to stare at him). Then making sure, that my guess would be right, "what bet?" I cried, "you should pay me a rupee, if I am right".

"O. K. Pal," said my brother, "you young people should not challenge us elders. But be sure, I will keep my word."

The train had then reached Mambalam and I turned towards the aforesaid gentleman. He was still occupying the same seat. When it stopped at Saidapet, the man got up. My brother cast a triumphant glance towards me and probably engaged his mind as to how best to spend the Rupee. But "Man proposes and god disposes," for, this came true, when the gentleman walked leisurely and stood on the foot board, but did not get down. "Thank God", I thought, "God will show mercy at last to me and, after all, my guess will be right!" And when next the train left Mount platform, I won my bet. The man had actually got down and was really a 'mountaineer'. I jumped with joy and demanded the cash from my brother.

"Don't worry, my boy. I will pay you when we reach home", replied he. And to be sure he kept his word. But I do not know whether he paid me from my own money, or from his pocket, for as I was undressing, after we reached home, being careless, I kept my purse on the table without calculating the amount it contained. He paid me a rupee, with the remark that he was very sorry to part with it. But, the next moment, he burst into a laughter and said that it was from my purse. Even to this day it is an unsolved mystery to me.

—K. B. SRIDHARA RAO.

About the Inter-Collegiate Oratorical Contest in Urdu

The Oratorical Debates in Urdu—preliminary as well as final—of the Madras University, were held at the Osmania College, Kurnool, on the 31st October and 1st November, 1952. Mr. Mahboob Basha and I of II U.C. were selected to represent our College in the debates. The subjects which were given to us in advance, were "The influence of the Cinema, on the whole, is more harmful than beneficial" for the preliminary debate and "Every Indian National should be conscripted for one year's social service" for the final debate, and we made thorough preparation to bring some glory to our College.

However, with the above object in view, we left Madras on the 29th October at 9-05 P.M. by the Bombay Mail and reached Kurnool at 1 P.M. the next day. Some of the students of the Osmania College were waiting at the station to receive us. However, it was half-past one, by the time we both and some of our would-be debate-mates, reached the premises of the College. Facilities for our boarding and lodging were made in the College Hostel and for this we are thankful to the Warden and Deputy Warden of the Hyderabad House."

On the 31st October, the preliminary debate was conducted under the presidentship of Janab Muhammad Sahib, the Principal of the College. There were thirty-two students drawn from various Colleges affiliated to the Madras University. Every one of the participants tried his best to keep the judges enchanted by his lecture, so that he might be selected for the final debate. The debate was lively and interesting and the audience, consisting of the students and members of the College staff as well as some members of the public, evinced much interest in listening to it. When the result was announced I was happy, for I was one of the successful candidates in the debate. But very soon, my happiness turned into seriousness, for this was not the ultimate success; the next day, I was to participate in the final debate. All the night I could not sleep; even if I could, I had nightmares during that time. The true cause of this, I should confess, was due to the fact that I was not fully prepared to deliver a lecture on such a difficult subject as "Every Indian National should be conscripted for one year's social service." Anyhow, I prepared what I could, during the short span of time available.

As I have already said, the final debate was held on the 1st November. Including myself there were eleven participants in it, each one of them having a determination to win glory for his College. When the judges delivered the judgment, it was unfavourable to me, for which I felt and still feel sorry. But now I get consolation by the following words which my brother-in-law uttered, when I arrived home from the un-

successful adventure. He said "Don't be disheartened by your not getting any prize, Azeez! For this is the first time you have participated in an oratorical contest. Go on trying, for, trial costs nothing and surely you will, by the Grace of Almighty, be successful in your attempts." I pass on the same advice to my unsuccessful debate-mates too.

A word about our return journey will not be out of place here. On the 2nd November, we bade adieu to Kurnool at 5-30 A.M. On the platform, we met some of our debate-mates from Presidency College, Government Arts College and Queen Mary's College. We spent a jolly day in the train and at 7-30 P.M. reached Madras Central, from where, after bidding adieu to one another, we went to our respective homes.

ABDUL AZEEZ.

"Honesty Is the Best Policy"

Human Society is a vast organization developed through the centuries by the patient toil of self-less and honest men. Most bricks in this edifice are cemented with truth and honesty. Consequently, every untruth or dishonest act is bound to affect the edifice. In order to maintain this structure, it is necessary that we should be honest in all our dealings. In all our transactions, we must be honest and strictly truthful and straight-forward. People repeat the motto "Honesty is the best policy," without understanding its real significance. Some consider that honesty only relates to money transactions and that it can be maintained, if we are strictly upright in our financial dealings. This is an erroneous view. For, honesty is applicable to all our dealings with people. Honesty implies truthfulness in thought, word and deed.

A man who utters a falsehood is as guilty of dishonesty as one who dupes his neighbour or robs him of his money. It is honesty that pays great dividends and gives us happiness and peace of mind. An honest man has nothing to fear or lose—he has every thing to gain. If people do their duty by their neighbours and behave in an honest, upright and truthful manner, they will not only find happiness, but will be saved from many evils, and misfortunes.

The motto "Honesty is the best policy," teaches us many great lessons which are of supreme value in our daily life. All the actions of an honest man are characterized by uprightness and straight-forwardness. He is just and fair-minded in his dealings and never does anything that will bring shame or dishonour to himself. He does not deceive anybody or take anything that does not belong to himself. He is trustworthy and reliable. Even in the hour of trial and misfortune, he behaves in an upright and straight-forward manner. Wealth and position cannot turn him from the path of duty.

An honest man enjoys many benefits that are denied to the dishonest

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
23 AUG 1955
MADRAS

THE GOOD SAMARITAN

(*St. Luke X 30-37*)

A certain man went down from Jerusalem to Jericho and fell among thieves, which stripped him of his raiment, and wounded him, and departed, leaving him half dead. And by chance there came down a certain priest that way and when he saw him he passed by on the other side. And likewise a Levite when he was at the place came and looked on him and passed by on the other side. But a certain Samaritan as he journeyed came where he was and when he saw him, he had compassion on him and went to him and bound up his wounds pouring in oil and wine, and set him on his own beast, and brought him to an inn and took care of him. And on the morrow, when he departed, he took out two pence, and gave them to the host, and said unto him, take care of him, and whatsoever thou spendest more, when I come again I will repay thee.

one. One who is straightforward and truthful has nothing to fear, for his conscience is clear. An honest man commands the love and esteem of all and is trusted. He is respected even by his enemies. In every walk of life, an honest man is known as a man of sound character. His reputation is high, and he is regarded with admiration and love. Honesty pays in the long run. By his honesty, a servant rises in the estimation of his master and enjoys his confidence. Promotion and reward come to him unasked.

It is sometimes said that the wicked and the dishonest flourish like the green bay tree. They roll in wealth and luxury and are far more affluent than the honest. This is true to a certain extent, but such people soon come to grief and reap the bitter fruits of their wickedness and dishonesty. They are sure to be caught very soon. When they are detected and punished, they are disgraced and humiliated. Shunned by friends, a dishonest man becomes a despicable creature and spends the rest of his life in misery and wretchedness. His life being one continuous record of lies and dishonesty, he lives in hourly danger of being pursued and punished.

Laugh A While

An official of a railway station staff was guiding the passengers saying "1st Class, this way, 2nd that way," and so on. Some passengers came and went away, as directed. Sometime after, a lady came with a child walking by her side. She looked puzzled and stopped. The railway official shouted.

"First or Second, Madam."

"It's not mine," she replied.

* * *

Once a lady visited a gentleman and asked him, "How many times do you shave in a week?."

"Approximately, a hundred times," he replied calmly.

"Oh, hundred! Aren't you mad?" asked the lady.

"No, Madam, I am a barber."

* * *

A boarder once complained, "Manager, what is this nonsense? Last night, it was raining and water kept dripping through the roof."

"That is quite correct and exactly according to our terms, sir. We provide running water in every room, so that the room should be clean," replied the Manager calmly.

* * *

Patient: "Tell me, doctor, sincerely. "What are the chances for the success of the operation?"

Doctor: "Cent per cent."

Patient: "But you said, Doctor, nine out of ten die under this operation.

Doctor: "Oh! Nine cases have already died. Yours is the tenth."

MOHD. RAHMATULLAH,
II Class.

Quips and Cranks

1. Progression

Doctor: "How has your drinking passion developed?"

Patient: "Well, at first, I drank water with whisky, then I drank whisky with water, then I drank whisky without water, and now I drink whisky like water."

2. Birth of a Nation

A married man was discussing with a friend the power of suggestion, and gave an instance of it from his own experience.

"My wife was reading, 'The Heavenly Twins,' and she has had twins."

"There's something in it. My wife had unfortunately been reading, 'The Three Musketeers', and had triplets."

The third man, who happened to overhear, fainted. His wife had been reading 'The Birth of a Nation.'

3. Geography Teacher

"Now, can any one tell me where we find mangoes?"

Little boy: "Yes, miss, where woman goes."

G. RAMACHANDRAN.
II Class.

Back from the Cinema

I felt immense relief coming out, as I was, of a picture house where I purchased two and a half hours of misery and boredom at a cost of Rs. 2—8—0. The sight of the crowd coming out of the house was a welcome relief. I was so bored that when I saw the moonlight night, I felt that I would do well to walk the distance home, if I should avoid a pounding headache and a sleepless night.

There was company in the main road, but when I stepped into a side road, I found I was alone. It was a bazaar road. The Goddess of love had thrown her silver mantle on the green groves and the palatial buildings, on the high and low alike. On the platform, I saw labourers sleeping soundly. Was it a sound sleep they were having? I doubt. They only lie motionless, after having allowed the rich leeches to suck their blood from sunrise to sun-set. It is the outcome of utter exhaustion and fatigue. Can it be the sound sleep that one usually gets after a sumptuous meal? Or that of a care-free beau whose forefathers have left enough to eat and to spend? To-morrow they can hope to fill their bellies with half-baked rice and tasteless curry, only if they secure a job and have strength and health for hard labour. If they fall ill, dark is the morrow. There is no one to feed them or treat them kindly. Indeed our freedom will be worth the name only if these labourers are provided with the means for a decent life. Only then, shall we have paid our debt to the thousands of patriots who sacrificed their lives at the altar of freedom; then only shall we have proved ourselves worthy sons of our revered Bapu.

When I went to bed that night, it was with a heavy heart. As soon as I closed my eyes, there was the sight of the poor labourers lying huddled on the platform. In my own way, I was thinking hard for a remedy. Ah! what a lovely sight to see! The same bazaar road. The shops as usual locked, but the platform is devoid of the huddled symbols of misery and woe. Now, it is mid-day. There are no rickshaws or man-propelled carts. I see small well-planned tenements all round the city, built by the managements of mills and firms for their employees. There is no idle labour or idle capital. There is no longer *nepotism* or *favouritism*. Everybody is paid for, on pure merit and ability. There is no longer the mania for the employer to tease the employee or the employee to envy the employer.

"Get up, son, the sun has risen high in the horizon; take your bath and get ready for your college. This is the evil of going to pictures."

MD. USMAN ALI,
I Class.

Two years in the New College

It was during the last week of June 1951, that I came to know about the opening of our College. In the great rush for collegiate life, I had a fear that I might be cold shouldered by more fortunate and influential students and thus fail to get a seat in any one of the older colleges to which I had applied. Hence, I put in an application to the New College as well. Afterwards I gave no thought to this, convinced that I would not get a seat in any one of the colleges and was on the look out for some other alternatives. But one day, I was agreeably surprised to receive a card from our College that I was being offered a seat. At the same time, I also received a letter from another City College that I was allotted a seat.

Now I was puzzled. I was not in a position to decide whether I should join the New College or the other College. But, at last, as every one generally prefers new things, I also decided to join the New College. Further, when I came to know about our beloved Principal, whose name was known throughout the province, I thought that it was a privilege to be a student under him.

So, according to my decision I started for the metropolis from my native place with high hopes. At the very first interview with the Principal, before my admission, I was impressed by his evident courtesy and kindly sympathy. Throughout these two years, I was always interested to hear his learned, and humorous speeches. He moved with us as he would move with a life-long friend. Throughout the past two years, I found him keenly interested in the well-being of the students and the growth of the college. He was very much like the hen looking after the chicks, as he went from place to place, looking after his various duties.

Our Professor of English from the very beginning, began to stress very much the importance of the English Composition classes, and rightly, too.

Our High School English had left much to be learned. We did not have much knowledge in English and we were able to write only in the Babu English. So, he insisted on everyone learning to write better. If one wanted to escape writing English Composition which is weekly, nothing short of his getting his arm fractured in the play ground would help him. Otherwise, the students would be called privately and advised about the neccessity for developing his command of English by writing English Composition regularly. He used to consider the English Composition classes as sacred and used to ask us to regard attending the composition classes as one of our sacred duties. So, to avoid getting any remarks from him, I made it a point to attend the class, even if I was ill, and even if I had not attended the morning classes.

As most of the students who had taken up Mathematics in Part III had not studied that subject as optional in their High Schools, we had to begin from the a, b, c, of Mathematics! So, special classes were held even from the very first week, on every Saturday. Even the leisure hours were sometimes converted into Mathematics classes. Though the students disliked this, they made it a point to attend the class. The Lecturer used to ask questions and by his very mode of questioning tempted the students to give wrong answers, thus causing laughter and mirth in the class. He further used to ask us to do some home work but would never ascertain whether the home work had been done. All of a sudden, one day, he would really see all the home-work notebooks. Mostly the students believing that he will never see the note books, would not have done their home work, and they would be asked to do them five or ten times, as he pleased, as a sort of punishment. In spite of all these, our class was always full. As our Mathematics Lecturer was very young, and as he was very frank and jovial, we used to move with him as with a friend. Thus we spent a jolly time last year.

This year, our new Mathematics Lecturer warns us frequently that he will report about our bad work to our parents. He says that he always has post cards handy to write such letters. But the standing joke is that the Lecturer never liked to report about the students to their parents.

Our College Teams, always (except in rare circumstances) became "also ran" in all the matches they participated in. Our teams always took their defeats in a sportsmanlike spirit (let them not do so in their studies!) They were like Bruce ever hoping that they will win sometime or other.

Every lecturer used to say that we were the first batch of students to be sent up for the University Examination and that it is on our performance in the Examination that the good name of the college would depend. So everyone of the lecturers used to exhort us to spend all our spare time in studies, so that we may pass our examination and bring a high percentage of passes for the college. I was always proud to be in the first batch of students of this college. I hope we would not disappoint the high hopes of our Lecturers and our college authorities.

A. SUNDARARAJAN,

II U.C.

MY EPITAPH

HERE lies a man
Who chose to be uncommon;
Who sought opportunity—
    Not security;
Who loathed to be kept a citizen;
Who always strove
    To take a calculated risk;
    To dream and to build;
    To fail and to succeed;
Who preferred life's challenges
    To a guaranteed existence;
Who enjoyed the benefits
    Of His creations;
Who faced the world boldly
    To report to the Master at the end,
    " My Lord, I've done this ".

J. VENKATARAMAN,
I. U. C.

ACTIVITIES OF THE DIFFERENT ASSOCIATIONS IN THE NEW COLLEGE, DURING 1952—53.

DATE	NAME OF ASSOCIATION	LECTURER	SUBJECT	CHAIRMAN
2nd Sep. '52	UNION INAUGURAL	Mr. Mac Alister	STUDENTS' LIFE IN U.S.A.	Mr. A. K. A. Abdus Samad.
6th Oct. '52	UNION	Sri. S. Manickam, M.A., B.T.	GEO-POLITICS	Mr. *Mirza* Abdul Majid, M.A., LL.B.
7th Oct. '52	MATHEMATICS	Sri. T. N. Seshadri, M.A.,	SCIENTIFIC OUTLOOK	Mr. Syed Abdul Jabbar.
9th Oct. '52	TAMIL	*Vidwan* T. P. *Meenakshi*-Sundaram Pillai, M.A., B.L.	ARAVURAI	Dewan Bahadur T. M. Narayana-swamy Pillai M.A., B.L.
16th Oct. '52	COMMERCE	Mr. M. Velayudham, M.A.,	EDUCATION FOR COMMERCE	Mr. M. S. A. Majid, B.A.
21st Oct. '52	URDU	Mr. Safdar Hussain Sahib, M.A., L.T.,	URDU LITERATURE	Mr. G. H. Daleel Sahib.
24th Oct. '52	UNION	Principal, J. Franco, M.A., L.T.	UNITED NATIONS DAY	Mr. A. K. A. Abdus Samad.
30th Oct. '52	HINDI & MALAYALAM	Shri. Ramananda *Sharma*	INAUGURAL ADDRESS	Mr. H. Sohanraj Jain.
5th Nov. '52	ISLAMIC HISTORY	Dr. U. R. Ehrenfels, M.A., Ph.D.	ISLAMIC HISTORY AND SOCIAL ANTHROPLOGY	Mr. G. H. Daleel Sahib.
7th Nov. '52	PSYCHOLOGY & LOGIC	Sri. P. Sankaranarayana Ayyar, M.A.L.T.	THE MIND & ITS WORK	Mr. Syed Ismail.
10th Nov. '52	GEOGRAPHY	Mr. M. Vivekananda, M.A., L.T.,	EARTH-QUAKES WITH REFERENCE TO RECENT INDIAN EARTHQUAKES	Mr. K. R. Natarajan.
11th Nov. '52	URDU	Mr. Syed Azmathullah Sahib		Mr. Hamid Hussain Siddique.
12th Nov. '52	TAMIL	Mr. Abdul Kader Sahib, M.A., L.T.	KAMBAR	Mr. A. K. A. Abdus Samad.
13th Nov. '52	HINDI	Mr. Adoni Nandanna	HINDI AS NATIONAL LANGUAGE	Mr. N. Raman Eladam, B.A.
14th Nov. '52	HISTORY	Dr. K. K. Pillai, PH.D.,	ASOKA	Mr. Mir Asad Ali.
17th Nov. '52	UNION	Sri. V. Thiruvenkatachariar, M.A., L.T., & Mr. S. Deva Prasad, M.A.,	Debate: INDIA SHOULD GO BACK TO HER ANCIENT METHODS	Sri. A. Gopalakrishna, M.A.,

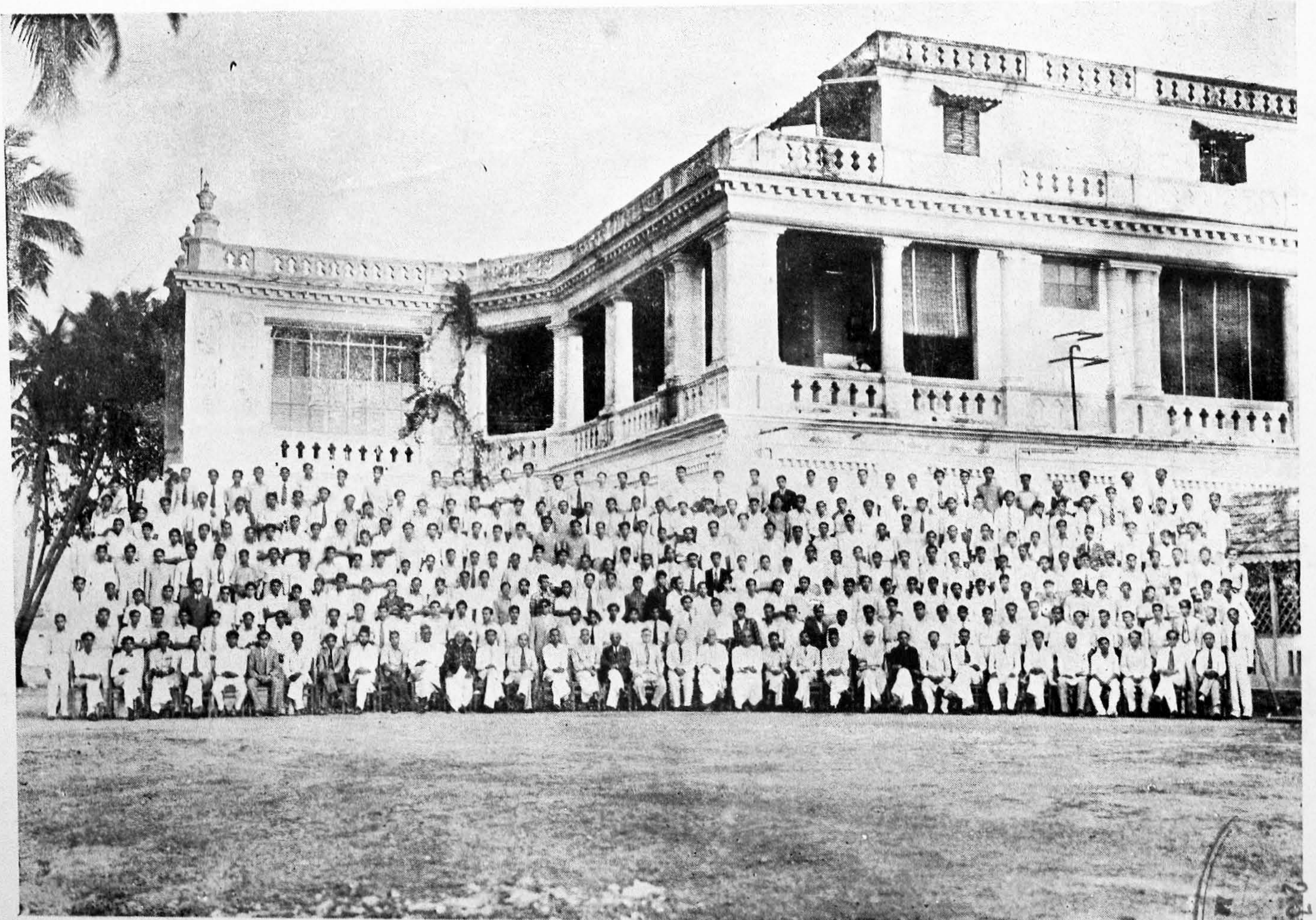

THE ENTIRE COLLEGE, 1952—53

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY MADRAS 23 AUG 1955

22nd Nov. '52	COMMERCE	Mr. H. F. Kapadia, B.A., (Hons)	DEFECTS IN INDIAN TRANSPORT & REMEDIES	Mr. Abdul Azeez.
10th Dec. '52	UNION	Prof. V. Venkataraman, M.A.	HUMAN RIGHTS DAY	Sri. A. Gopalakrishna, M.A.
17th Jan. '53	TAMIL	Mr. A. M. Yousuff Sahib	THE CONTRIBUTION OF MUSLIMS TO TAMIL	Mr. A. K. A. A. Samad.
2nd Feb. '53	HISTORY	Mr. N. Subramania Iyer, M.A.,	MODERN REVOLUTIONS	Prof. V. Venkataraman.
3rd Feb. '53	COMMERCE	Mr. S. M. Fossil	COMMERCIAL EDUCATION IN INDIA	Mr. Abdul Azeez.
5th Feb. '53	URDU		Oratorial contest: Is Religious **Instruction desirable in Colleges at the present time?**	Judges: Mr. M.S.A. Majid Sahib B.A., Mr. Daleel Sahib and Mr. H. H. Siddique Sahib B.A.
6th Feb. '53	UNION		Oratorical contest: IF I WERE THE MAYOR OF MADRAS!	Judges: Begum Amiruddin Saheba, Mr. J. A. Borron and Mr. M. S. A. Majid Sahib.
7th Feb. '53	HINDI		Oratorical contest: Hindi Poets **of the 20th Century.**	Judges: Sri Mahendrakumar Jain Sri N. Raman Eladom B.O.L.
„	MALAYALAM		HOW TO AVOID ANOTHER WORLD WAR	Judges: Sri M. N. Vijayam M.A., Sri N. Raman Eladom B.O.L.
9th Feb. '53	UNION		CARNATIC MUSIC CONTEST	Judges: Sry. Ranganayaki B.A., Sri V. Venkataraman M.A., Sri S.V. Ganapathi Ayyar, M.A.
„	„		HINDUSTHANI MUSIC	Judges: Mr. M.S.A. Majid B.A Mr. Daleel Sahib and Mr. H. H. Siddique Sahib B.A.
„	TAMIL	A. M. Ali.	MY EXPERIENCES IN THE EUROPEAN COUNTRIES	Mr. A. K. A. Samad.
10th Feb. '53	„		Oratorical contest: **Is war Indispensable?**	Judges: Sri Durai Aranganar M.A., M.O.L. Sri Varadaraja Ayyangar M.O.L. Sri M. S. Chellam, M.A.,
	„	Janab A. M. Mohideen, Tirupur	The Art of Speaking	A. K. A. Abdus Samad.
13th Feb. '53	HISTORY	Prof. R. Bhaskaran, M.A.	THE LEAGUE OF NATIONS	Prof. V. Venkataraman, M.A.
23rd Feb. '53	ISLAMIC HISTORY	Mr. Hyder Ali Khan M.A.	THE CORRECT ATTITUDE TO ISLAMIC HISTORY.	Janab M. A. Azeem Sahib B.A., L.L.B., (Cantab.)
26th Feb. '53	UNION	Sri. T. Chengalvaroyan, B.A., LL.B.	VALEDICTORY ADDRESS.	A. K A. Abdus Samad.)

OFFICE BEARERS OF THE VARIOUS ASSOCIATIONS, 1952—53.

****

Principal Ex-Officio President of all the Associations.

Name of Association.	Vice President.	Student Chairman	Student Secretary
UNION.	Sri. A. Gopalakrishna, M. A.,	A.K.A. Abdus Samad.	Mr. M. Kamaldheen.
HISTORY	Sri. V. Venkataraman, M. A.,	Mir Asad Ali.	Mr. S. Abdul Rasheed.
ISL. HISTORY	Mr. Zackriah Badsha, B. A., (Hons)	Mohamed Ismail.	Mr. Syed Amjad Ali.
PSYCHOLOGY & LOGIC.	Sri. K. R. Applachariar, M. A., L. T.	Mahmud Sait.	Mr. P. V. Jagannathan.
GEOGRAPHY.	Sri. S. Manickam, M. A., B. T.,	K. R. Natarajan.	K. Gopalakrishnan.
MATHEMATICS.	Sri. V. Thiruvenkatachariar, M. A., L. T.,	Syed Abdul Jabbar	G. Janardhanam.
COMMERCE.	Mr. T. Md. Dawood Khan, B. Com.,	Abdul Azeez.	A. Abdul Vahab-Musaliar
URDU.	Mr. Hamid Hussain Siddique,	Md. Rahimuddin.	Md. Rizvanullah.
TAMIL	Sri. T. K. Gopala Iyer, B. A.,	V. Athmanathan.	G. Ranganathan.
HINDI & MALAYALAM.	Sri. N. Raman Eladam, B. A., Sri Vijayam M.A.	H. Sohanraj Jain.	Mohanlal Mutaliya.
HOSTEL.	...	...	K. R. Natarajan & T. S. Abdul Lateef.

MANAGING COMMITTEE, STAFF AND STUDENT OFFICE-BEARERS, 1952–53

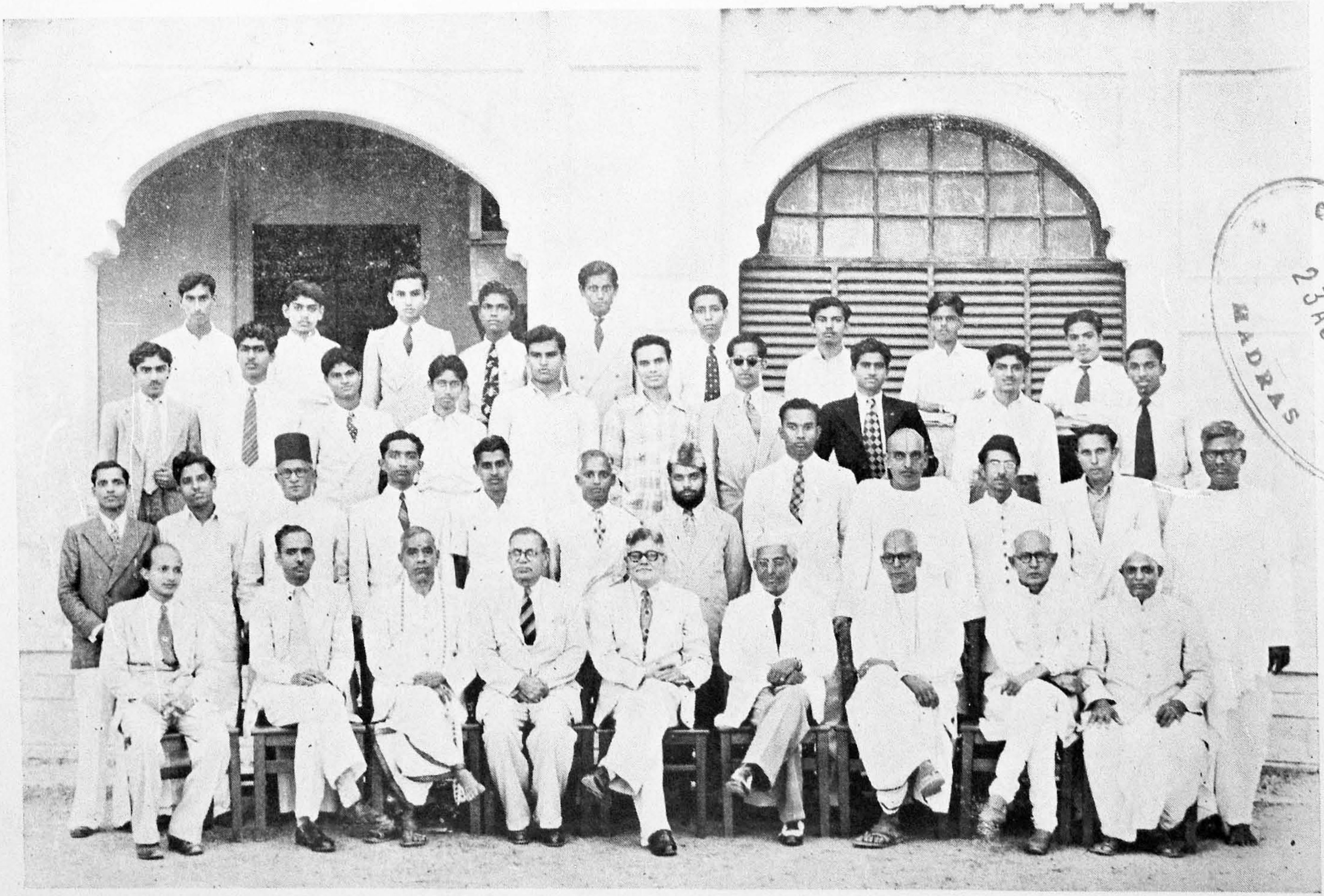

CONNEMARA
23 AUG 1955
MADRAS

SITTING (*Left to Right*)—Messrs. T. Md. Dawood Khan, A. Gopalakrishna, V. Venkataraman, J. Franco (Principal), Haji Moulvi M. Nazir Husain Sahib (Chairman), M. S. A. Majid (Secretary), K. R. Applachariar, Ghulam Hussain Daleel Sahib, T. K. Gopala Iyer.

STANDING 1st ROW—Messrs. S. Deva Prasad, Zackria Badsha, Abdul Azeez Sahib, J. C. Baynes, N. Raman Eladam, S. Manickam, A. K. A. Abdus Samad (Student chairman), K. Durairaj Chelliah, V. Thiruvenkatachariar, Hamid Hussain Siddiqui Sahib, Syed Safdar Hussain Sahib, P. D. Kannappa Mudaliar.

STANDING 2nd ROW—Messrs. M. Kamaldheen (Student Secretary), Syed Abdul Jabbar, T. S. Abdul Latiff, V. Athmanathan, Abdul Azeez, Md. Rahimuddin, Mir Asad Ali, Mahmud Sait, H. Sohanraj Jain, K. R. Natarajan.

STANDING 3rd ROW—G. Janardhanam, P. V. Jagannathan, S. Abdul Rashid, Syed Ismail, G. Ranganathan, Syed Amjad Ali, Mohanlal Mutaliya, K. Gopalakrishnan, A, Abdul Vahab Musaliar,

உ

இறை வணக்கம்

விண்ணாதி பூதமெல்லாம் தன்அகத்தில் அடக்கிவெறு
வெளியாய் ஞானக்

கண்ணாரக் கண்டஅன்பர் கண்ஊடே ஆனந்தக்
கடலாய் வேறொன்(று)

எண்ணாத படிக்(கு)இரங்கித் தானாகச் செய்(து)அருளும்
இறையே! உன்தன்

தண்ணாரும் சாந்தஅருள் தனைநினைந்து கரமலர்கள்
தலைமேல் கொள்வாம்.

(தாயுமானார்)

இனிய தமிழும் இஸ்லாமியர்களும்

பசுந்தமிழ் பண்டும் இன்றும் என்றும் ஏற்றம் பெற்று வந்தமைக்கும், வருகின்றமைக்கும், வரப்போகின்றமைக்கும் பல்வேறு காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் தலையாய ஒன்று, தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகக்கொண்ட தமிழர்கள் தாம் தாம் எம்மதத்தினராயினும், தமிழ் மொழியைப் பேணி வளர்த்திருக்கின்றமையே என்று அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறிவிடலாம். இந்நோக்கங்கொண்டு உழைத்திலரேனில், நாம் நம் பழம் பெரு இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலான சங்க மருவிய நூற்களைப்பெற்று இருக்க இயலாது; பழம் பெருமையையும் அறிந்திருக்க இயலாது. இச்சங்க மருவிய நூற்களைத் தந்தவர்கள் ஒரு குலத்தவர்கள் அல்லர். ஒரு சமயக் கொள்கையினர்கள் அல்லர். வெவ்வேறு குலத்தவர்களும் சமயத்தவர்களுமே ஆவர். அன்னார் அமைத்த இலக்கிய அணிகலன்களையே தண்டமிழ் அணங்கு தாங்கி நிலவி வருகின்றாள். இங்ஙனம் தமிழ் மகட்குப் பணி பூண்ட பிற்கால இனத்தவர் இஸ்லாமியார்களும், ஐரோப்பிய அறிஞர்களுமெனில் அது மிகையாகாது. இவர்களுள் தமிழ் மொழிக்கு இஸ்லாமியர்கள் எம்முறையில் தம் கடனை ஆற்றியிருக்கின்றனர் என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் ஒருபுடை நோக்கமாகும். முற்காலம் முதற்கொண்டே பல தமிழ்ப் புலவர்கள் இஸ்லாமியர் இனத்தில் பெருகத்தொடங்கினர். இஸ்லாமிய சமூகத்தவரைத் தமிழ் மொழி தன் இனிமைப் பண்பினால் ஈர்த்துவிட்டது. இதனால் தான் தாமாகக் கவிபுனையும் நிலையிலும் பல புலவர்கள் அச்சமூகத்தில் தோன்றத் தொடங்கினர்.

இங்ஙனம் புலவர் திலகங்களாக இருந்தவர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்பினையும் அன்னார் யாத்த நூற்கள் சிலவற்றினையும் ஈண்டுக் குறிப்பிட்டால், உண்மை நன்கு புலனாகும்.

சவாதுப் புலவர் என்பார் அரேபியாவில் இஸ்லாமியர்களுக்குச் சிறந்த யாத்திரைத் தலமாக உள்ள மேதினாமீது ஓர் அந்தாதியும், முஹ்யித்தீன் ஆண்டவர் மீது ஒரு பிள்ளைத் தமிழ் நூலும் பாடியுள்ளார். இவ்விரு நூற்களை அன்றிச் சில தனிப் பாடல்களும் இவரால் பாடப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் காண விழைவார் தனிப் பாடற்றிரட்டில் கண்டு உணர்வார்களாக. இவற்றோடு இவர் காலத்துச் சேது பதி மகாராஜா வைசூரியால் வருந்திய காலத்தில் அவ்வைசூரி நீங்கும் பொருட்டு, இராஜராஜேஸ்வரியை வேண்டி ஒரு நூல் பாடியதாகவும் நாம் அறிகின்றோம். அதுவே இராஜராஜேஸ்வரி பஞ்ச இரத்தின மாலை என்பது. இதன் பொருட்டு இவர் அம் மகாராஜாவால் சுவாத்தான் என்னும் நிலத்தையும் முற்றூட்டாகப் (வரியிலா நிலமாக) பெற்றதாக உணர்கிறோம்.

முகம்மத் இப்ராஹிம் என்னும் பெயருடைய பெரியாரும் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவராய்த் திகழ்ந்துள்ளார். இவர் வண்ணங்கள் பாடுவதில் வல்லவராய்த் திகழ்ந்தவர். அதன் பொருட்டு இவர் தம் பிள்ளைத் திருநாமமாகிய முகமத் இப்ராஹிம்

என்னும் இயற் பெயர் மாறி, வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் என்றே புலவர் பெரு மக்களால் புகழப்பட்டுவரலானார். இன்னார் பிறந்த ஊர் மதுரைக்கு அண்மையதான மீசல் என்னும் ஊர் ஆதலின், மீசல் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் என்று சுட்டப் பட்டுவந்தனர். பல வண்ணங்களே அன்றி, முஹ்யித்தீன் புராணமும் பாடியுள்ளார். இதனை நாகூர் மசூதியில் அரங்கேற்றம் செய் தனர். அக் காலங்களில் பல தடைகள் எழுந் தன. அவற்றிற்கெல்லாம் தக்க விடைகளை அமைதியாக ஈந்தனர். பல்லாண்டு நில உலகில் வாழ்ந்தனர். இவரது இறுதிக் காலம் எண்பத்துஒன்பது எனில், இவரது முதுமையை உணரலாம் அன்றோ?

அலியார் புலவர் என்பாரும் இஸ்லாமிய இனத்துப் புலவரே. இவர் இந்திராயன் படைப்போர், இபுனியந்தன் படைப்போர் என்னும் நூல்களைச் செய்திருப்பதாக அறிகிறோம். இவ்விரு நூற்களும் எவரும் வெருக்கொளத்தக்க அரக்கப் போரை வருணித்திருப்பனவாகும்.

முகம்மத் ஹுசேன் என்பாரும் ஒரு நூல், தமிழ் மொழியில் யாத்துள்ளனர். அது பெண் புத்தி மாலை என்பது.

மதாறு சாயபுப் புலவர் மிதிறுசு நாமா என்னும் தமிழ் நூல் பாடியிருப்பதாகவும் அறிகிறோம்.

எவரும் மறக்கமுடியாத தமிழ்ப் பெரும் இஸ்லாமிய இனத்துக் காவியப் புலவர். உமறுப் புலவர் ஆவார். இன்னார் பாடிய நூலே சீறாப் புராணம் என்னும் சீரிய புராணம் ஆகும். இச்சீறாப் புராணமே முகம்மது நபியின் வரலாற்றையும் அவரது வீரதீரச் செயல்களையும் அறிவிப்பதாகும். நவ ரசங்களும் அமையப்பெற்ற இஸ்லாமிய இனத்துத் தமிழ்க் காவியம் இதுவே, காவியப் பண்பு அத்தனையும் அமையப் பெற்றுக் கவினுற விளங்கும் காவியமும் இதுவே.

மஸ்தான் சாயபு என்பாரும் மாபெருந் தமிழ்ப் புலவர். தாயுமானவரைப் போன்ற தகைமை படைத்தவர். அவர் யாத்த நூல் போலவே தாமும் ஒரு நூலைப் பாடியவர். தாயுமானவர் பாடிய நூல் எங்ஙனம் தாயு மானவர் பாடல் எனப் பெயரினைப் பெற்றுள்ளதோ, அங்ஙனமே இவர் யாத்த பாடலும் மஸ்தான் சாயபு பாடல் என்னும் பெயரினைப் பெற்று விளங்குவதாகும். இப் பாடல் நூலே யன்றி நந்தீசர் சதகம், அகத்தீசர் சதகம் என்ற பெயரால் இரு நூல் களையும் பாடித் தமிழ் அன்னையை அலங் கரித்துள்ளார்.

குலாம் காதிர் நாவலர் என்பாரும் புலவர் ஆற்றுப்படை பாடிய குலக் கவியே ஆவர்.

இன்னோரன்ன பெருந் தமிழ் இஸ்லாம் இனத்துப் புலவர்கள் தமிழ் அன்னைக்குப் புரிந்த தமிழ்ப் பணியினை யாரேனும் பாராட்டாமல் இருக்க எண்ணுமோ? ஒண்ணாது.

இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள்தாம் தமிழ் மொழியினிடத்து அன்பும் ஆதரவும் காட்டிவந்தனர் என்று கூற இயலாது. பல இஸ்லாமிய வள்ளல்களும் தமிழ் மொழி யினையும் சைவத் தமிழ்ப் புலவர்களையும் ஆதரித்து இருக்கின்றனர். இதற்கு எடுத் துக்காட்டாக ஒன்றினை ஈண்டுக் குறிப் பிடுவோமாக.

ஷெய்கு அப்துல் காதர் மரைக்காயர் ஒரு பெரும் இஸ்லாமியப் பெரியார். இவரைப் பெரிய தம்பி மரைக்காயர் என்றும் அழைப் பர். இவரே சீதக்காதி என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சீரிய வள்ளல். இவருக்கும் படிக்காசுப் புலவர்க்கும் நெருங்கிய நட்பு

இருந்தது என்பதைச், சீதக்காதி மறைவு குறித்துப் படிக்காசுப் புலவர் பாடியுள்ள கையறுநிலைச் செய்யுட்களால் நன்கு அறியலாம். படிக்காசுப் புலவர் மறந்தும் புறந் தொழா மாந்தர். மேலும் பெரிய புலவர். அவர் தம் கவியின் சிறப்பினை,

மட்டாரும் தென்களந்தைப் படிக்காசன்
உரைத்ததமிழ் வரைந்த ஏட்டைப்
பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும்
பரிமளிக்கும் பரிந்த ஏட்டைத்
தொட்டாலும் கைம்மணக்கும் சொன்னாலும்
வாய்மணக்கும் தூய்ய சேற்றில்
நட்டாலும் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே
பாட்டினுடை நளினம் தானே

என்னும் செய்யுளால் அறியலாம்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த புலவர் சிகாமணியார் சீதக்காதி இறந்தமை குறித்துப் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று.

பூமா திருந்தென்ன புவிமா திருந்தென்ன
பூதலத்தில்,
நாமா திருந்தென்ன நாமிருந் தென்னநன்
நாவலர்க்குக்
கோமான் அழகமர் மால்சீதக் காதி
கொடைமிகுத்த
சீமான் இறந்திட்ட போதே புலமையும்
செத்ததுவே.

என்பது இப்பாடலில் சீதக்காதி இறந்ததால் புலமையும் இறந்தது என்று புலவர் கூறுவாராயின், இதிலிருந்து சீதக்காதி தமிழ்ப் புலவர்களை எந்த அளவுக்கு ஆதரித்து வந்தார் என்பது புலனாகிறதன்றோ?

மேலும், தமிழ் மக்களும் இஸ்லாமிய மக்களும் தமக்குள் சமய வேற்றுமை பெரிதும் கருதியவர்கள் அல்லர் என்பதும் நமக்குப் புலனாகிறது. சமய வேற்றுமை கருதியிருப்பாராயின், சேதுபதி மகாராஜா வைசூரியால் வருந்திய காலத்து, சவாதுப் புலவர் அந்நோய் நீங்க இராஜராஜேஸ்வரி மீது பஞ்ச ரத்தின மாலை பாடியிரார். இது மட்டும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு ஆகாது. தமிழர்கட்கும் இஸ்லாமியர்கட்கும் சமய நெறியில் வேறுபாடில்லை என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு, அய்யாசாமி முதலியார் என்பவர், குணங்குடி மஸ்தான் சாயபு மீது குணங்குடி நாதர் பதிற்றுப் பத்து அந்தாதி பாடியிருப்பதாலும் அறியலாம். மஸ்தான் சாயபு பாடிய அகத்தீசர் சதகமும், நந்தீசர் சதகமும் இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

சைவப் பெரும் புலவர்களும் இஸ்லாமிய இனத்தவர்களும் மிக நெருங்கி நட்பு முறையில் பெரிதும் இயைந்து வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பது சைவப் புலவர்கள் தம் தெய்வீக நூற்களில் இந்துஸ்தான் ,மொழியினைத் தங்கு தடையின்றி ஆண்டு இருப்பதாலும் நன்கு உணரலாம். இங்ஙனம் தம் அருமை நூல்களில் ஆட்சி காட்டியவர்கள் அருணகிரி நாதரும், குமரகுருபரசுவாமிகளும் ஆவர். அருணகிரிநாதர், ஆண்ட இந்துஸ்தான் சொற்கள் இரண்டு. அவை சலாம், சபாஷ் என்பன. சலாம் என்னும் சொல்லினைச் சுவாமிமலைத் திருப்புகழில்,

"சுராதிப திமாலய னுமாலொடு சலாமிடும்
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே"

என்றும் "சபாஷ்" என்னும் மொழியினைத் திருநள்ளாற்றுத் திருப்புகழில்,

"கற்ப கந்திரு நாடுயர் வாழ்வுற
சித்தர் விஞ்சையர் மாகர் சபாசென
கட்ட வெங்கொடு சூர்கிளை வேரற
விடும் வேலா"

என்று அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

குமர குருபர சுவாமிகள் தம் முத்துக் குமாரசுவாமிப் பிள்ளைத் தமிழில் சலாம் என்னும் இந்துஸ்தான் கிளவியினைப் பயன் படுத்தியுள்ளார். அதுவே,

" குமரி இருக்கக் கலாமயில் கூத்தயர்
குளிர் புனம் மொய்த்திட்ட சாரலில் போய்க்
குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு
குமரனை முத்துக்குமாரனைப் போற் றுதும்"

என்பது.

இங்ஙனம் எம்மதத்தினரும் ஒற்றுமை யுடன் தமிழ் நாட்டில் நிலவித் தமிழ் மொழி யினைப் பேணிப் போற்றிவந்தனர் என்பதை நாம் உணர்கையில், நாமும் நம் தமிழ் அன்னைக்கு நம்மாலான தொண்டினைச் செய்யக் கடமைப் பட்டுள்ளோம் என்பதை மறவாமல், ஆவன செய்தற்கு அரும்பாடு படுவோமாக.

வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்

தமிழ் நாட்டில் முஸ்லிம்கள்

இன்பத் தமிழுக்கும் இஸ்லாத்திற்கும் தொடர்பேற்பட்டு ஓராயிரம் ஆண்டு களுக்கு மேலாகின்றன. இத் தொடர்பு அன்பின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டதே தவிர, ஆதிக்கத்தின் மூலம் அன்று. இதற்கு ஆதாரவாக அமைந்த காரணங்கள் பல :

அரபிகள்-தமிழர் தொடர்பு :

இஸ்லாம் நிலைநிறுத்தப்பெற்ற அரபி நாட்டிற்கும், நந்தமிழ் நாட்டிற்கும் இஸ்லாத் தின் இறுதி நபிமுஹம்மது (ஸல்) தோன்று முன்னரே வணிகத் தொடர்பு இருந்து வந்ததை வரலாறு தெளிவுறுத்துகிறது. பருவக் காற்றின் தன்மையை முதன் முதலில் அறிந்து உலகப் படத்தையும் முதலாக வரைந்திருந்த அரபியர், தென் மேற்குப் பருவக் காற்று வீசும்போது அரபியாவிலிருந்து புறப்பட்டுத் தென் இந்தியாவை அடைந்து வர்த்தகம் செய்து, வடகிழக்குப் பருவக் காற்றுடன் தம் நாட்டை அடைந்தனர். அவர்களுடைய வணிகம் மேற்கே ஸ்பெயினிலிருந்து கிழக்கே சீனம் வரை விரிந்திருந்தது எனச் சீன நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்கள் பெரும் அளவில் செய்த வர்த்தகம் குதிரை வர்த்தகமே. ஆண்டு ஒன்றுக்கு 10,000 அரபிக் குதிரைகள் தமிழகத்தில் இறக்கு மதி யாயின என மார்க்கோபோலோ, அப்துல் வாசாப் போன்றோர் எழுதுகின்ற னர். சேர நாட்டைச் சேர்ந்த கொல்லம், கோழிக்கோடு, பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்த தொண்டி, பாசிபட்டினம், காயல்பட்டினம், சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த நாகபட்டினம், காரைக்கால், காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலி யவை அரபியரின் கலங்கள் அணைந்த துறை முகங்களில் சிலவாகும்.

இஸ்லாம் பரவிய தெப்படி :

"நிறுத்தால் சரியாக நிறுங்கள், அளந்தால் சரியாக அளங்கள்" என்ற திருக்குர்ஆனின் போதனையையும், "வர்த்தகர்கள் தலை சிறந்த மதாசாரியார்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். அவர் கள் அல்லாஹ்வின் உண்மைத் தொண்டர்

கள். ஒருவன் நல்ல நெறியுடையவனா அல்லனா? என்பதை அறிவதற்கு வர்த்தகமே உண்மையான சோதனை...பண்டமாற்றுச் செய்யும்போதே ஒருவனது அன்பும் சமயத் திட்பமும் வெளியாகும்'' என்பன போன்ற, நபி பெருமானாரின் பொன் மொழிகளேயும் உணர்ந்திருந்த அரபி முஸ்லீம் வணிகர்களின் நம்பிக்கையும், நேர்மையும், உயரிய நடத்தையுமே தமிழகத்தில் சிறந்த இஸ்லாமியப் பிரசாரமாக அமைந்தன.

''ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்;'' ''பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும்'' என்ற விழுமிய கொள்கைகளின் வழிவந்த தமிழ் நாட்டிற்கு; இஸ்லாத்தின் 'ஏகதெய்வ' போதனையும், சகோதரத்துவமும், சமத்துவமும் இயைந்திருந்த காரணத்தாலும், சமுதாயத்தில் 'ஏது காரணம் பற்றியோ' இழி நிலையடைந்திருந்த மக்களுக்கு விடுதலையளிக்கும் ஓரே மார்க்கமாக இருந்ததாலும் ''இஸ்லாம்'' பரவலாயிற்று.

அரபிய வணிகர்களுக்கடுத்து இஸ்லாத்தைத் தமிழ் நாட்டில் போதித்த பெருமை, தமிழக மெங்கணும் அடங்கியுள்ள இஸ்லாமிய மஹான்களான அவ்லியர்களேச் சார்ந்தது. தம்நலங் கருதாத அவர்களின் சமூகப் பணியும், ஆத்மீகப் போதனையும் இன்றளவும் பயன் விளைத்து வருகின்றன. திருச்சி தபலே ஆலம் பாதுஷா, நாகூர், ஷாஹுல் ஹமீது அவ்லியர், ஏர்வாடி இப்ராஹீம் ஷாஹ் ஒலியுல்லாஹ், காரைக்கால் செய்யிது தாவூது மஸ்தான் புகாரி ஆகியோர் இவ்வழியில் அளப்பரிய தொண்டியற்றிய—குறிப்பிடத்தக்க—பெரியோர்கள் ஆவர்.

அமுத குர்ஆனின் இனிய போதங்கள் தமிழகத்தில் கைக்கொள்ளப்பட்டபோது, என்றுமில்லா மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. இஸ்லாத்தால் தமிழுக்கும்-தமிழ் நாட்டிற்கும் ஏற்பட்ட நன்மைகள் பலப் பல. அவற்றில் சிலவற்றை முறையே ஆராய்வோம்:

மொழித் துறையில் :

தமிழ் முஸ்லீம்களின் வேதமொழி அரபியாயினும் அவர்கள் பிற மொழியையே பேணித் தம் மொழியைப் புறக்கணித்தவரல்லர்; போற்றி வளர்த்தவராவர். திராவிட மொழிக் குழுவினருள் தம் தாய் மொழியில் சிறந்த மத இலக்கியங்களேப் படைத்திருக்கும் பெருமை, தமிழ் முஸ்லீம்களுக்கு உண்டு.

உமறுப் புலவரின் சீறாப் புராணம், முஹம்மது இப்ராஹீம் புலவர் இயற்றிய நூறுத்தீன் புராணம், ஜவ்வாதுப் புலவர் பாடிய முஹ்யித்தீன் ஆண்டவர் பிள்ளைத் தமிழ், காசீம் புலவரின் 'திருப்புகழ்' நயினார் முஹம்மது புலவர் எழுதிய 'பெண்புத்தி மாலை,' பீர்முஹம்மது ஒலியுல்லாஹ்வின் ஞானமணிமாலை, மஸ்தான் சாஹிப் பாடல்கள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

அண்மையில் காலம் சென்ற முதுபெரும் புலவர், மகாமதி, கோட்டாறு கா. ப. ஷெய்கு தம்பிப் பாவலர், அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் நூறு காரியம் செய்த 'சதாவதானி' யாவார். சமீப காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த சதாவதானி அவர் ஒருவரே; பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் அவர் தொண்டு உச்சிமேல் வைக்கத் தகுந்தது. அப்பெரியார் எண்ணற்ற தமிழ் இலக்கியங்களைத் திருத்திப் புதிப்பித்துள்ளார். கடைசி காலத்தில் அவர் பாடிய ''நாயக மான்மியம்'' சிறந்த இலக்கிய நயம் படைத்தது.

இத்தகைய முறைகளில் தமிழ் முஸ்லீம்கள் தம் மொழியை வளம் செய்துள்ளனர்.

அன்றியும் தம் தினசரி வாழ்விலும் நல்ல தமிழ்ச் சொற்களை வழங்கிவரும் மக்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இஸ்லாமியர் தங்கள் வணக்க இடங்களைப் 'பள்ளிகள்' என்றும், வணக்க முறைக்குத் தமிழுக்கே சிறப்புத்தரும் 'ழ' கரத்தைக் கொண்ட 'தொழுகை' என்றும், திரு நபியை நபிகள் 'நாயகம்' என்றும், பெண்களின் முன் மாதிரியான பெருமானாரின் திருப் புதல்வி பாத்திமாவைப் பாத்திமா 'நாச்சியார்' என்றும் கூறுகின்றனர்.

ஆட்சித் துறையில் :

ஆட்சித் துறையில் முஸ்லிம்கள் நல்ல பணியாற்றியிருக்கின்றனர். தமிழ் மன்னர்களிடம் குதிரை வீரர்களாகப் பணிபுரிந்த முஸ்லீம்கள் 'இராவுத்தர்' என அழைக்கப் பட்டனர்.

சோழரின் கடற்படை வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு தென்னாட்டில் ஒரு சிறந்த கடற் படையைச் சிருஷ்டிக்கத் திப்பு ஸுல்த்தான் விரும்பினார். அவருடைய எண்ணம் நிறைவேறாது போயிற்று. சேர நாட்டைச் சேர்ந்த ஸாமரின்கள் போர்த்துகீசியருக் கெதிராக நடத்திய போரில் ஸாமரினின் கடற்படைத் தளபதிகளாக இருந்தவர்கள் மரைக்காயர்கள் ஆவர். 'மரக்கல ராயர்' என்னும் சொல் மருவி 'மரக்காயர்' என ஆயிற்று.

புலவர்களுக்கு ஈந்து ஈந்து சிவந்த கையினைப் பெற்றிருந்த வள்ளல் சீதக்காதியின் முழுப் பெயர், செய்யிதப்துல் காதிர் மரைக்காயர் என்பதாகும். முகலாய மன்னர் அவுரங்கசீபின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க வங்கத்தில் அவ்ரங்கரின் பிரதிநிதியாகச் சீதக்காதி சில காலம் அரசோச்சினார். வங்கத்தை ஆண்ட முதல் தமிழ் 'கவர்னர்' வள்ளல் சீதக்காதியே வங்கத்தின் தட்ப வெட்ப நிலை தமிழ் நாட்டுச் சீதக்காதிக்கு உடன்பாடாயில்லாமையால், மீண்டும் தமிழகம் திரும்பி இராமநாதபுரம் தனியரசில் சேவை புரிந்தார்.

இராமேஸ்வரத்திலுள்ள கோயில் பணி சீதக்காதியின் மேற்பார்வையிலேயே நடந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. கீழக்கரையில் சீதக்காதி கட்டியுள்ள பள்ளியும், இராமேஸ்வரம் கோயிலும் ஒரே விதமான கற்களால் கட்டப்பட்டிருப்பது மேற்கூறிய கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது.

மாலிக்காபூர் என அழைக்கப்படும் மாலிக் அப்துல் கபூர் தென்னாட்டில் படையெடுத்து வந்தபோது மதுரையைப் பாண்டிய மன்னனின் தளபதியாக இருந்த முஸ்லீம் ஒருவரே காத்தார் என வரலாறு கூறுகிறது.

கலைத் துறையில் :

கட்டடக் கலைத் துறையிலும் முஸ்லீம்கள் கூட்டுறவு, தமிழகத்தில் நற்பயன் விளைத்துள்ளது. தமிழ் நாட்டில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் உள்ள பள்ளிகளும், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டின் தலைநகராம் சென்னையில் உள்ள உயர்நீதி மன்றமும், (High Court) பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழா மண்டபமும், (Senate Hall) அறநெறி வளர்ச்சி அலுவலகமும், (P.W.D.) தேசிய கலைக் காட்சி நடத்தப்படும் 'சந்தனக் கட்டடமும்' இஸ்லாமியர் கலைத் திறனைத் தெற்றென விளக்குபவை. மதுரைத் திருமலை நாயக்கர் மண்டபமும் இஸ்லாமியக் கலை உயர்வைக் குறிப்பதேயாகும்.

சமுதாயத் துறையில் :

சமுதாயத் துறையில் இஸ்லாம் சிறந்த மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. 'ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்' என்ற பண்டைத் தமிழர் கொள்கையை நல்ல முறையில் செயல் படுத்திக் காட்டியவர் முஸ்லிம்கள் ஆவர். பொதுவாக இன்றைய

தமிழரிடையே தோன்றியுள்ள சமுதாயச் சீர்திருத்த நோக்கிற்கும், பலவிதமான முன்னேற்றக் கிளர்ச்சிக்கும் இஸ்லாமும் ஒரு காரணமாகும்.

பொருளாதாரத் துறையில் :

பொருளாதாரத் துறையில் தமிழ் முஸ்லிம்கள் பணி அளப்பரியது. பொதுவாகத் தமிழ் முஸ்லிம்கள் அனைவரும் நல்ல உழைப்பாளிகள். நேர்மைக்கும் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமானவர்கள். கைத்தறி, பாய் முடைதல் போன்ற குடிசைத் தொழில்களில் எண்ணற்ற முஸ்லிம் குடும்பங்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. நல்ல வருமானம் தரும் தேயிலை, ஏலம் முதலிய தோட்டங்களில் பெரும்பாலானவை முஸ்லிம்களிடம் இருக்கின்றன. ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க தோல் வர்த்தகமும் முஸ்லிம்கள் வசம் இருக்கிறது.

'திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடு' என்ற தமிழ் மூதாட்டியின் போதனையைத் தக்க வழியில் கடைப்பிடிப்பவர் தமிழ் முஸ்லிம்களே யாவர். பர்மா, இந்தோசீனம், சீயம், மலாயா, ஜாவா, சுமத்திரா போர்னியோ, முதலிய தூரக் கிழக்கு நாடுகளிலும், நம் சேய் நாடான ஈழத்திலும், தமிழ் முஸ்லிம்கள் மதிப்புக்குரிய வணிகர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மலாயா, பர்மா, முதலிய நாடுகளில் தமிழ் முஸ்லிம்கள் சோலியர் (Chulias) என அழைக்கப்படுகின்றனர். 'சோழ நாட்டார்' என்பது மருவியே சோலியர் என ஆயிற்று.

வரலாற்றுத் துறையில் :

பண்டைத் தமிழரின் பண்பாட்டையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் அறிய 11-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த அல். பெரூனி, 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பகுதியின் தொடக்கத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த ராஷியுத்தீன் ஆகியோர் எழுதிய நூற்களும், உலகம் சுற்றிய பிரபல அரபி, இப்னு பதூதாவின் பிரயாணக் குறிப்புக்களும் பெரிதும் உதவுகின்றன.

தமிழ் முஸ்லிம்களுக்கும் மற்றத் தமிழருக்குமிடையே தொடக்க முதலே பெருமைப்படத்தக்க உறவு முறை இருந்து வந்திருக்கிறது, இருந்தும் வருகிறது. "யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்!" என்பது பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு. "தன்னைப் போல் பிறரையும் நேசி!" என்பது இஸ்லாத்தின் போதனை. இத்தகைய விழுமிய கொள்கை யுடையோரிடத்திலே என்றென்றும் நட்புறவு வளர்ந்து வருவதில் வியப்பென்ன இருக்க முடியும்?

ஆ. கா. அ. அப்துல் ஸமது
(இரண்டாம் வகுப்பு)

பெண் மனம்

பிற பெண்களின் அழகை ஆராய ஆசைப் படுவது பெண்களின் பொதுவான இயல்பு. ஆனல், ஒருத்தி தன்னைவிட உண்மை யிலேயே அழகாக இருந்தாலும் அவளது அழகை வெளிப்படையாகவே ஏற்றுக் கொள்ள ஒரு பெண் தயங்குகிருள்.

இலக்கியம் மனித வாழ்க்கையின் கண்ணுடி என்று கூறப்படுகிறது. வாழ்க் கையில் ஒரு பகுதியில் காணும் உண்மை களைக் கவிஞன் தம் கவிதைகளில் வெளிப் படையாகவோ, அல்லது திரை மறைவா கவோ ஆங்காங்கே பரவலாக வெளியிடு வதைக் காண்கிருேம். மேலே கூறிய பெண் ணின் இயல்பைக் கவிஞர் ஒருவர் நல்ல முறையில் உணர்த்துகிருர்.

பெண்கள் மூக்குத்தி அணிவதை நாம் பார்க்கிருேம். மகளிரின் அழகான மூக்கை எள்ளுப் பூவிற்கு உவமிப்பது கவிமரபு எனலாம். மூக்குத்தியை அணிந்த ஒரு பெண்ணைப்பற்றிக் காதற் பிரபந்தத்தில் ஒரு பாடல் வருகிறது. எள்ளுச் செடியில் பூத்த வெண்மையான பூவின் இதழ் விளிம் பில் உறையும் பனித்துளி போல அந்தப் பெண் அணிந்திருந்த மூக்குத்தியில் பதிந் திருந்த முத்து சுடர் விட்டதாம். அப் பாடல் இதுதான் :

" எள்ளிளம்பூ விற்கோத்த
விண்ணீர்த் துளியெனவே

விள்ளும் முகமிலங்க
மின்னும் மூக்குத்தியிட்டாள் "

(குற்ருலக் குறவஞ்சி)

குற்ருல நகர வீதியில் பெண்கள் ஆடிக் கொண்டும், பாடிக்கொண்டும் வருகிருர்கள். வஸந்தவல்லி அப்பெண்களில் அழகில் தலைசிறந்தவளாகத் தோன்றுகிருள். மற்ற வர்கள் அவள் எழிலைக் கண்டு வியக்கிருர்கள். வஸந்தவல்லி, தங்களைவிட எவ்விதத்தில் அழகானவள் என்ற கேள்வி அவர்கள் நெஞ்சில் எழத்தான் செய்யும். வஸந்த வல்லி சிரிக்கிருள். அவள் சிரிக்கும்போது தோன்றும் வெண் பற்கள் முத்தை நிகர்த் தவை போலத் தோன்றுகின்றன. கவிஞர் அப்பற்களைப் பற்றி,

" கத்துந்திரை கொழித்த முத்துநிரை
பதித்த பல்லினுள் "

என வர்ணிக்கிருர். மற்றப் பெண்கள் வஸந்த வல்லியின் அழகைக் கூர்ந்து நோக்கும் போது, மற்ருேர் அழகுப் பொருளும், வஸந்தவல்லியின் சிரிப்பில் வெளிப்படும் பற்களை எட்டிப் பார்க்கிறது. தன்னைப் போன்ற பல் என்கிருர்களே, அந்தப் பல் தன்னைவிட அழகா என எட்டிப்பார்க்கிற தாம், வஸந்தவல்லி அணிந்துள்ள மூக்குத்தி யில் அமைந்த முத்து.

" பல்லினழகை எட்டிப்பார்க்கும்
மூக்கிலொரு முத்தினுள் "

என்கிருர் கவிஞர்.

பிற பெண்ணின் அழகை 'எட்டிப்பார்க்க' விரும்பும் மற்ருெரு பெண்ணின் சாதாரண இயல்பை மிகக் கச்சிதமாகவும், நளினமா கவும் ஒரே அடியில் சித்திரித்துக் காட்டு கிருர் திருக்குற்ருலக் குறவஞ்சி ஆசிரியர் திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர். இதுதான் கவிஞர்களுக்கும் நமக்கும் உள்ள வேறுபாடு.

ஆ. கா. அ. ஆஹ்மத் இப்ராஹீம்
(இரண்டாம் வகுப்பு)

மாலை

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. விடுமுறை நாளாதலால் மாலையில் எனக்குச் சிறிது ஓய்வு இருந்தது. மாலை நேரத்தை எப்படிக் கழிக்கலாம் என்று எண்ணமிட்டேன். அப்பொழுது மாலைக் காலத்தை மகிழ்ச்சியுடன் கழிக்க என்னென்ன வழிகள் உள்ளன என்பதைப் பற்றிக் கணக்கெடுத்தேன். சினிமா, விளையாட்டு மைதானம், வாசகசாலை, நூல் நிலையம், பூங்கா, பொதுக் கூட்டங்கள், இன்னோரன்ன பல வசதிகளும் மக்களின் மனத்தை மாலை நேரத்தில் மகிழ்ச்சியுறச் செய்கின்றன என்பதையுணர்ந்தேன். ஆனால், அன்றைய மாலையைக் கழிக்க, மேற்கண்ட வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல், கவிகள் வருணிக்கும் மாலை வசந்தத்தைக் காண நினைத்தேன்.

மாலையின் அழகைக் கண்டு களிக்கக் கருதினேனே தவிர, மக்கட் பெருக்கமும் மாட மாளிகைகளும் நிறைந்துள்ள இப்பட்டினத்தில் என் எண்ணம் நிறைவேற வழியில்லை. எனவே, மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ள ஒரு கிராமத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். வழியில் எங்குப் பார்த்தாலும் சிறிய பெரிய கடைகளும், வாங்குவோர் விற்போர் இவர்களின் கூச்சலும், நாட்டுப்புறத்தார் "அந்திக் கடைகள்" என்றழைப்பதை ஞாபகப்படுத்தின. நாட்டுப்புறத்தாரைச் சொல்வானேன்? நகரத்திலுள்ள நாம் கூடத்தான் "Evening Bazaar" என்று ஒரு குறிப்பிட்ட கடைத்தெருவை ஆங்கிலத்தில் அழகாக அழைக்கிறோம்.

தினமும் காலையிலேயே ஆலைக்குச்சென்று வேலை செய்துவிட்டு மாலையில் ஆனந்தமாகத் திரும்பும் தொழிலாளர்கள் அவ்வழியே வருவார்கள். ஆனால், அன்று விடுமுறையாதலால் அவ்வளவு பெரிய ஜனத்திரள் கிராமத்தை நோக்கிச் செல்லவில்லை. எனினும், அந்த மாலை நேரத்தில் மனிதர்களின் நடமாட்டம் சிறிது அதிகமாகத்தான் இருந்தது. இவைகளை நினைத்துக் கொண்டே நடக்கும் பொழுது வழியில் ஒரு நகைக் கடையைக் கண்டேன்.

நகைக் கடையில்தான் எத்தனை எத்தனையோ விதமான மாலைகளை வைத்திருப்பார்களே! கல் மாலைகள், காசுமாலைகள், வைர மாலைகள், "நெக்லெஸ்" என்று நாகரிகமாக அழைக்கப்படும் மாலைகள் முதலிய பல்வேறு வித மாலைகள் இருக்கின்றன. வரிசையாக நான் அவைகளின் அழகையும் வேலைப்பாட்டையும் கவனித்துக்கொண்டு வரும்பொழுது ஓர் அழகான முத்து மாலையைக் கண்டு மயங்கினேன். "லக்ஷ்மிபுர அரசனுக்கு ஒரு பெண் இருந்தாள். அவள் அக்குடும்பச் சொத்தான ஒரு மாலையை அணிந்திருந்தாள். துரதிர்ஷ்டவசமாக எதிரிகளின் படையெடுப்பால் அரசகுமாரியும் அரசனும் பிரிந்து நாட்டைவிட்டு வெவ்வேறு திசைகளில் ஓட வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் பல இன்னல்களுக்கு இலக்கானார்கள். கடைசியில் அரசன் ஒரு நகைக்கடையை வைத்துத் தான் வாழ்க்கையை நடத்திவந்தான். ஒரு நாள் ஒரு பெண் அந்த நகைக்கடையில் ஒரு முத்து மாலையை விற்க வந்தாள். அந்த முத்து மாலையைக் கண்ட அரசன், பழைய ஞாபகங்களால் தூண்டப்பட்டு, ஒவ்வொரு முத்தையும் கூர்ந்து நோக்கினான். "லக்ஷ்மிபுரம்" என்ற வார்த்தைகளிலுள்ள எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். உடனே அரசன் அப்பெண்ணை விசாரித்துத் தன் மகளைக் கண்டுகொண்டான்.........." என்று நான் சமீபத்தில் படித்த ஒரு நாவலின் கதை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அத்துடன் இந்த மாதிரி முத்து மாலையை வைத்து

எத்தனையோபேர் துப்பறியும் கதைகளும் நாவல்களும் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணமிட்டேன். என்னே, மாலையின் பெருமை!

பொன் மாலையைப்பற்றி நினைக்கும் பொழுது நாம் எப்படிப் பூமாலையை மறக்க முடியும்? வண்ணமும் வாசமும் நிறைந்த மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள் மிக நேர்த்தியாக இருக்கின்றன. மலர் மாலைகளி லும் ரோஜா மாலைகள், ஜவந்திமாலைகள், மல்லிகை மாலைகள் போன்ற பல வகைகள் இருக்கின்றன. இந்துக்களின் திருமணத்தில் "மாலை மாற்றுதல்" என்பது முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். இன்னும் நாள்தோறும் ஊர் தோறும் சென்று பிரசங்கம் செய்யும் பெரி யார்களுக்கும் பூமாலைகளைப் போட்டுத் தானே நாம் அவர்களைக் கௌரவிக்கிறோம். ஆனால், சில குறிப்பிட்ட பிரசங்கிகளுக்கு நாம் கதர் (நூல்) மாலைகளையும், மற்றும் சில ருக்குச் சரிகை மாலைகளையும் அணிவிக்கி றோம். சொல்லின் செல்வனை ஆஞ்சநேய ருக்குப் பூமாலை, நூல்மாலை இவைகளை அணி விக்காமல், வடைமாலை சாத்துவதை இன்று கூட நாம் பல இடங்களில் காணலாம். சிவ பெருமான் இவ்வளவு மாலைகளையும் விட, நச்சுப் பையை வைத்திருக்கும் நாகத் தையே மாலையாகப் போட்டுக்கொண்டுள் ளார் என்றும், திருமால் நரசிம்மாவதாரம் எடுத்து இரணியனின் குடலை மாலையாக அணிந்துகொண்டார் என்றும் நாம் படித்தி ருக்கிறோம்; படத்தில் பார்த்திருக்கிறோம்; கேட்டிருக்கிறோம்.

இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தேன். அப்பொழுது வழியிலிருந்த ஒரு ஹோட்டலின் ரேடியோவிலிருந்து "பாமாலைக் கிணையுண்டோ, சுப்பிரமணிய பாரதியே-நீ-பக்தியுடன் தொடுத்த பாமா லைக்கு இணையுண்டோ" என்ற பாடல் கம்பீரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கேட்டதும் தான் பூமாலையைத் தவிரப் பாமாலை என்று ஒன்று உளது என்ற நினைவு வந்தது. கவிகள் இறை வனின் பாத மலர்களில் பாமாலை சூட்டிப் பணிவார்கள். ஆழ்வார்கள் பாடிய பாசு ரங்களும், நாயன்மார்கள் பாடிய தேவா ரப் பாடல்களும் பைந்தமிழ்ப் பாமாலை களல்லவா? குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடிய பாடல்களில் சிறந்தவை "சகல கலாவல்லி மாலை, இரட்டைமணிமாலை, பண்டார மும் மணிக்கோவை" என்ற பெயருடைய பா மாலைகளாகும். இறைவனுக்கு ('எழுத்தறி வித்தவன் இறைவனாகும்' என்று கருது வதால் ஆசிரியரையும் இங்கு இறைவன் என்று அழைப்பதில் தவறில்லையல்லவா!) மட்டிலும் மாலைகள் சூட்டாமல், தமிழ்க் கவிகள் சிறந்த நூல்களுக்குக்கூடப் பாமாலை கள் பாடியிருக்கிறார்கள். இதற்கோர் உதார ணம் 'திருவள்ளுவமாலை' ஆகும்.

'திருவள்ளுவமாலை' என்று கூறுமிடத்து 'மலரும் மாலையும்' என்ற தலைப்பில் திரு. தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய கவிதைத் திரட்டும் கவனத்திற்கு வருகிற தல்லவா? 'அழகும் மணமும் நிறைந்த பல வித மலர்கள்போல, எளிமையும் இனிமை யும் நிறைந்த தனிப் பாடல்களும், பலநிறப் பூக்களை ஒருங்கே தொடுத்து மாலையாகப் பார்க்குங்கால், அது எம்முறையில் கண்ணுக் கும் கருத்துக்கும் கவர்ச்சியாக இருக் கிறதோ, அம்முறையில் அமைந்துள்ள சில தொடர் பாடல்களும் நிறைந்துள்ள ஒரு நூல்' என்று அந் நூலுக்குப் பெயர்க் காரணம் கூறுகிறார்கள்.

நிற்க, பழங்காலத்தில் தமிழ் மூவேந்தர் களான சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் முறையே பனம்பூமாலை, ஆத்திப்பூமாலை, வேப்பம்பூமாலை முதலியவற்றை அணிந் திருந்தனர். இன்னும் போருக்குப் புறப்

படும் பொழுது வஞ்சிசூடியும், கோட்டையை முற்றுகையிடும்பொழுது உழிஞைசூடியும், வெற்றிபெற்றுத் திரும்பும்பொழுது வாகை மாலைசூடிப் பவனிவருவதும் பழங்கால அரசர்களின் வழக்கம். முற்காலத்தில் வயந்தமாலை, வசந்தமாலை என்று மக்கட்குப் பெயரிட்டுங்கூட அழைத்தனர் என்பது மணிமேகலை போன்ற நூல்களிலிருந்து புலப்படுகிறது.

இதற்குள் நான் கிராமத்தருகில் வந்து விட்டேன். அப்பொழுதுதான் சூரியன் தன் வெம்மையைத் தணித்து ஆகாயத்தில் செந் நிறத்தைப் பரப்பி மலைவாயிலில் விழுந்து, மறைந்துகொண்டிருந்தான். தென்றல் ஜிலு ஜிலு என்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அருகில் இருந்த ஏரித் தண்ணீர் பொன்னிறம் பெற்றுப் பொலிந்தது. முல்லையும் ஆம்பலும் மலர்ந்தன. பறவைகள் தங்கள் கூடுகளை நோக்கிப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன. பசுக்கள் வீடுகளை நோக்கி மகிழ்ச்சி பொங்கக் கழுத்து மணிகள் ஒலிக்க வந்துகொண் டிருந்தன. நான் மாத்திரம் ஒரு கவியாக இருந்தால், அந்த மாலையின் அழகைப் பாடி வருணித்திருப்பேன்.

சிறிது நேரம் கிராமத்தில் இயற்கையின் எழிலை அநுபவித்துவிட்டு, வீடு திரும்பலானேன். வழியில் இருவர் மிகவும் ஆரவாரத்தோடு சமீபத்தில் நடந்த 'டெஸ்ட் மாட்சை'ப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். "உனக்கு என்னய்யா தெரியும்? 'காமாலை' உடையவனுக்குக் கண்டது எல்லாம் மஞ்சளாகத்தான் தோன்றும்........"என்றார் ஒருவர். (காமாலை என்பதும் பாமாலை, பூமாலை போல ஒரு மாலையாக இருக்குமென்றோ அல்லது புரட்சித் தமிழில் காசு மாலை என்பதைக் காமாலை என்று சொல்லலாமென்றோ எண்ணிவிடாதீர்கள்! காமாலை என்பது ஒருவகைக் கண் நோய்.) கிரிக்கெட் என்று சொல்லும்பொழுது 'காலையிலிருந்து மாலைவரை வெயிலில் இருபத்திரண்டுபேர்கள் விளையாடுகிற விளையாட்டை இருபத்திரண்டாயிரம் மக்கள் பார்த்து ரசிக்கிறார்களே அதைப்போல........என்று யாரோ ஒரு பெரியவர் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அத்துடன்,

"காலையில் எழுந்தவுடன் படிப்பு-பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலைமுழுவதும் விளையாட்டு—என்று
வழக்கப்படுத்திக்கொள்ளு பாப்பா."

என்று விளையாட்டிற்கு உகந்த நேரம் மாலையே தவிர, பகல் முழுவதும் இல்லை என்று பாரதியார் குறிப்பால் உணர்த்துவதும் நினைவிற்கு வந்தது. இவைகளை ஒப்புக்கொண்டால் கிரிக்கெட் விளையாட்டு ஒழிந்துவிடும். இதனால், வேலை செய்யாமல் 'மாச்சி'கள் தோறும் மக்கள் சென்று, வெயிலில் வாடி, காலத்தையும், காசையும், காயத்தையும் வீணாக்காமல் தேசப்பணியில் அவைகளைச் செலவிடலாமல்லவா?

இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டு வழியிலிருந்த கோயிலுக்குச் சென்று திருமாலை வணங்கிக் கையில் இருந்த கடையில் வாங்கிய-பூமாலையைச் சாத்தி, ஆழ்வார்களின் பாமாலைகளில் ஒன்றை நினைத்து, 'மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் உகுத்து, மனம் உருகிப்பாடித் துதித்தேன். திருமாலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த என் "காமாலை"க் கண்களுக்குப் பெருமாளின் கழுத்திலிருந்த மாலையில் உள்ள வைரக்கற்களில் எல்லாம் திருமாலின் உருவம் தெரிந்தது. 'நான் நிறையப் புகழ் மாலைகள் சூடவேண்டும்,' என்று இறைவனிடம் இறைஞ்சினேன். என் விருப்பம் ஈடேறுமா?

கே. கோபாலகிருஷ்ணன்,
(முதல் வகுப்பு)

மாணவர்களுக்கு செக்ஷன் 144

என்றழைக்கப்படுகின்ற இக்கட்டுரைத் தலைப்பைப் பிறர் கேள்விப்பட்டவுடன் ஒரு சிலர் வியக்கலாம்; ஏனையோர் புரிந்துகொள்ளாமலிருக்கலாம். ஆனால் உண்மையில், மாணவர் சமுதாயம் அரசியலில் ஈடுபட்டு எவ்வாறு சீர்கேடடைந்திருக்கிறதென்பதைப் பற்றியும் அரசியலில் மாணவர் பங்கு என்ன என்பதைப்பற்றியும், மாணவர்கள் எப்போது, எப்படி நாட்டிற்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அரசியலில் மாணவர்களின் இன்றுள்ள நிலை

மாணவர் சமுதாயமாகிய திருவுருவத்தை அரசியல் கண்ணாடியில் பார்த்தால், தன்னுடைய சுய உருவத்தை இழந்து கோரத் தாண்டவமாடுவது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று விளங்கு மென்பது வெள்ளிடைமலை. அதனால் மாணவர் சமுதாயம் தன்னுடைய பழய அழகான உருவத்தை இழந்துவிட்டதுமல்லாமல் இப்போது அது காட்சியளிக்கக்கூடிய கோர உருவத்தைக் கண்டும் காணாததுபோல இருந்தும், கண்ணை மூடிக்கொண்டு கார் விடுவதைப் போன்று எதிர்காலத்தில் என்ன சம்பவிக்கும் என்பதையும் உணராத நடைப் பிணமாக இருக்கிறது—நெட்டுயிர் போக்குற்ற பிணமாகக் காட்சி யளிக்கின்றது—மூச்சு விடுகின்ற உருவமாக விளங்குகின்றது.

ஆகவே, இதிலிருந்து அரசியலாகிய கடலில் மாணவர் சமுதாயமாகிய படகிலே அறியாமை என்னும் துடுப்பினால் மாணவர்கள் உல்லாசப் பிரயாணம் செய்கின்றார்கள், பல நாட்களாக. ஆனால், அரசியல் கடலில் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டால், இந்த மாணவர் சமுதாயமாகிய படகும், அதிலிருக்கும் மாணவர்களும் எக்கதியை அடைவார்களென அந்த மாணவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தும், இன்னும் அவர்கள் அரசியல் கடலில் போக நினைக்கின்றார்கள். ஏன் போய்க்கொண்டேதானிருக்கிறார்கள் ?

உதாரணமாக, மாணவர்கள் அரசியல் கட்சிகளின் உண்மையான உருவத்தை அறியாமல் அரசியலைப்பற்றியும், நன்கு அறியாமல் தங்கள் அறியாமையால் தம் தம் இஷ்டப்படி பலர் பல வித கட்சிகளில் சேர்ந்துகொண்டு எங்குச் சென்று யாவரிடமும் எதைப்பற்றிப் பேசினாலும் கட்சிக் கருத்துக்களைக் கருத்திலமைத்துக்கொண்டு பேசுவது, வாதிடுவது, சில சமயங்களில் சண்டையிடுவது போன்ற அநாகரிக அருவருக்கத்தக்க விஷயங்களிலீடுபட்டிருக்கின்றார்கள். இது உண்மையில் வருந்தத்தக்கது. மேலும், கண்டிக்கத் தக்கது. மாணவர்களின் இந்த அரசியல் குழப்பத்தில் அவர்களின் முக்கிய அலுவலான கல்வியை மறந்து விடுகிறார்கள். இதனால் கல்வியில் சிரத்தையும், ஊக்கமும், கவனமும் செலுத்த முடியாமல் போகின்றது என்பதையும் சொல்லாமல் யாவரும் அறிந்துகொள்ளலாம். இதனாலேயே நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சியும், கல்வியின் மதிப்பும், தரமும், மாணவர் சமுதாயத்தில் மாணவர்களுக்குள்ளேயுள்ள ஒரு சிறந்த பொருளான ஒற்றுமையுணர்ச்சியும் குறைந்து வருகிறது எனத் துணிந்து கூறலாம்.

மாணவர்களும் நாட்டுச் சேவையும்

மாணவர் சமுதாயம் மேற்கூறிய அரசியல் சிக்கல்களிலிருந்து நீங்க ஒரே ஒரு வழி சொல்லுவேன். அதாவது, மாணவன் கட்சி சஞ்சிகைகளையும், புத்தகங்களையும் வாங்கி வாசிப்பதில் குருடனாகவும், கட்சிக் கொள்கைகளைப் பிறரிடம் எடுத்து விவாதிப்பதில் ஊமையாகவும், கட்சிக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பிறர் விவாதிப்பதைக் கேட்பதில் செவிடனாகவும், கட்சிக் கொள்கைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதில் அறிவில்லாதவனாகவும் விளங்கவேண்டு மென்பதுதான். இதற்காகத்தான் மாணவர்கள் தங்கள் மனமாகிய நகரத்தில் செக்ஷன் "144" போடவேண்டும்.

மேலே கூறப்பட்ட தடை எவ்வளவு காலம் வரை கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென சிலர் வினவலாம். அதாவது, மாணவர்கள் தங்கள் கல்விப்பாதையில் எவ்வளவு தூரம் செல்ல வேண்டுமெனக் கருதுகிறார்களோ, அவ்வளவு தூரம் சென்று பயணத்தை முடிக்கும் வரையிலும் இந்த அரசியல் தடை, மாணவர்களின் மனமாகிய நகரத்தில் இருந்தேயாகவேண்டும். அதற்குப் பிறகு அரசியல் துறையில் இறங்கிப் பிறர் நலமே தன்னலமெனக் கருதி அக்கருத்தைச் செயலாற்ற நாட்டிலுள்ள சிறந்த ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து பணியாற்றலாம். அப்போது யாதொரு தடையுமில்லை. அவ்வாறே நாட்டிற்குச் சேவை செய்வதுதான் கல்வி கற்பதன் முக்கிய நோக்கங்களிலொன்றாகும். ஆனால், நாட்டில் எந்தக் கட்சிகள் கூட்டம் நடத்தினாலும் எல்லாக் கூட்டங்களுக்கும் கூடுமான வரையில் செல்லவேண்டும். அங்கே கூட்டங்களில் கட்சிக்காரர்கள் சர்க்காரையோ, அல்லது தனிப்பட்ட பிறரையோ தாக்குவது போன்ற கட்டங்களையும் அவர்கள் கூறுகின்றவைகளில் மாணவர்களுக்குத் தேவையான உலக சம்பந்தமான செய்திகளையும், சரித்திர பூகோளப்பாடங்கள் சம்பந்தமான விஷயங்களையும், எப்படி நமது உடலில் ஜீரணமான சத்துள்ள உணவு சிறு குடலிலிருந்து இரத்தக் குழாய்களிலுள்ள இரத்தத்திற்கும், சத்தற்ற உணவுப்பொருள் பெருங் குடலுக்கும் தள்ளப்படுகின்றதோ, அதேபோலக் கூட்டங்களில் கட்சிக்காரர்கள் கூறும் மாணவர்களுக்கு உலக விஷயங்களைக் கொடுக்கும்படியான கருத்துக்களை மாணவர்கள் தங்கள் மனமாகிய அறிவுக் கோட்டைக்குள் வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் அங்கே கூறும் கட்சிக் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து மனமாகிய அறிவுக் கோட்டையின் வாயிலிலே "பகுத்தறிவு" எனப்படும் காவலனால் அறிவுக்கோட்டைக்கு வெளியே தள்ளவேண்டும்.

முடிவுரை

மாணவர் சமுதாயம் என்றென்றும் சிறப்புற நிலைக்கவேண்டுமானால், மாணவர்கள் நம் இந்திய நாட்டுத் தந்தை மகாத்மா காந்தியடிகளின் கனவை நனவாக்க வேண்டுமானால், நம் பாரத நாடு மீண்டும் அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அடிமையாகாமலிருக்க வேண்டுமானால், நம் நாடு கல்வியிலும், விஞ்ஞானத்திலும் சிறந்து விளங்க வேண்டுமானால், நம் நாட்டின் தூண்களாயுள்ள மாணவர்கள் கல்வியை ஐயந்திரிபறக் கற்று அக்கல்வியினாலடைந்த அறிவைக் கொண்டு கல்வியை முடித்தவுடன் அரசியல் துறையிலிறங்கி வருங்கால நாட்டில் வருங்காலத் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்து வருங்கால மக்களுக்கு மிகுந்த நன்மை செய்வார்களாக.

R. K. சுப்ரமணியன்
(இரண்டாம் வகுப்பு.)

தமிழர் நிலை—அன்றும் இன்றும்

பண்டைத் தமிழரின் மாண்புறு செயல்களையும், ஆண்மையினையும், அறிவையும், ஆற்றலையும், அரசாட்சித் திறத்தையும், நாகரிகத்தையும் தமிழ் நூல்களின் மூலம் அறியும் காலத்து நம்மையறியாமலேயே நம்முள்ளே **ஆணவம்** (நாமும் தமிழன் என்பதுவே) தலைதூக்கி ஆடுகின்றது. மேலை நாட்டார் தீ மூட்டி உணவைப் பக்குவம் செய்யும் காலத்திலேயே, தமிழர், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் எழில்மிகு இயற்கைக் கோடுகளுக்கு ஏற்ப, தங்கள் வாழ்க்கைகளைப் பகுத்துக்கொண்டு வாழ்வு நடாத்திவந்தனர். என்னே இவர்கள் முன்னேற்றம்!

பண்டைய தமிழரின் ஆட்சி மூவேந்தரின் கண்காணிப்பின் கீழ், திறம்பட நடந்தது. மாந்தர் அமைதியாக அரும்பணிகள் ஆற்றி இன்பமாகத் தங்கள் குடும்பத்துடன் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்வு நடாத்தினர். பண்டைய தமிழ்ச் சங்கம் தமிழினையும் தமிழரையும் போற்றி வளர்த்தது. தமிழையும் அதன் முக்கலையும் தன் கண்ணின் இமைகளுக்குள் வைத்து மூடிப் பாதுகாத்தது. புலவர்கள் பலர் இச் சங்கத்தின் மூலம் அரிய பெரிய தொண்டாற்றினர். 'யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்' என்ற பாரதியாரின் கவியின் மூலம் போற்றப்பட்ட மொழி ஆட்சி பீடத்திலே ஏறி ஆணவத்தோடு ஆட்சி செலுத்திற்று. அன்றைய தமிழர் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைகொண்டு தமிழினை அவாவிக் கற்றனர். ஆனால், இன்று பாராண்ட தமிழன் பதுங்குகிறான். ஆவின் கன்றுக்காகத் தன் மைந்தன் உயிரினையே பணயம் வைத்த மனுநீதிச் சோழன் மரபில் வந்த மாண்பெறு தமிழன், இராமன் ஆண்டால் என்ன? இராவணன் ஆண்டால் என்ன? என வாய் கூசாது வழங்குகிறான். என்னே இவன் நெஞ்சு உரம்! உடம்பிலே ஊற்றுப் பெருக்கு எடுத்தோடுவது வீரத் தாயின் குருதிதானா? இதை எண்ணும் தோறும் என் நெஞ்சு பிளக்கிறது. உடல் குன்றுகிறது. உயிர் ஓடிவிடத் துடிக்கின்றது.

அன்று தமிழர் வீரத்திலும், வாணிபத்திலும், கலையிலும் சிறந்து விளங்கினர். இவர்கள் கலையின் திறனை வியக்காத அன்னியர் இல்லை. மேலை நாடுகள் முழுவதும் கப்பல்கள் விட்டுக் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்தனர் தமிழர். ஆனால் இன்று அன்னிய நாட்டாரின் உணவுக் கப்பல் என்று சென்னைத் துறைமுகத்தை யடையும் என்று செய்தித்தாளில் வரும் செய்தியை எதிர் நோக்குகின்றனர். தமிழர் எல்லாக் கலைகளிலும் தலைசிறந்து நின்றனர். மாமல்லபுரம், தஞ்சை, காஞ்சிபுரம், அஜாந்தா முதலியவற்றின்கண் உள்ள ஓவியங்களும், சித்திரங்களும், சிற்பங்களும் அவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டு. ஆனால் இன்று மேலை நாட்டுச் சாயல் இல்லாக் கலைப் பொருள்கள் கண் காட்சிக்கு உகந்தன அல்ல எனக் கருதப்படும் இழிநிலை ஏற்பட்டுள்ளது!

இதுமட்டுமா! வீரத்தைத்தான் எடுத்துக் கொள்வோம்! அன்றைய தமிழகத்திலே வீர இலக்குமி மகிழ்ந்து தவழ்ந்து விளையாடினாள். இன்று தவ்வை (மூதேவி) துள்ளித் திரிகின்றாள். அந்நாளில் தோன்

றிய தாய்மார் தமது மைந்தர்களுக்கு வீரம் ஊட்டினர். தன் மகனைச் சான்றோன் எனப் பிறர் கூறக்கேட்டு அவனை ஈன்றபோதிலும் பெருவகையடைந்தாள் அத் தாயார். காவற் பெண்டு என்னும் பெண்பாற் புலவர் :—

“சிற்றில் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுள னோவென வினவுதி என்மகன்
யாண்டுள னாயினும் அறியேன் ஓரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
ஈன்ற வயிறோ இதுவே ;
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத்
தானே”

எனப் பகர்ந்துள்ளாள். வீர மக்களைப் பெறுவதில் பண்டைய பெண்டிர் அடையும் ஆனந்தமும் ஆணவமும் இதன் மூலம் நன்கு விளங்கும். ஆனால், இன்றைய பெண்டிர், ‘தம்பி! பூச்சாண்டியிடம் உன்னைப் பிடித்துத் தந்துவிடுவேன்’! என்றோ அல்லது நாய், கழுதை முதலியவற்றின் இனிய குரலை உவமையாகக் காட்டியோ, குழவிக்குள்ள உண்மை வீரத்தை வேரு டன் கல்லியெறிந்து விடுகின்றனர். அவற் றின் இயற்கையான ஆண்மையை இன்றைய தாய்மார்கள் அடிமைப்படுத்திவிடுகின்றனர். தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாட்டு மட்டும் என்பது பழமொழி அன்றோ; இதன் விளைவாகத்தான் “போர்” என்று கூறிய பொழுது பொதிய மலைக்குப்பின் ஓடிவிடு கிறேன் என்கிறான். கற்பிற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு கண்ணகி என்னும் மடந்தை. அவளைப் போற்றிப் புகழாத காவியமும், மனிதரும் இல்லை எனலாம். ‘கள் அவிழ் கோதை’ என்று அன்று பெண்ணைப் புலவர் கள் ஏட்டிலே தீட்டினர். இன்று கூந்தல் படும்பாடு யாவரும் அறிந்ததே. மேலை நாட்டு நாகரிகத்திலே ஊறித் திளைத்துப் பெண்மைக்கே உரிய அச்சம், மடம் நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் குணங்களை நீத்த நெஞ்சு உரம் படைத்த சில மங்கையர் உள்ளனர்.

அன்றைய அரசாட்சியிலே நீதி நேர்மை யின் வாயிலில் நின்று ஆட்சி புரிந்தது. அன்று கோயில் ஒரு புனிதமான இடமாகப் போற்றப்பட்டது ; கருதப்பட்டது ; நாயன் மார்களால் ஏட்டிலே தீட்டப்பட்டது. ஆனால், இன்று ஒரு சில கொடியவர்களின் கூடாரமாக விளங்குகின்றது. என் மேல் கோபம் அடையாதிர்கள் ; உணவின்றி, உடையின்றி, உறக்கமின்றித் துணியின்றி, உடலிலே சக்தியின்றி, கண்ணிலே ஒளி யின்றி, செயல் ஆற்றிப் பொருள் சேர்க்க வழியின்றிப் பிச்சையெடுக்கக் கோயிலின் அமர்ந்துள்ளான் ஒரு மனிதன். அவனைக் கண்டும் காணாததுபோலக் கடவுளுக்கு அர்ச்சனை செய்யச் செல்லுகின்றான். யாவ ரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டுவதல்லால், வேறொன்றும் வேண்டேன்! பராபரமே! என்ற மரபில் உதித்தவனா இன்றைய தமிழன் ? மாறட்டும் இப்படிப்பட்ட தமிழ கம். காந்தி காட்டிய பாதையில், பாரதி கண்ட கனவுகளை, நேரிய முறையில், சீரிய வழியில், புதுமை உள்ளம் கொண்ட இளைஞர்களாகிய நாம் ஒரு புதிய தமிழ கத்தைப் பண்டைய தமிழகத்தின் அடிப் படையிலே உருவாக்குவோம் ;

வாழ்க தமிழகம்! வாழ்க தமிழ்மொழி!
வாழ்க தமிழர்!

கே. வி. சாரங்கபாணி
(இரண்டாம் வகுப்பு)

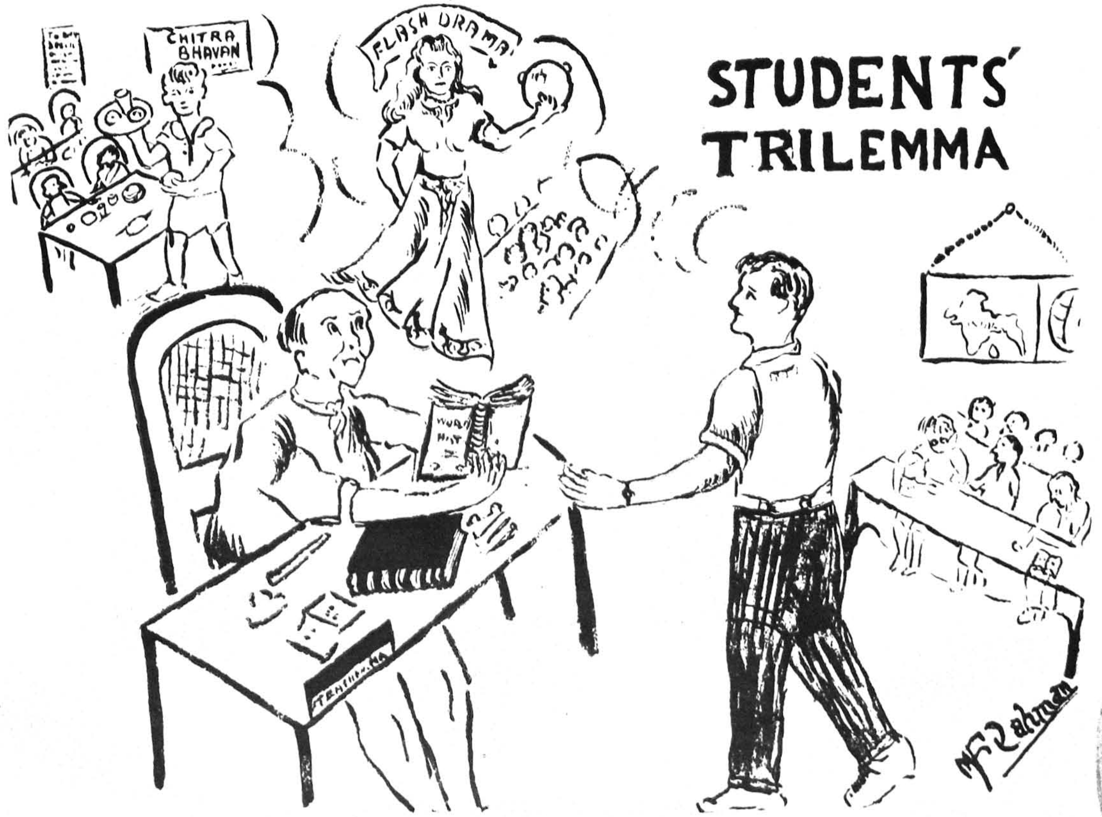

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
23 AUG 1955
MADRAS

உணவு பெருக்குவோம்

உணவு பெருக்குவோம்—நாடு
உயர் ஆக்குவோம்
மணமும் வீசிட—நல்
மாண்பும்பெற்றிட
கணமும் வீணின்றி—எங்கும்
கடிதில் உழைத்துமே
தணலான நிலத்தினில்—எங்கும்
தண்ணீர் ஊற்றியே
பேதங்கள் நீக்கியே—வீண்
பேச்சுக்கள் நீக்கியே
சேதங்கள் நீக்கியே—இனிச்
சேர்ந்து வாழ்வோமே
மக்கள் மகிழ்ந்திட—அரசு
மாண்பில் சிறந்திட
தக்க பணியாகும்—உணவு
தரும் உழைப்பிதே!

கே. வி. சாரங்கபாணி
(இரண்டாம் வகுப்பு)

வெண்மதி வருகை

1. வெண்மதி வரவிற் காக
வெகுவாகக் காத்தி ருந்தேன்
தண்மதி தோன்றக் கண்டு
தன்னிலை மறந்து நின்றேன்
விண்ணிடை வரவுங் கண்டேன்
வீதியிற் பவனி போல
மண்ணிடை என்ன கத்தே
மகிழ்ச்சியும் பொங்கக் கண்டேன்.

2. தனிமையே நல்ல தென்றுள்
தன்னிலை செப்பு தற்குக்
கனிமொழி நங்கைசொல்லைக்
கனியுடன் பெற்றுக் கொண்டு
இனிமையாய் வந்து நின்றேன்
இன்னமும் வந்தா ளில்லை
வனிதையின் வரவிற் காக
வாடினேன் தனிமைதன்னில்

3. அன்பினள் வந்து நின்றாள்
அவனிமீ தூர்ந்து வந்தே
இன்சொல் தன்னு லெந்தன்
இதயத்தை பகிர்ந்து கொண்டாள்
இன்பத்தின் எல்லை யில்யாம்
இருந்து தான்வந்திடவே
என்றுமே எங்களோடே
இருப்பா யோசொல்மதியே.

அ. அக்கையா
(இரண்டாம் வகுப்பு)

அபாக்யவதி

விடியற்காலை சுமார் ஐந்து மணியிருக்கும். லக்ஷ்மி சடாரென்று எழுந்து கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு அறையைச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். வைகாசி மாதமாதலால் அதற்குள் நல்ல வெளிச்சமாயிருந்தது. மூலையில் ஓர் அடுப்பும் நான்கைந்து பாத்திரங்களும் கிடந்தன. சிறிது தள்ளி ஓர் உடைந்த மரப்பெட்டி இருந்தது. அதன் அருகில், ஒரு கிழிந்த பாயில் இரு குழந்தைகள் ஒன்றையொன்று அணைத்தவாறு தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. இவைதாம் அவளுக்கு எஞ்சி யிருந்த பொக்கிஷங்கள்.

முன் தினம் கடன் வாங்கி வந்திருந்த ஆழாக்கரிசியும் ஆகிவிட்டது. மளிகைக் கடைச் செட்டியார் கடனுக ஒரு துரும்பு கூடக் கொடுக்கமுடியாதென்று சொல்லிவிட்டார். வேலை செய்யுமிடத்திலும் இன்னும் ஒரு வாரம் கழித்துத்தான் பணம் கிடைக்கும். ஆனால், அது வரை காலம் தள்ள வேண்டுமே. குழந்தைகள் ஒன்றுமில்லாமல் தவிக்குமே; ஈ ... சு...வரா, ஏன் இப்படி என்னை வருத்துகிறாய்? என்று அழுதனள்.

லக்ஷ்மி தன் வருத்தம் தீர, சிறிதுநேரம் விம்மி விம்மி அழுதாள். பிறகு எழுந்து பெட்டியைத் திறந்து அதைக் கிளறி அடியிலிருந்து ஒரு பொருளை எடுத்தாள். அது ஓர் அழகிய கடியாரம், சங்கிலியுடன் கோத்து, சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொள்வது. இறந்துபோன அவள் கணவன் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடனும், பிரியத்துடனும் உபயோகப்படுத்தியது. அவளும் மற்றப் பொருள்கள் அனைத்தையும் இழந்த போதிலும், இதை மட்டும் அரும்பாடு பட்டுக் காப்பாற்றி வந்தாள். ஆனால் அவளுக்கு அன்று இதை விட்டால் வேறு வழியில்லை போலிருக்கிறது?

கடியாரத்தைப் புடவைத் தலைப்பில் சுற்றி, இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு அறை வெளியே வந்தாள் லக்ஷ்மி. யோசித்த வண்ணமே கதவையிழுத்துத் தாளிட்டுத் தன் விதியை நொந்த வண்ணமே ஊர்ப் பக்கம் நோக்கி விரைந்து நடக்கலானாள்.

சில வருடங்களுக்கு முன், லக்ஷ்மியைப் போன்ற மனச் சந்துஷ்டி யுள்ளவர்கள் யாருமே இருந்திருக்கமாட்டார்களென்று தைரியமாகச் சொல்லலாம். தாயுந் தகப்பனும் மற்று, அனாதையாக நின்ற அவளை, ஹரிஹரன் மணந்து கொண்டபொழுது தன்னைப்போன்ற பாக்கியசாலிகளும் இருப்பரோவென்று ஆனந்தித்தாள். தங்க விக்கிரகங்கள் போன்று இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்தன. ஒரு குறை மட்டும் அவளுக்கு இருந்திருக்குமேயானால், அது தன்னைப் போலத் தன் கணவனும் உறவினர் என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூட ஒருவரையும் படைத்திருக்கவில்லையே என்பதுதான்.

இந்த ஆனந்த நிலை வெகு நாள் நீடித்திருக்கவில்லை. ஆபீஸிலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த ஹரிஹரன் ஒரு லாரியடியில் சிக்கிக்கொண்டான். அத்துடன் அதிக நேரம் தங்கியிராமல் இவ்வுலகில் தன்னைப்படைத்த இறைவனிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

உலகமே இருண்டது போன்ற பிரமையுடன் திகைத்து நின்றாள் லக்ஷ்மி. இம்மாதிரி தன் வாழ்வினில் இடி விழக்கூடும் என்று கனவிலும் எதிர் பாராத அவள்,

அழுவதற்கும் சக்தியற்றுப் பிரமித்திருந்தாள். ஆயினும் விரைவினிலேயே தன் ஆதரவற்ற நிலையை உணர்ந்து மேற்கொண்டு நடக்கவேண்டிய காரியங்களைக் கவனிக்கலானாள். ஹரிஹரன் பேரில் பாங்கியில் ஐம்பது ரூபாய் இருந்தது. அவன் வேலை செய்து கொண்டிருந்த கம்பெனியார் கருணை மிகுந்து கொடுத்த இரண்டு மாத சம்பளம், மேலும் அதிகப்படியாக விருந்த சாமான்களை விற்ற பணமும், ஆக ரொக்கமாக ஐந்நூறு ரூபாயுடனும், சில சாமான்களுடனும், தன் இரு குழந்தைகளுடன் ஊருக்கு வெளியிலிருந்த ஒரு சிறு வீட்டின் பகுதியில் குடி புகுந்தாள். குழந்தைகள் மிகவும் சின்னவர்களாதலால் அவர்களை விட்டு விட்டு முழு நேரம் எங்கும் வேலை செய்ய முடியாத காரணத்தால் சில சில்லரை வேலைகளை மட்டும் செய்து கொண்டு, தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தாள்.

இரண்டு வருடங்கள் சென்றன. இதற்குள் லக்ஷ்மியின் நிலை மிகவும் க்ஷீணித்திருந்தது. கையிலிருந்த பணம், வீட்டிலிருந்த சாமான்கள் அநேகமாக எல்லாம் கைமாறியிருந்தன. ஒவ்வொரு நாள் கழிவதும் சிரமமாயிருந்தது. இந்தச் சங்கட நிலையில் தான் தன் கணவன் கடியாரத்தை விற்கத் துணிந்தாள்.

முதலியாரின் வீட்டை நெருங்கநெருங்க லக்ஷ்மிக்கு நெஞ்சு படபடக்க வாரம்பித்தது. பாவம், அவர் எத்தனையோ தடவை அந்தக் கடியாரத்திற்கு நல்ல விலை கொடுப்பதாக முன் வந்தபொழுதெல்லாம் கூறி வந்தார். அப்போது அவள் அதை விற்பதற்குக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டாள். ஆனால், இன்று தானே ஊர் விடிவதற்குள் அவரைத் தேடிக் கொண்டல்லவா செல்ல நேர்ந்திருந்தது.

முதலியார் வீட்டுக் கதவை மெதுவாகத் தட்டினாள் லக்ஷ்மி. உள்ளே எல்லோரும் இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபடியால், உடனே பதில் வரவில்லை. இன்னொரு முறை தட்டிவிட்டுக் கீழே குனிந்தாள். ஆ, அதென்ன? ஏதோ காசு போலல்லவா தெரிகிறது! இரவு யாராவது தவற விட்டிருப்பார்கள். சுற்று முற்றும் திரும்பிப் பார்த்து யாருமில்லை யென்று நிச்சயம் செய்துகொண்டபின், அதனைக் குனிந்தெடுத்தாள். அது எட்டணா நாணயம். ஆண்டவனே! தருணத்தில் உதவினாயே! உன்னை எவ்வாறு கொண்டாடுவேன்?

இதுவரை அநுபவித்திரா ஆனந்தத்துடன் வீடு திரும்பினாள். தன் உயிருக்குயிரான கடியாரம் தன்னிடமேயிருக்கும். இந்த எட்டணாவை வைத்துக்கொண்டு நான் கைந்து தினங்கள் காலந் தள்ளிவிடலாம். பிறகு நாம் சமாளித்துவிடலாம். வீட்டுக்குப் போனதும் முதற்காரியமாக, காலணாவிற்குப் பிள்ளையாருக்குக் கற்பூரம் கொளுத்தவேண்டும், என்றெல்லாம் எண்ணங்கொண்டாள்.

வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த லக்ஷ்மியின் நடை தெருவில் கூடியிருந்த பெரிய கூட்டத்தைக் கண்டதும் தடைப்பட்டது. சாதாரண காலத்தில் அந்த மாதிரி கூட்டங்களில் அவள் நுழைவதில்லை. அங்குக் கண்டதென்ன? ஒரு கிழ ரிக்ஷாக்காரன் மோட்டார் லாரியினால் மோதப்பட்டு ரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தான். ஒரு க்ஷணமும் தாங்கமுடியாத வேதனை லக்ஷ்மிக்கு உண்டாயிற்று. ஆம், அதே நிலையில்தான் அவள் கணவனும் கிடந்திருப்பான். ஐயோ என்ன பயங்கரம்!

தன் தலையை இருகைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு கூட்டத்திலிருந்து வெளியே

வந்தாள் லக்ஷ்மி. உடனே குழந்தைகள் ஞாபகம் அவளுக்கு வந்தது.

ஓட்டமும், நடையுமாகவந்து பூட்டைத் திறந்து வீட்டினுள் நுழைந்தாள். குழந்தைகள் அதற்குள் எழுந்து, அம்மாவைக் காணுதபடியால் வீறிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தன. வேண்டாம் கண்களா, அழாதேங்கோ. நம்ப கஷ்டமெல்லாம் நீங்கிவிட்டது. இதோ இன்னிக்கு ஒரு எட்டணு கிடைத்தது. நம்ப கடியாரம் எங்கேயும் போகாது. நம்பகிட்டயே இருக்கும்.....

..........நம்ப கிட்டயே இருக்கும்........

ஆ, இதென்ன? கடியாரத்தை முடிந்திருந்த அவள் தலைப்பு கத்தரிக்கப்பட்டுத் தொங்கியது.

ஜே. வேங்கடராமன்
(முதல் வகுப்பு)

தங்கைக் கெழுதிய கடிதம்

அன்புடைத் தங்கை லோகுவிற்கு,

நாளும் உன் நலமுறும் வாழ்வையே நாடி நிற்கும் பாலன் எழுதுகிறேன். நலம். நலமறிய அவா. கல்வியறிவு பெறுவான் கல்லூரியை நாடி இருக்கிறேன். இங்கிலேயில், உன் அறிவு சான்ற கடிதங்கள் பலப்பட என் உள்ளத்தில் அனுபவ ஒளியேற்றும் நிலைகண்டு அகமகிழ்கிறேன். இத்தகைய கடிதங்களை நீ எனக்கு எழுதியமை குறித்து நன்றி பாராட்டுகிறேன். நிற்க.

'நாட்டின் நாற்புறங்களிலிருந்தும் ஏழ்மையின் குரல்கள் எழும்பிக்கொண்டே இருக்கின்றனவே, இவற்றிற்கு ஒரு முடிவே கிடையாதா?' என்று சென்ற திருமுகத்திலே தீட்டியிருந்தாய். அறியாமை சூழ்ந்த மக்களிடையே அறிவுவொளி வீசச்செய்ய, ஏழ்மையுற்ற மக்களிடையே எழுச்சிகாண, வறுமையுற்ற மக்களிடையே வளப்பங்காண, ஆர்வமுற்ற நிலைகண்டு பாராட்டுகிறேன். ஆனுல், குமுறுகின்ற எரிமலையைக் குடம் தண்ணீர் கொண்டு அணைத்துவிட முடியாதே.

ஏழ்மையின் குரல்கள் பலப்பல திசைகளிலிருந்து பலப்பல முறைகளிலே எழும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஏதாவது ஒரு முறையிலே சீர்திருத்தம் தேவைப்பட்டால் சீக்கிரம் செய்து முடித்துவிட முடியும். நம்முடைய நாடுதான் நாலாவிதமான முறைகளிலும் பின்னடைந்த நிலையிலே இருக்கிறதே. கல்வி முறையிலே, தொழில் முறையிலே, வியவசாய முறையிலே, பொருளாதாரத்திலே, மற்றும் எல்லாவற்றிலுமே நாம் பின்னடைந்துதானிருக்கிறேம். சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனுல், அரசாங்கம் ஏழ்மை என்னும் அடிப்படையின் மேல், கல்வி முன்னேற்றம், தொழில் வளர்ச்சி, வியவசாய முன்னேற்றம், பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பன போன்ற பலப்பல அடுக்குகளைக் கொண்ட கட்டடத்தை உருவாக்குகிறது. அடிப்படையே ஆட்டங் கண்டதானுல், அதற்குமேல் கட்டப்பட்ட கட்டடமென்ன கருங்கற் பாறை போலா இருக்கும்? உன் சிந்தனையைச் சிறிது பின்னேக்கிச் செலுத்து. இந்த நாட்டு

ஏழ்மையின் குரல்கள் எவ்வாறு உருவாயின என்பது தெரியும்.

புனல்பாய்ந்து பொன் கொழித்த நாட்டிலே தான் மனிதன் புழுவாகத் துடிக்கிறான். கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி மூத்த குடிதான் இன்று முதுமையின் நிலையெய்தி முடங்கிக்கிடக் கிறது. பருத்தி, பட்டு, கம்பளி முதலிய ஆடைகளைப் பாரெங்கும் அனுப்பிய நாடு தான் இன்று எண்ணிறந்த நெசவாளர்களை மனைவி மக்களுடன் வீடுதோறும் இரந் துண்டு வீதியிலே தூங்கவைத்திருக்கிறது. நீர்வளமும் நிலவளமும் மிகுந்து செந்நெல் லைக் கன்னல்போல வளரச்செய்த கவின் பெறு நாடுதான், வான்மழை பிழைத்து, வளம் குன்றிப்போய், அதனால், வாழ்விழந்த நிலையிலே பல்லாயிரக்கணக்கான பாண்டிய நாட்டு மக்களைப் பரதவிக்க விட்டிருக்கிறது. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சார்ந்த மக்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். இவை மட்டுமா, வந்தவர்க் கெல்லாம் வாழ்வளித்த இந்த வண்டமிழ் நாட்டிலிருந்து வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று ரப்பர் தோட்டங் களிலும், ஆலைகளிலும் அல்லும் பகலும் அரும்பாடு பட்டனரே, இந் நாட்டு மன்னர் கள். அவர்களெல்லாம் அகதிகளாகத் தம் தாய் நாட்டை அடைந்தனர். "அம்மியே ஆகாயத்தில் பறக்கும் போது இலவம் பஞ்சு எந்த மூலை?" என்ற கூற்றுக் கேற்ப, படித்த வனே இங்குப் பதவி கிடைக்காமல் பரத விக்கிறான். இந் நிலையில் பாட்டாளி என்ன செய்ய முடியும்? உழைத்து ஊதியம் பெற்று வாழ்ந்தவன் அவன். இங்கு உழைக்க இடமில்லை. ஊதாரியாக மாறி னான். ஆனால், அந்நிலையில் பிழைக்க வழி யில்லை. பிச்சைக்காரனானான்.

ஆட்சி முறையின் அவல நிலையால் நெச வாளர்கள் பிச்சைக்காரர்களாயினர். இயற்கை செய்த மோசடியால் இராமநாதபுரத்து மக்கள் பிச்சைக்காரர்களானார்கள். ஆதர வற்ற நிலையிலே அகதிகள் பிச்சைக்காரர் களாக மாறினர். இவர்களோடு உழைக்கும் வலுவற்ற உருக்குலைந்த மக்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். இதுதான் லோகு, இந்த நாட்டிலே ஏழ்மையின் குரல்கள் எதி ரொலித்த வரலாறு.

ஐயோ! நினைத்தாலே நெஞ்சம் கலங்கு கிறது. தான் பெற்ற செல்வத்தைப் பாலூட் டிச் சீராட்டிப் பள்ளியிலே படிக்கவைத்துப் பதவியிலே அமரச் செய்து படாடோபமாக வாழலாம் என்று கருதியிருப்பாள் தாய். ஆனால், நாட்டின் நடை முறையே அவள் எண்ணத்தில் மண்ணைக் கொட்டிவிட்டது. புத்தகங்களை எடுத்துக்கொடுத்துப் பள்ளிக் குச் சென்றுவாடா என்று பரிவோடு அனுப்பவேண்டிய தாய், உடைந்து கிடக்கும் ஓடுகளிலொன்றை எடுத்துக் கொடுத்துப் 'பிச்சை எடுத்துவாடா' என்று அனுப்பு கிறாள். இமயத்திலே புலிக்கொடி நாட்டிய தமிழரது வீரமிக்க வரலாறுகளையும், வலிமை மிக்க ஓர் ஏகாதிபத்யத்தையோ எதிர்த்துத் தனியே மரக்கலம் செலுத்திய மறத் தமிழன் வ. ஊ. சிதம்பரத்தின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் கதை, கதை யாகச் சொல்லி ஆசையுடனே அமுதூட்ட வேண்டிய தாய் எவ்வாறு கதறிக் கதறிப் பிச்சை எடுப்பது என்பதைக் கூறி இப்படி வயிற்றிலே அடித்துக்கொண்டு அழுதால் தான் அவர்களுக்கு இரக்கம் தோன்றும் என்றும் கூறி வயிற்றிலே அடித்துக் காட்டு கிறாள். எவ்வளவு கொடுமை! 'பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துபோம்,' என்பார்களே, அதற்கேற்ப, மகனிடத்துக் கொண்டிருந்த பாசத்தையும் பறக்கடித்து விடுகிறாள் தாய். லோகு! இந் நாட்டு மன்னர்களின் வரலாற்று ஏடுகளிவை. பிச்சைக்காரர்கள் மாத்திரம் தான் இந்த நாட்டிலே ஏழ்மையின் குரல்

களை எழுப்புகிறார்கள் என்று கருதிவிடாதே. இந்த நாட்டிலே வாழும் எண்ணிறந்த மக்கள் பணமில்லையே என்றுதான் ஏங்குகிறார்கள். பலர் இல்லை என்று கூறி ஏமாற்றியும் வருகிறார்கள்.

இந்த நாட்டிலே இருந்த வளப்பங்களெல்லாம் வறண்டுபோய்ப் பாலைவனமாகவா ஆகிவிட்டது நம் நாடு? இல்லையே. பின் ஏன் இந்த வறுமைக் கொடுமை? பல நூற்றுக் கணக்கான ஏக்கரா நிலங்களை ஒருவன் அடைத்து வைத்துக் கொள்கிறான். அதனால் மாவிற்குப் பத்து கலம் விளையுமென்றால் நான்கு, ஐந்து கலங்கள் விளைந்தாலே செலவிற்குப் பணம் கிடைத்துவிடுகிறது. அதனால், அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதில்லை. வைகறைக்கு முன்பு வயலுக்குச் சென்று உழைத்து, ஆதவன் மறைந்த பிறகு அவ்விடத்தை விட்டு அகலுவான். அங்கிருந்து பண்ணையை அணுகி 'ஐயா, பட்டினி கிடக்கிறேன். படி நெல் கொடுங்கள்' என்பான். 'படி முறைக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்களிருக்கின்றனவே, இப்பொழுது என்ன? போடா' எனறு துரத்துவான் முதலாளி. என்னுடைய கற்பனை என்று கருதிவிடாதே, லோகு, நேரிலேயே கண்டிருக்கிறேன். அநேக இடங்களிலே பல முதலாளிகளிடத்துக் கூறியுமிருக்கிறேன். யாரும் என் பேச்சிற்குச் செவி சாய்க்கவே இல்லை. அவ்வாறு பட்டினி கிடப்பவன் பாடுபடுவது எங்ஙனம்? நாடு வளமுறுவதும் எவ்வாறு முடியும்? மேடைகளிலே ஏறி ஆடம்பரமாகப் பேசுவார்கள். 'நம் நாட்டின் நரம்புகள் உழவர்கள்; அவர்கள் நலத்தை நாம் நாடுதல் வேண்டுமென்று.' அதே முதலாளி தன் கழனிகளிலே உழைப்பவன் பட்டினி கிடந்து சாவான், பார்த்து இரங்கமாட்டான். இந்த நிலையிலே நம் நாட்டு மக்களிடையே சொல்லுக்கும், செயலுக்குமுள்ள மாறுபாட்டைப் பார்த்தாயா?

இந்த நேரத்திலே இங்கிலாந்தின் நிகழ்ச்சி ஒன்று என் நினைவிற்கு வருகிறது. மக்கள் மன்றத்திலே ஆண்டவனது அமர நிலையைப் பற்றிப் போதித்த போப்பாண்டவன் தனிமையிலே பாப மன்னிப்புச் சீட்டைப் பணத்துக்கு விற்றான். அவனது பொய்ப் புரட்டுக்களை மார்டின் லூதர் மக்கள் மன்றத்திற் கிழுத்துவந்து மதத்தின் பேரிலே மக்களை மடமையிலே ஆழ்த்திய நிலைகளையெல்லாம் அம்பலப்படுத்தினான். பிராட்டஸ்டண்டு உருவாகியது. போப்பின் புகழ் மங்கியது. அந்த மார்டின் லூதர் போலப் பலப் பல மார்டின் லூதர்கள் நம் நாட்டிலே தோன்ற வேண்டும். தோன்றினால் மட்டும் போதாது. பகுத்தறிவு போதனையால் புரையோடிய சமுதாயத்திற்குப் புத்துயிர் அளிக்க வேண்டும். அதற்கு ஆதாரமான கல்வி இந்த நாட்டிலே பரவவேண்டும். மனிதன் தன் சிந்தனையால் சிறந்ததேது? சீரழிந்ததேது? என்ற கருத்துக்களைப் பகுத்தறியும் திறன் அடைதல் வேண்டும். அந்தக் கல்வியின் அவசியத்தை மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறத் திறனுடைய பேச்சாளர்கள் தேவை. இல்லையேல், பணக்காரனின் இரும்பு நெஞ்சம் இரக்கமுடையதாக மாறி, சேமித்து வைத்திருக்கும் பல கோடி ரூபாய்களைப் பாங்கிலிருந்து எடுத்து ஆலைகள் நிறுவி ஆதரவற்றவர்களுக்கு அனுதைகளுக்கு வேலை கொடுதது்க் காக்க வேண்டும். செல்வர்களின் மேடைப் பேச்சு, அவர்களது சிந்தனைக்கு வேலை கொடுத்து நாட்டின் நலனுக்குப் பாடுபடும் நல்லவர்களாக ஆக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் 'பாரத மாதா பரிபூர்ண சுதந்திரம் எய்தினாள்' என்ற பாட்டுகள் பாடப்படுதல் வேண்டும். ஏழ்மையுற்ற நாட்டைப்பற்றி இலட்சியப் பூங்கா என்றால், அதைப் பார்த்து விட்டுச்

சென்ற அயலான் நம்மைப் பரிகசிக்கமாட்டானு? நாட்டிலே நல்லறிவு பெருகி, மக்களிடையே சகோதர மனப்பான்மை நிலவினுலொழிய நாடு சிறப்புருது; நாமும் மேன்மையுற மாட்டோம். ஆதலின், இந் நாட்டின் ஒவ்வொருவனும் உன்னைப்போன்று ஒரு முன்னேற்றக் கருத்து வாய்ந்தவனுக, சொல்லிற்கும் செயலுக்கும் தொடர்புள்ளவனுகி, வாழ்தல் அவசியம். ஏன், நீயும் கிராமத்திலேதானே இருக்கிருய். ஒதுக்கப்பட்ட மக்களிடையே கல்வியின் அவசியத்தைப்பற்றிக் கதை போலச் சொல்லிவா. உன்னைப் போன்று ஓராயிரம் லோகுகள் இந்த நாட்டிலே உருவானுல் 'எங்கள் நாட்டுக்கெந்த நாடு ஈடு?' என்ற பாட்டு மாறி 'இந்திய நாட்டிற்கெந்த நாடு ஈடு?' என்ற மாற்றுரின் பண் விண்ணைப் பிளக்கும்.

வணக்கம்.

புதிய கல்லூரி,
சென்னை 14, 23-1-'53.

அன்புள்ள,
பாலன்
(முதல் வகுப்பு)

விகடத் துணுக்குகள்

1. ஒருவர் :— ஓய் ராமமூர்த்தி ! உம்முடைய நாய் என் காலைக் கடித்துவிட்டதே.

ராமமூர்த்தி:—வேடிக்கையாகப் பேசுகிறீர்களே ! இவ்வளவு சிறிய நாய் காலைக் கடிக்காது கழுத்தையா கடிக்கும் ?

* * *

2. உபாத்தியாயர் :— சோமு ! நீ சரியாக இல்லாவிட்டால், உனது தந்தையை என்னைவந்து பார்த்துவிட்டுப் போகச் சொல்வேன்.

டாக்டர் மகன் :— உங்களுக்குத்தான் பண நஷ்டம். அவர் ஒரு தடவை உங்களை வந்து பார்த்தால், பத்து ரூபாய் வசூலித்துவிடுவார்.

* * *

3. யஜமானி :— நான் அதிகமாகப் பேசும் வழக்கம் இல்லை. நான் கைவிரலை ஆட்டினுல், "வா" என்பது அர்த்தம்.

புதிய வேலைக்காரி :— தெரியாமலென்ன? நானும் அதிகமாகப்பேசுவதில்லை. நான் தலையை ஆட்டினுல், "வரமாட்டேன்" என்பது அர்த்தம்.

* * *

4. "அடே சப்பா! ரயில்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றதே, நீயும் எதற்காக வண்டிக்குள்ளே ஓடுகின்றுய்?"

"காலையில் 8-00 மணிக்குக் கலியாணம். வண்டி 8-30 மணிக்குத்தான் போகும்."

"அதற்காக ?"

"நானும் ஓடிக்கொண்டிருந்தால் வண்டி வேகம் அதிகமாகாதா?"

* * *

5. பொன்னன் :— ஐயா ! அரை ரூபாய்க்கு ஒரு "சேர்" டிக்கட் தாருங்க.

டிராமாக்காரன்:— ஐயா, இங்குச் சேர், விசை ஒன்றும் கிடையாது.

பொன்னன் :— இல்லை ஐயா ! அது தான் நாற்காலி டிக்கட்.

டிராமாக்காரன் :— அந்த டிக்கட் ஒரு ரூபாய்.

பொன்னன் :— எனக்குக் கண்தெரியாது. பாட்டை மட்டும்தான் கேட்கப் போகிறேன், ஆகையால் அரை சேர் டிக்கட்டு போதுங்க.

S. வெங்கடராமன்
(முதல் வகுப்பு)

தாயும் சேயும்

அம்மா! அழாதேம்மா-வளமான தொட்டிலிலே இரு பக்கம் கடல்கள் தாலாட்டத் தென்றல் இன்னிசை கூட்ட, இத்தனை வளம் நின்னிடம் இருக்கும் பொழுது ஏனம்மா அழுகிறாய்? அம்மா! நீ பெற்ற செல்வங்கள் சோற்றுப் பிண்டங்களல்லவே. வீரத்தின் சின்னமாக வெற்றியின் நிலைக்களனாக வெஞ்சமரில் விளையாடிய வெற்றிச் செல்வங்கள் தாமே யம்மா, நின் சிறார்கள். ஏனம்மா அழுகிறாய்! அழாதேயம்மா! அழாதே - என் உள்ளம் வெடித்துவிடும் நீ அழுதால். அழாதேயம்மா, அழாதே!

அம்மா நின்னிடம் எது இல்லை சொல் - உனக்கு என்ன குறை அழ? சொல்லம்மா சொல். உன்னிடம் வளமான வயல்கள் இல்லையா - வற்றாத நதிகள் இல்லையா - கடலில் லை யா - கனியில்லையா - முத்தில்லையா பவளமில்லையா - தென்றலின் சு க ந் த மி ல் லையா? அல்லது அம்புலியின் குளிர் நிலவில்லையா? என்னம்மா உன்னிடம் இல்லை? ஏனம்மா அழுகிறாய்?

ஆதி மொழி யில்லை யென்றா - இலக்கியம் இல்லை யென்றா அல்லது நாகரிகம் இல்லை யென்றா?

அம்மா! தொன்மைக்கும் இனிமைக்கும் இன்பத்திற்கும் நிலைக் களனாக இருப்பது நின்மொழி தமிழ் மொழியம்மா. கல்லைத் தெப்பமாக மாற்றியது - மாணிக்கக் கதவைத் திறக்கச் செய்தது - இறந்தவனைப் பிழைப்பித்தது - மாம்பழத்தில் கணவனுக்குப் பரமனைக் காட்டியது - எல்லாம் உன் மொழியால் தானம்மா.

ஆண்டுகள் தேய்ந்து அகிலம் அழிந்தாலும் நீ கட்டுக் குலையாது என்றும் கன்னி போல் காத்துத் தரக்கூடியது நின் இலக்கணத்திற்கு உண்டம்மா - அதோ பார் தொல்காப்பியம்-தொன்மையான நூல் நின் கண்ணீரைக் காணச் சகியாது குனிந்த தலையோடு காட்சி அளிக்கிறது. இதோ இலக்கியத்திற்குக் குறளும் - மணிமேகலையும் - சிலம்பும் நின் வருத்தமறியாது ஆடை அணியத்தெரியாது ஆரண்யங்களில் மனித ரினம் திரிந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் ஆடையணிந்து அணிபல பூண்டு, இலக்கியமுடன் வாழ்ந்த நின் திறன் - நின் நாகரிகத்தைப்போல் உலகில் காண்டலரிதம்மா! நின் நாகரிகம் சிறந்தது!

வீரமில்லையென்றா விழிகளில் நீர் வடிக்கிறாய்? புரட்டிப் பார் புறநானூற்றை. சரித்திரத்தை - செப்புமே. வாய்வீரம் பேசிய வடவரை வென்று அவர் தம் தலையில் கல் சுமக்கச்செய்த வெற்றி விளக்கு நின் செங்குட்டுவனைப் பார்! அன்னியன்-சாளக்கியன், புலிகேசி நின்மைந்தர் ஆற்றலறியாது பெரும் படையுடன் போராடத் துணிந்துவிட்டனர். அதோ பார் நின் மைந்தன் பரஞ்சோதியால் வீழ்த்தப்பட்ட வீரர்கள் - அதோ கேட்கிறது வெற்றி முரசு - அதோ கேட்கிறது 'பரஞ்சோதி வாழ்க! வீரத்தின் வேந்து வாழ்க!' என்ற பேரொலி. இன்னும் ஏன் அழுகிறாய்? நின் மைந்தர் இறைநிலை அறியாதாரென்றா? ஆண்டவனுக்கு வரையறை வகுத்தவர் நின் சேய் களம்மா கந்தழி - கட்டுகளினின்று விடுபட்டவன் கடவுள் - பாரம்மா நின் மைந்தர் தீட்டிய கடவுள் நிலை - வணங்கியதைப் பாரம்மா. முருகு - அழகு - மலை - கடல் இவற்றை வணங்கினரம்மா! இன் னு ம் ஏனம்மா அழுகிறாய்! பேசம்மா! நீ அழு

தால் எனக்கு அழுகை வருதம்மா! பேசம்மா! ஐயோ பேசேன்!

தாய்:- அகிலமே இருளில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த என்மீது கவனம் செலுத்தி என் கண்ணீரைக் கண்ட கண்மணியே, கேள். என் கதறலைக் கேட்டபின் கூறு, நான் அழுவது அர்த்தமற்றதா, என்று.

நீ கழறினுய் நான் புறநானூற்றுக் காலத்தில் வாழ்ந்த நிலையை-இன்று பார் - பார்க்க முடியாது - இருண்டகாலம் - இன்னும் உதயமாகவில்லை - அதன் அடிச்சுவடுகூடத் தெரியவில்லை.

பாரப்பா-நன்ருகப் பார்! ஒட்டிய வயறு-உலர்ந்த நாக்கு - கருத்த கன்னங்கள்-ஒளி இழந்த முகங்கள் - மானத்தை மறைக்கக் கந்தலாடை கேள்! அங்கிருந்து வரும் கூக்குரலை - பசி பசி யென்று பாதவிக்கும் பஞ்சைகளின் பரிதாபக் கூக்குரலைக் கேள். ஐயோ! என் குழந்தைகள் கதறுகிருர்களே. கும்பி பற்றி யெரிகிறதென்று-புசிக்க உணவில்லையாம் - ஐயோ! என்ஞல் பொறுக்க முடியவில்லையே. வைபோக வாழ்விற்கு வேண்டிய அத்தனையும் இருந்தும் இங்கு என் கண்மணிகள் கைகளைத் தலையணையாகக் கொண்டு, கடைத்தெருவில் கவனிப்பாரற்றுத் தூங்குகின்றனரே. களத்தில் கண் இமைப்பவன் கோழை என்று கூறிய என் சேய்கள் இத்தகு அநீதங்களைக் கண்டு விழிகளை மூடிக்கொண்டதேன்?

மீளாத்துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் என் மக்களின் வாழ்வு மலரவில்லை - இதற்கு உறுதுணை செய்யவல்ல நல் இலக்கியங்கள் மலரவில்லை. கல்வி என் மக்களிடையே மலரவில்லை — மலர்ந்த ஒரு சிலரோ மந்தகாச வாழ்வில் மதோன்மத்தர்களாக என் சிருர்களை வாட்டுகிருர்கள் பேதையென்று. பணம் படைத்துப் படாடோப வாழ்வு நடத்தும் சீமான்கள் என் குழந்தைகளைப் பஞ்சைகள் என்று பரிகசிக்கிருர்கள் - விரட்டுகிருர்கள். என் குழந்தைகள் ஓடுகிருர்கள் - ஓடுகிருர்கள் - ஓடிக்கொண்டே இருக்கிருர்கள். ஒருவரும் ஓடும் என் குழந்தையை நிறுத்தப் பாடுபட்டாரில்லை. ஏன் அழுகிறேன் என்று உனக்கு இன்னமும், விளங்கவில்லையா?

சேய்:-அம்மா! அறிந்தேன். நீ சிந்திய கண்ணீர் போதும். ஏ பஞ்சையே எங்குப் பட்டம் பெற்ருய்? பதக்கம் பெற்ருய்? என்று என்னைப் பயமுறுத்தலாம் பட்டதாரிகள்-வைக்கோல் கட்டாரியுடன் மோதுகிருர்கள் என்று கேலி செய்யலாம் பணத்தில் புரளும் பித்தர்கள். ‘வீணுக வம்பை விலைக்கு வாங்காதே’ என்று நண்பர்கள் கூறலாம். உனக்கு என்ன உரிமை-தகுதி இருக்கிறது? என்று ஒரு சிலர் கேட்கலாம். அவர்களுக்குக் கூறுகிறேன். நான் என் தாய்க்குச்சேயாகப் பிறந்தது-என் உடல் உயிர் - உணர்வு எல்லாம் அவளாக இருப்பன. இதைவிட வேறு தகுதி வேண்டுமா! இதை அற்ப மென்று கூறுவோர் எனக்கு அற்பமானவர்களே.

ஆதவனின் ஆணையாக, உன் ஆணையாக, என் உயிரினும் மேலான என் மொழியின் மேல் ஆணையாகக் கூறுகிறேன். அன்னையே இன்று முதல் என் எழுத்துக்கள் — என் குரல் ஓடும் அந்தக் குழந்தைகளுக்காக ஒலியெழுப்பும். அந்த ஓடும் குழந்தைகளை நிறுத்தி நிலையான வாழ்வு தர வையத்திடம் வழக்காடுவேன்- மறுக்கப்படின், எதிர்த்துப் போர் தொடுப்பேன். வெற்றியெனில் நின் பாதம் வணங்கி நின்னில் தோன்றும் அக்களி நகை கண்டு களி கொள்வேன். வீழ்ச்சி யெனில் நின் பாதத் தடியில்(வீணுக அன்று) வீரஞக வீழ்ந்து

கிடப்பேன். இதோ எடுத்துவிட்டேன் களத்தில் குதிக்கும் வீரன் கட்டாரியைக் கொண்டு செல்வது போல் அநீதியை எதிர்க்க இதோ என் பேனவை எடுத்து விட்டேன். இன்னும் ஏனம்மா அழுகிருய்! அழாதேயம்மா! நீ அழுதால் என் நெஞ்சில் உதிரம் கொட்டுதம்மா! அழாதேயம்மா! அழாதே!

ஜி. தாமோதரன்,
(இரண்டாம் வகுப்பு)

வள்ளுவர் வாய் மொழி

தோழா!

இறைவனை வணங்கு. அது உன் மனத்திற்குச் சாந்தியை அளிக்கும். ஐம்பொறிகளை அடக்கி ஆள். இல்லையெனில் அவைகள் உன்னை அடக்கிவிடும். எப்பொழுதும் இன்பமான சொற்களையே சொல்லுதல் வேண்டும். செய்ந்நன்றியை மறவாதே. மறந்தால் அப் பாவத்தைப் போக்க எவ்வித உபாயமும் கிடையாது. உற்ற காலத்தில் உதவி செய்யும் உயரிய பண்பைக் கடைப்பிடி. பயனை எதிர்பார்த்து எக்காரியத்தையும் செய்யாதே.

அடக்கம் ஓர் அரிய பொக்கிஷம். அதை நல்வழியில் செலவு செய்தால் மகானுகக் கருதப்படுவாய். தீய வழியில் செலவு செய்தால் மடையனுகக் கருதப்படுவாய். ஒழுக்கம் உயிரைவிட மேலானது. ஆதலால், ஒழுக்கத்தைப் போற்றி வாழ். உலகத்து உயர்ந்தோரில் ஒருவனுக விளங்க ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடி. ஐயத்தை அறவே ஒழி. இகழ்வாரைப் பொறுத்துக்கொள்.

பயனில்லாத சொற்களைப் பேசாதே. பேசுவதை அறிந்து, அறிந்து பேசு. சினம் கொள்ளாதே. சினத்தால் பல தீமைகள் ஏற்படலாம். நீ பல நூல்களைக் கற்றவனுக இருக்கலாம். அதனுல் பலன் அடைய வேண்டுமென்ருல், கற்ற கல்விக்கு ஏற்ப நெறியில் நிற்க வேண்டும். கல்வி ஞானம் பெற்றிருந்த போதிலும், கேள்வி ஞானமும் மிக முக்கியமான தொன்ருகும். கேட்பதிலும் குரு நீதி உண்டு. எப் பொருளை யார் மூலமாகக் கேட்டாலும் அப் பொருளின் உண்மைப் பொருளை அறிதல் அவசியம்.

எக் காலத்திலும் தன்னை உயர்ந்தவனுக மதிக்கக்கூடாது. அது உன்னை மடையனுக்கி விடும். நட்பு மிகவும் நல்லதொரு செய்கையாகும். அந் நட்பைப் பெரியோர்களிடம் வைத்துக்கொண்டால், இன்னும் சாலச் சிறந்ததாகும்.

ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது இடம், காலம் முதலியவைகளைக் கவனித்துச் செய்தல் அவசியம். மேலும், அக்காரியத்தை ஆராய்ந்து செய்தல் மிக்க அவசியம். நீ புகழுடைய விரும்பினுல் வறியவர்க்கு ஈதலைக் கைக்கொள்.

இம்மாய உலகில் எப்பொருளும் நிலையானதில்லை. ஆதலால், கண் முன்காணும் நிலையற்றபொருள்களின் மீது ஆசை கொண்டு மறுமையை மறந்து நிற்றலால் மறுமையில் கிடைக்கக்கூடிய இன்பத்தை இழந்தவனுகின்ருய். இறப்பு உன்னை நெருங்குவதற்குள் நல்ல அறச் செய்கைகளைச் செய். அதுவே மறுமையின் பாதையாகும்.

மு. கமால்தீன்
(முதல் வகுப்பு)

எந்த நாளோ?

1. பாரினில் மனிதப் பண்பைப் பரப்பினோம் அந்த நாளில்;
ஆயினும் என்ன இன்று அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து,
வீரியம் குன்றிச் செத்து வீணராய் வாழு கின்றோம்.
"ஆனாலும் தமிழ் மக்கள், அஞ்சற்க" என்று கூறி,
"ஆருளார் நம்மை மீட்க, அவனியில்?" என்று சோர்ந்து
அனைத்தையும் விதியென் றெண்ணி அழிந்த நம்தமிழ ருக்குப்
"போரிட்டும், புண்க ளேற்றும், புனிதமாம் உயிரை ஈந்தும்
வாழ்விக்க வருவே" னென்று வாய்துணிந் துரைப்பார் யாரோ?

2. அடுத்தார்க்கு மணியும் பொன்னும் அளவின்றி ஈந்து ஈந்து
அனைத்தையும் இழந்த போதும் அயலவர் தம்மேல் வெம்போர்
தொடுத்திடின் வென்று வீழ்த்தித் தோள்வலிப் புகழை நாட்டி
எண்டிசை எல்லாம் தங்கள் ஏற்றத்தைப் போற்றக் காதில்
மடுத்திருந் தந்த மன்னர் மரபினில் வந்த நம்மோர்
உடம்பெலாம் வாடித் தோய்ந்தே உணர்வெலாம் அழிந்து குன்றி
உடுத்தற்கு மாடை யின்றி உண்ணநல் லுணவு மின்றி
உலகினில் நடைஇ பிணமாய் உழலுதல் ஒழிவ தென்றோ?

3. துன்பமே வந்த தென்று துக்கித்து ஒடுங்கிச் சோர்ந்து
இனியென்ன செய்வோ மென்று ஏங்கிய தலையில் கையைச்
சென்மமேன் எடுத்தே னென்று சோர்ந்திடுந் தன்மை போலத்
தலையிலே அடித்துக் கொள்ளும் 'சல்யூட்'டும் ஒழிந்து நாட்டில்,
அன்பெலாம் இணைத்துக் கூட்டி அகமொடு முகம லர்ந்து
முன்கைக ளிரண்டுந் தூக்கி முறையுடன் சேர்த்துக் கூப்பி,
"அன்பரே, வருக" வென்று ஆவலோ டெதிரே நின்று
வண்டமிழ் மக்கள் யாரும் வணங்குதல் எந்த நாளோ?

தொ. பா. இராமசாமி,
(முதல் வகுப்பு)

என் தாய்

உலகம் என்னை வெறுக்கிறது. சீர்திருத்தக்காரர்கள் வதியும் இந்தச் சமூகத்தில் இடமில்லை. எந்த மூலை திரும்பிப் பார்த்தாலும் என்னைக்கண்டு வெறுக்கும், இழிக்கும் பழிக்கும் கோரக் காட்சியைத்தான் காண்கிறேன். சிந்து பாடி வரவழைக்கும் எந்த மனித உள்ளத்தையும் கண்டதில்லை நான்! தேடுகிறேன்; தேடுகிறேன்; தேடிக்கொண்டேயிருக்கிறேன்.......நல் வாழ்வை நாட! இன்று வரை என் வாழ்வில் நான் யாரை அதிகமாக விரும்பிக் கனவு கண்டு வாழ்ந்தேனோ, எவரால் நான் இன்று உலகை வெறுத்தேனோ, அந்த உயிர் நாடியே - என் வாழ்வின் ஒளியே - என்னை இன்று வெறுக்கிறது; துரத்தி அடிக்கிறது நாயினும் கேவலமாக! பகுத்தறிவற்ற நாய்க்குத் தன் மடி மீது இடம் அளிக்கும் அவர்கள், இன்று நான் அவர்கள் காலடியில் தவழவும் தடை விதித்திருக்கிறார்கள். இச்சமூகம் நடை பிணமாகிய என்னை அழுகிய குட்டையில் எடுத்தெறிந்து இருக்கிறது. என் உடல் முழுவதும் அணு அணுவாகப் பிளக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதிலிருந்து தண்ணீர் கலந்த ரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஒழுகிக் கொண்டிருக்கிறது, பனித் துளிகளைப் போல்!

என்னை எந்த மனித நெஞ்சமும் அணுகிச் சூழ்ந்ததில்லை. ஆனால் ஈக்கள் என் உடல் பிளவுகளைத் தின்று, விருந்தாக்கிக் கொண்டிருந்தன. மொய்த்து இடர் விளைவிக்கும் அந்தச் சிறு ஈக்களைத் துரத்தவும் என் கைகளிலே உரமில்லை. ராஜாளியால் கொத்தப்பட்டுக் குற்றுயிராய், இரத்த வெள்ளத்தில், உழந்து கிடக்கும் பறவை போல் வீழ்ந்து கிடந்தேன். நான் "பசி, பசி," என்று துடித்தேன். கூக்குரலிட்டேன்; என் வயிற்றுக் குடல்கள் எழுப்பிய கோரக் கூக்குரலைக் கேட்டும் ஒரு சிறு கவளம் அளிக்க ஆளில்லை! மிகுந்த தாகத்தால், உலர்ந்த என், உதடுகள், உருக்கத்துடன்! "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று கதறின! ஆனால் ஒரு சிறு துளி தண்ணீர் ஊற்ற ஓர் இரக்கமுள்ளவன் இல்லை என் வாழ்வில்! நான் கதறிய கதறலினால் என் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன ஆறாக! ஆனால் அதைத் துடைக்க ஓர் உள்ளமும் துணியவில்லை. நான் பாழும் பிணியால் பரிதவித்தேன்; துடித்தேன்; ஆனால் என்னை என் நோயிலிருந்து விடுதலை பெறச் செய்யும் புண்ணியாத்மாவை நான் காணவில்லை! ஈரம், பசை பொருந்திய மனிதன் அஞ்சுகிறான் என் அருகில் வரப் பதறினான்; ஆனால் பரிதாபப் படவில்லை. இரக்கமுள்ளவன்தான். ஆனால் இருதயம் திறந்து இரங்கவில்லை. என்மீது இருள் படர்ந்த சுடுகாட்டின் கோர அமைதிதான் முற்றுகையிட்டு இருந்தது. உலகத்தின் 'கடவுளின் உற்பத்தி' அனைத்தும் எனக்குச் சாவுமணி அடித்தது. குற்றுயிராய்க் குமுறும் என்னைச் சொறி நாயும் வந்து மோந்து பார்த்து விட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது!

நான் அழுதேன், எந்த மனித ஜன்மமும் முன்வந்து காயத்தைக்கழுவி, மருந்து போடவில்லை! ஆனால் பறவை யினங்கள் வந்து என் மீது உட்கார்ந்து கொத்திக் கொத்திக் காயத்தைப் பள்ளமாக்கின! என் உடைந்த உள்ளம் தான்! என் கோர நிலையைக் கண்டு

இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது. வீதியிலே, மழலைமொழி பேசிச் சிற்றில் கட்டி விளையாடும் பச்சிளம் பசலைகள் என் முகத்தைக் கண்டு பயந்தன; நடு நடுங்கின! இயற்கையின் வளப்பமாகிய குளிர்ந்து வீசும் காற்றலைகளும் என் காய்ந்த கன்னங்களில் அறைந்து கொண்டிருந்தன. வேகமாக எழும்பும் தூசி, என் புண்களில் படிந்து அரித்துக்கொண்டிருந்தது!

பசிப் பிணியால் திறக்கப்பட்டுக் கிடந்தது என் வாய்! உயிரற்ற பிணத்தின் வாயில் புகுந்து வெளி வரும் ஈக்களைப் போல், ஈக்கள் என் வாயில் புகுந்து வந்து கொண்டிருந்தன! கோரக் காட்சிதான் அது; என்னை நானே என் மனக் கண்களால்கூடக் காணத் துணியவில்லை! என்னை அவனியிலே, ஆதரவளித்து, அக மகிழ்விப்பவர் யாருமே இல்லை! ஆனால் "நீ ...... உன் அன்பு அணைப்பிலே,என்னைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டாய்! என் காய்ந்த கண்கள் கசியும் இரத்தக் கண்ணீரை மணிகளென உன் புடவைத் தலைப்பில் பெற்றுக் கொண்டாய்! என்னை உலகம்: "நீ ஒரு குஷ்டரோகி! ...... என்று பெயரளித்து அழைத்தது. பழித்தது. ......பரிதாபப் படுத்தியது. அப்பெயரைக் கேட்டேன் என் உடம்பு பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது. அதனை நீ உன் அன்பு எனும் மாரி பொழிந்து அணைத்துவிட்டாய்! நீல வானத்தின்கீழ் எனக்கு எங்குமே இருப்பிடமில்லை! உறைவிடமில்லை. மிளிரும் நட்சத்திரங்கள் என்னைக் கண்டு விழுந்து விழுந்து நகைத்தன! கருமுகில் கூட்டங்கள் என் "அழிவை"க் கண்டு; களிப்பு மிக முரசொலித்தன! மனிதன் தான் என்னை மடிய வைக்கிறன் என்றால், விலங்குகளும் என்னை அணுக அஞ்சின! ஆனால் தாழ்ந்த என்னை, உன் உயர்ந்த உள்ளம்" அணைக்கக் காத்துக் கிடந்தது. உலகம் மதிக்கும் அந்த "ஆண்டவனே" எனக்கு வறுமையையும், பிணியையும் தவிர வேறு ஒன்றையுங் கொடுக்கவில்லை! ஆனால் "நீ எனக்கு எதைத்தான் கொடுக்கவில்லை! நீ உன் உயிரையும் அர்ப்பணஞ் செய்யத் துணிந்து இருக்கிறாய். தியாக உள்ளத்தை உலகில் உலவச்செய்தவள் நீ! உலகத்தின் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் முதல் சொல் நீதான்!" என்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து—ஈன்றெடுத்துப் பாலூட்டிச் சீராட்டி, தித்திக்கும் தேனே; கனி ரசமே எனச் செப்பி, முத்து மாரிபொழிந்து, தங்கம் உருக்கித் தகடிட்டுப் பண்மகள் எங்கும் மணி அமைத்து, இயற்றியதோர் சிறு தொட்டிலிலே —' கண்ணே; என் கனியே; கண்மணியே; கண் உறங்காயோ ' ஆராரோ; பாடியவள் நீதான்!

* * *

மாசு படா வைத்துக்கொண்டு; பகட்டாகக் காட்சி யளிக்கும் தாழ்ந்த உள்ளம் படைத்த நானிலமே! ஏன் நகைக்கிறாய்? மாநிலத்தாரால் மறைக்கப்பட்ட ஓர் உயிர் செப்புகிறதே என எண்ணி நகையாடுகிறாயா? ......! நான் சொல்வது கல்லைப் பொன்னாக்கும் விந்தையல்ல!

உன் இருள் சூழ்ந்த, பாசி படர்ந்த திரையைக் கிழித்து, உன் விழிகளை நன்றாக அகல விரித்துப் பார். உன் ஊனக் கண்களைத் திறந்து பார். ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்கும் மரக்கிளைகளிலே, சிறுமழலை பேசி இன்பாகக் குதித்து விளையாடும் அந்தப் பட்சிபாலகரின் இன்பக் குரலிலே எழும்பும் இன்பத் தொனியைப் பார்! வீட்டுக்குப் பின்னால் கொட்டிலிலே, கட்டப்பட்டுத் தாய் வரவைநோக்கித், தூய நிறம் அமைந்த, தூய்மை உள்ளம் படைத்த கருணையே உருவான அந்தக் கன்றுக்குட்டியின் குரலிலே எழும்பும் இன்பகீதத்தின் பொருளைப் பார்; பசலைகளின் இரைக்காகப் பறந்து சென்று, பருந்துக்குப் பயந்து, இரை பெற்று, ஆவலுடன் எடுத்து வந்து, தான் உண்ணாது தன்

குஞ்சுகளை உண்பிக்கச் செய்யும் அந்தத் தாய்ப் பட்சியின் குரலிலே, எண்ணத்திலே, தவழும் உணர்ச்சியின் உணர்வைப் பார்! மலர்ந்து புன்னகை வீசும் மலரின் வளர்ச்சிக்காகத் தன் சக்தியைக் குறைத்துக்கொண்டு ஆகாரம் அளிக்கும் அந்தக் கிளைகளின் தியாகத்தன்மையை நன்றாக உற்றுப் பார்! இன்னுமடா புரியவில்லை?" உன் பாழும் நெஞ்சத்திற்கு. அவள் தான் "உன் தாய்'! அத்தொனிப் பொருள் தான் உன் தாய். அந்த இன்ப உணர்வுதான் உன் தாயின் இன்ப உணர்வு! அந்த கீதம்தான் உன் தாயின் இன்பக் குரல்!

அம்மா! என் வாழ்வின் ஒளியே! என் இருள் படர்ந்த இருண்ட வாழ்வில் ஒளி தவழச் செய்ய நினைத்தவள் நீதான்! அழியாத "அன்புச் சுரங்கம்" அம்மா நீ! என் தொட்டில் பருவம் முதல் நான் மரணப் படுக்கையில் அவதியுறும் நிலை வரை, என்னைப் போற்றிப் பொன்னாக மதித்துத் துணையாக இருந்தவள் நீதானம்மா! அம்மா! என்னைப் பெற்ற தாயே! நீ சுயநல மின்றி, உன் இரத்தத்தையே எனக்கு இன்பப் பாலாக அளித்தாய்! உன் இரத்தம் குறைந்தது-உடல் தளர்ச்சி உற்றது-நரம்புகளுக்கு நடக்கவும் சக்தி இல்லை! ஆனால் நீ அதனைப் பற்றிக் கவலைப் படாது, "அம்மா! அம்மா"! என்ற கூக்குரலை எழுப்பிய என் தாழ்ந்த குரலைக் கேட்டவுடன் பதறிக் கொண்டு, ஊர்ந்து வந்தாய். உன் உடல் சக்தியற்றது, எலும்புக் கூடாகியது. உன் உள்ளம் பிணியால் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் என்னை அணைக்க ஆவலுடன் இருந்தாய். எனக்காக நீ, கணக்கற்ற இரவுகளைப் பகலாக்கி இருக்கிறாய். அம்மா! என் உள்ள உயிரோவியமே! அன்பின் பிறப்பிடமே! கருணையின் உறைவிடமே! நீ தான் தாயே! பாசத்தின் மலை. நீ தான் ஒழுக்கத்தின் உயர் சிகரம். தெய்வத்தின் இருப்பிடம்! இயற்கையின் இருப்பிடம்! மானிலத்தின் மணி விளக்கு. உண்மை உலக வழி காட்டி. புயல் சூழ்ந்த வாழ்வின் கலங்கரை விளக்கம். பரந்த உலகிலே, பரிதவிக்கும் எனக்கு ஒரே துணையாகிய, நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்தாய். என் வாழ்க்கை இருண்டது. இனி எனக்கு வாழ்க்கை ஏது? நானும் உன்னைப் பின்பற்றுகிறேன்........! அம்மா!

நான் உன்னை என்றுமே மறக்கமாட்டேன் அம்மா! உன் விண்ணை யொத்த அன்பிடையே தவழுகிறேன்—! அம்மா! உன்னிடம் வருகிறேன் தாயே! உலக மாதாவே உன்னை அடைகிறேன். அம்மா! உன்னை "அம்மா; அம்மா" எனக் கடைசி முறையாக ஆசை தீர அழைத்துக்கொண்டே!

எம். எ. ஆர். ஷேரீப்
(இரண்டாம் வகுப்பு)

எங்கும் இட நெருக்கடியா?

அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்கும் பரிபூர்ணமாக நிறைந்து விட்டது. இந்த இட நெருக்கடி! 'பஸ்' ஸிலே, மின்சார வண்டிகளிலே, நின்று கொண்டு கூடப் போகமுடியாதபடி வியாபித்து நிற்கிறது இந்த இட நெருக்கடி! பள்ளிக்கூடங்களில் இடமில்லை; கல்லூரிகளில் இடமேயில்லை; சாப்பாடு விடுதிகளில் இடமில்லை; புகை வண்டிகளில் இடமேயில்லை; வர வரச் சென்னைத் திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரையின் அகண்ட மணற் பரப்பிலே கூடும் கூட்டத்தில் கால் வைக்க இடமில்லை; தெருவிலே 'கார்' நிற்க இடமில்லை !!

'வாடகை எவ்வளவு கொடுத்தாலும் இடமல்லவா கிடைக்கவில்லை' என்று குடித்தனக்காரர்கள் புலம்புகிறார்கள். பேசும் படக் கொட்டகைகளிலே இடத்திற்காக எத்தனை ஜனங்கள் தவங்கிடக்கிறார்கள்! 'பங்கீட்டுமுறை வந்தபிறகு என் வயிற்றில் கூட இட நெருக்கடி ஏற்பட்டு விட்டது போலிருக்கிறது! எதைச் சாப்பிட்டாலும் வயிற்றை வலிக்கிறது!' என்கிறார் எங்கள் தாத்தா.

பழைய காலத்துப் புலவர் ஒருவருக்கு ஒரு சமயம் ஒரு ராஜ சபையில் இந்த இட நெருக்கடி ஏற்பட்டதாம். அங்கிருந்த மற்றப் பிரபுக்களின் மனத்திலே கர்வம் குடிகொண்டு கருணைக்கு இடமில்லாது செய்து விட்டதாம்! ஒருவரும் இந்தப் புலவருக்கு இடமளிக்கவில்லை. பார்த்தார் புலவர்; அறிவுக்கு இடமான கலைமகளை நினைத்துக் கொண்டு பாடினார் ஒரு பாட்டு!

"வெள்ளைக் கலையுடுத்தி வெள்ளைப் பணி
பூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்—
வெள்ளை
அரியாசனத்தில் அரசரோடு எம்மைச்
சரியாசனம் வைத்த தாய்'.

உடனே அரசனின் சிம்மாசனம் நீண்டு இட நெருக்கடியைத் தீர்த்துப் புலவருக்குப் புகழ் கொடுத்ததாம்!

கருப்பு சந்தைகளுக்கு இந்த 'இடநெருக்கடி' ஏற்பட்டு அவை கண் காணாத இடத்திற்கு ஓடிவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். உலக வல்லரசுகளின் மனத்திலே அறிவு, ஆக்கம், சமாதானம் இவை இடம் பெற்று, அணுகுண்டிற்கும், வாயு குண்டிற்கும், அழிக்கும் தொழிலுக்கும் 'இடமில்லை' என்று சொல்லி விட்டால் எவ்வளவு நல்லது.!

இப்படி எழுதிக்கொண்டே போனால் 'இடநெருக்கடிதான்!' நிறுத்துவதே நல்லது.

ஜி. ராமச்சந்திரன்
(இரண்டாம் வகுப்பு)

எழில்

எழில் என்ற மாத்திரையின்கண் நமக்கு இயற்கை யன்னையின் தோற்றம் பிம்பமாக உண்டாகிற தல்லவா? ஆம், இயற்கை யன்னைதானே எழில் வடிவமாக உருக் கொண்டு காண்போருக்கு அவரவர்களின் மனததிற்குப் பொருந்திய வடிவமாகத் திகழ்கிறாள். அந் நங்கையை அழிக்க யாரே வல்லார்? இவ்வுலகின்கண் அவள் தான் உலக மாயிற்றே. அந் நங்கையின் சகோதரி தான் அழிபவளாகிய கைபுனைந் தியற்றும் செயற்கை யன்னாள்.

'அழகு, அழகு' என்றே உலகு அழகில் தோய்ந்துள்ளது. தொன்று தொட்டு இன்றுவரை அழகானது ஆக்கத்திற்கு ஆதரவாகவும், படைப்புக்குப் பக்கத்துணை யாகவும், அழிவிற்கு அணையதாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. அவ் வழகைப் பற்றிப் போற்றாத இடமிருக்கோ, இப்பூமியில்? மற்று எண்ணாத இடமும் உண்டோ இப்பாரின் கண்? அல்லது பேசாத இடந் தான் உள்ளதோ இஞ் ஞாலத்தில்? அழகு என்னென்று உலகை கேட்டால் அது எவ் வகையில் பதிலளிக்கும்? என்னே அழகின் நுட்பம்!

விடியற் காலையில் அடிவானத்திலிருந்து எழும் வெய்யோனின் தோற்றத்தைத் தான் எழுத்தால் எழுத முடியுமோ? அல்லது சித்திரத்தினால் தான் சித்தரிக்க இயலுமோ? அவன் அடிவானத்தில் தோன்றுகையின் முன் "யானை வரும் பின்னே மணி யோசை வரும் முன்னே", என்ற பண்டை மொழிக்கு ஒப்ப நீல வானில் சில இயற்கைத் தோற்றங்கள் எழும். சில விநாடிகளுக்குள் நீல மணிகள் விரித்துக் காணப்பட்டாற் போன்ற நீலக் கடலில் செம்பஞ்சுக் குழம்பை ஊற்றியதுபோன்று தம் செந் நிறக் கதிர்களை வீசிச் செந் நிறத்தைப் பரவச் செய்து, பின்பு அடிவானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு மேல் கிளம்புவான். பின்பு கடலின் மேற்பரப்பில் வெள்ளியை உருக்கி வார்த்தாற் போல் வெய்யோனின் வெங் கதிர்கள் தக தக வென்று ஒளிரும். இவ் வழகு சில நிமிடங்களில் பறந்து சென்றுவிடும். பின்பு சூரியன் வானத்தின் முகட்டைப் பிடிக்கச் செல்வான்; விளக்குகளின் ஒளி மங்க எங்கும் வெளிச்சம் பரந்து நிற்கும்.

ஒன்றோடொன்று பிணைந்தும், முட்டியும், முடுகியும், சாய்ந்தும், நெருங்கியும் உள்ள வானளாவிய அடர்ந்த மீங்களுள்ள காடுகள் ஞாயிறின் ஒளி தம்முள் புகாதவாறு தடுத்துக் காரிருள் நிழல் தருவதைச் செந்நாப் புலவர்கள் தாம் பாட முடியுமா? அல்லது பண்டு பாணர்கள் தந்தம் யாழில் பண் அமைத்து வாசிக்க முடியுமா? மந்தாரத் தென்றல் சுருதி மீட்ட, சிறகடித்துப் பறந்தோடும் புள்ளினங்கள் இசை பாட கடுவன் தம்பட்டமடிக்க, மயில் நடனம் புரியும் காட்சியை ஆயிரம் நா படைத்த ஆதிசேடனாலும் புகழ்ந்துரைக்க முடியாதே!

செம்பொன்னை யுருக்கி வார்த்தாலெனக் காட்சியளிக்கும் அந்தி வானத்தின் அழகை எப்படிக் கழறுவது? கை நீட்டி வாவென்று அழைக்கும் தரங்கத்தின் எழிலை எங்ஙனம் செப்புவது? அறலையும் பாலையும் அரித் தரித்துப் பளிங்குருகிப் பாயுமாபோல் இழி தரும் அருவிகளின் முடிவும் பாட்டெனப் பரந்து செல்லும் ஆறுகளின் ஒழுக்கும் கவினையை எவ்வாறு கூறுவது? பசுங் கடலில் நினை ஊட்டும் வயல்களின் செழுமையை எவ்விதத்தில் நவில்வது? நீல வானில் தென்படும் நட்சத்திரங்களும் அவற்றை மறைத்துச் செல்லும் கார்முகில்

களும் அவை பொழியும் மழையின் ஒழுகு தலை என்னென்றுரைப்பது? பகலவனின் வெயில் ஒளியில் பட்டு மின்னிக்கொண்டு வான் முகட்டை முட்டி நிற்கும் மலையுச்சி களின் எழிலை எம்முறையில் கூறுவது? தண்மதி தன் பால் போன்ற வெள்ளிய நிலவை வெண்முத்துக்கள் படர்ந்தாலென மிளிரும் வெள்ளிய மணலில் சொரியும் போது தோன்றும் அழகைததான் கூற முடியுமா? என்னே அழகின் திறம்? மேலும் கீழும், சுற்றும் முற்றும் சூழ்ந் தல்லவா உள்ளது எழிலானது! இவை யெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்ததல்லவா பெண் அழகு? பெண் அழகில் ஈடுபட்டதனல் அல்லவா ஷாஜஹான் தன் மனைவி மும் தாஜ்மஹாலின் பிரி வாற்ருது தாஜ்மஹால் என்ற அழகிய கட்டிடத்தைக் கட்டி உலகின் அற்புதப் பொருள்களில் ஒன் றென்று கூறும்படி செய்து புகழ் எய்தி ஞன். இலங்கை மன்னன் பெண் அழகில் மயங்கியல்லவோ அழிந்தான்! ஆவது பெண்ணாலே, அழிவதும் பெண்ணாலே.

அந்தோ இக்கால நவநாகரிக நாரி மணி களின் ஜோடிப்பின் கூந்தல் அழகையல் லவோ நினைக்க வேண்டும். தற்பொழுது தம் கூந்தலை விரித்து, பின்னல் போடாமல் செல்லும் நாரியைப் பார்த்தால் கற்புக் கட வுள் கண்ணகியானவள் தம் கணவனை அநி யாயமாகக் கொன்ற பாண்டியனைப் பழி வாங்க வீதி வழியின்கண் செல்லுவதைப் போலல்லவா உள்ளது. இயற்கையாக வளரும் கூந்தலில் அழகைக் காணுத பெண்டிர்கள் தம் கூந்தலை ஒரு முழ நீளம் இருக்கும்படி வெட்டி விட்டு வீதியின் வழியே ஒய்யாரமாகச் செல்லும் பொழுது அடர்ந்த கூந்தல் மயிர்கள் மயிற் தோகை போல் விரிந்து தரையில் படும்படி எண் ணெய் நீவி வளர்த்துச் சென்ற மாதர்கள் பிறந்த நம் பாரத மக்களா இவர்கள் என்று ஐயம் ஏற்படுகிறது. தம் கூந்தலின் மேல் வலை போட்டுச் செல்லும் பெண்மணிகளைக் காணும்போது இவர்கள் எம் மீனைப் பிடிக் கப் போடுகிருர்கள் என்று தோன்றுகிறது. 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்' என்ற ஆன்ருேர்களின் மொழிக் கொப்ப இக் காலத்திய இயற்கையழகில் அதிகமாக நாட்டங்கொள்ளாத மாதர்கள் பண்டைய அழகு பொருந்திய கூந்தல் ஜோடிப்பைக் கழித்துப் புதியதாகிய அவலக்ஷண கூந்தல் ஜோடிப்புக்களை புகுத்துகிருர்கள் போலும்.

"அழகு தமிழ் சொல் வருமை", என்று சான்ருேர் கூறுகிருர்களே. அதெப்படி? மொழிக்குக்கூட அழகுண்டு என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஆம்! மொழிக்கு அழகுண்டு. நந்தமிழ் மகன் எழில் மிக்கவன். அவன் பலவகையான நகைகளை அணிந்துகொண்டு, பிறரைத் திகைக்கச் செய்து தம்மைப் போற்றுமாறு கூறுகிருன். அவள் தலைக்குச் சூளாமணியும், மார்புக்குச் சிந்தாமணியும், காதுக்குக் குண்டலகேசியும், கைக்கு வளை யாபதியும், இடைக்கு மணி மேகலையும், காலுக்குச் சிலப்பதிகாரமும் மற்றும் பல வகைகளை அணிந்து எழில் மிக விளங்கு கிருள். இஞ்ஞாலத்தில் எழிலை விரும்பாதவர் யார்தான் உளர்? மழையையும் மதியாமல், கானலையும் கருதாமல், பனியையும் பாரா மல், புயலையும் போகவிட்டு, அல்லும் பகலும் உழைத்து உழைத்துப் பட்டினியால் பீடிக் கப்பட்டு எலும்புக் கூடாகத் திகழும் பாட் டாளி மக்களை எழிலைக்கண்டு இன்புறுகிருர் களென்ருல் மற்றவர்களின் இன்பத்திற்கு எல்லையுண்டோ? இதனாலன்ருே திருஞான சம்பந்த மூர்த்திகள் போன்ற மெய்யடிகள் இறைவனுக்குப் பாமாலையைச் சூட்டும் போது இயற்கையன்னையையும் கூட நன்கு வருணித்துள்ளனர்.

P. செல்வநடராசன்
(II-வகுப்பு)